

Expedice 2007

aneb

... návštěva království Větrofouka a Dešťoleje...

Pozvánka na Expedici 2007

Letos, dámy a pánové,
zjistit chcem, jak moc chlastaj Dánové.

Prověřit zkusíme legendu,
že hrají si pěkně v Legolandu.
Němcům pak nějaké chvíličky,
brousiti budeme silničky.

Cestou si užít chcem na lžičky,
vážnost a taky srandičky.

Tomu, kdo se k nám nepřidá,
na vědomostech to nedodá.
Vždyť kdy a s kým kouknout se hodláte,
jestli Dán pije rum o páte...

EXPEDICE 2007

Po loňském totálním úspěchu s dobýváním a obsazením pevnosti San Marino si letos dopřejeme vertikální odpočinek. Pojedeme skouknout Dánskou rovinu a odevzdat průlivu mezi Dánskem a Švédskem Zázračný Grál. Mimo to navštívíme Vikingská sídliště (dnes historická města), Mekku všech hračičků – Legoland, vyzkoušíme jestli už vyrobili loď, která unese naše kola a v neposlední řadě se jim vykoupem v chladných vlnách obou moří. Tolik v kostce náplň. Samozřejmě nejsem úplně naivní, to by při dvacáté Expedici bylo poněkud hloupé, a je mi jasné, že spousta věcí bude jinak. Ale řekjme tomu umění improvizace.

Ted' trocha detailů:

Od kdy:

Celé to vypukne **8.9.2007**.

Sraz bude **7.9. 2007, odpoledne/podvečer**.

Tedy naložíme naše železné miláčky a jejich náklad na vlek a do vozidla a za zvuku absolutního ticha při všeobecném nezájmu vyjedeme směr království Dánské

Průběh:

Cesta autem, kde bude možno (asi) pospávat, na což bude 8 – 10 hodin. Ve Warnemünde (konečná stanice, prosíme vystupte) vyndání osob z vozu, přepočítání a narovnání kostí, sundání přibližovadel z vleku, jejich generální oprava, potom nastrojení a odjezd. Od tohoto okamžiku už není cesty zpět. Další bude na nás. Pojedeme podle trasy, budeme komentovat (nebo lamentovat nad) okolím, památkami, silnicemi, domorodci, kvalitou a množstvím piva a jiných pochutin, okolní přírodou, počasím a podobně. Až to všechno projedeme, budeme plni zážitků, vědomostí o zemi, která se nenavštěvuje každý den, modřin, spálenin od sluníčka, omrzlin od počasí a jiných tělesných i duševních rozkoší.

Mamon:

Letos to nebude tak jednoduché. Něco se vymění na Eura a něco na Dánské koruny. **Je možné provést centrálně** z důvodu přístupnosti k výměnné operaci bez poplatků – tedy levněji. Ještě bude upřesněno. Celková částka v CZK bude **14.000,-** . Ovšem **bez pojištění**. To si každý sám zařídí u své oblíbené pojišťovny. V této částce je zahrnuta doprava autem tam, strava (bez úvodního nákupu v Praze), vlezné do placených míst, a rezerva pro případ ztroskotání.

Doklady:

Platný cestovní pas (OP na přechod do DK neuznávají), **kartu pojištění** (doklad o zaplacení pojistného a druhu pojistky), průkazku Českého svazu zahrádkářů, a všelijaké zlevněnky (např. studentské, důchodcovské a jiné)

Zakončení:

Pokud to všechno v různém stupni rozkladu přežijem, budeme v Praze **30.9. 2007** někdy k večeru ± 200 let. Ten, kdo se bude držet přesně všech pokynů a příkazů vedení Expedice dojde připálenej, utahanej, pln příšerných zážitků, s prázdnou peněženkou, chronickým namožením svalů na nohách, totálně psychicky na dně, s neskutečným množstvím nepoužitelných a rozmazaných fotek ze zákoutí, kam jinak vcházejí jen deratizéři, popeláři a demoliční čety. A ten kdo se nebude řídit, toho k věčnému spánku uložíme někde cestou. **A nebo to bude celé jinak?**

Změna zážitků vyhrazena

© Hell's Tour club 2007 Dig.

Chtělo by to s sebou mít:

Předmět

Použití

Pro všechny:

Kapesníky.....na mávání při loučení
Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
Nádrže na vodu.....na zavražování
Spodní prádlo.....na módní přehlídku
Vhodná obuv.....přeskáče nebo brusle
Šustáková souprava.....i v tropech může být kosa
Bunda.....na schůzku s Yetim
Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
Dlouhasy.....ty úplně nejdelší
Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
Krátkorukávní trika.....na ochranu ramen proti slunci
Kratasy.....ty úplně nejkratší
Plavky.....na oběd s tuleněm
Jízdní rukavice.....boxerky na domluvu s domorodci
Ručník.....kdybychom zvlhli (y)
Mycí potřeby.....škrabky, kyselinu a dynamit
Karipříbuzný.....Karišvagr vítán
Jídelní vercajk.....salátová souprava
Vařič+plyn.....jedno bez druhého je trochu k ničemu
Nůž, otvírák.....zavírák fakt nepotřebujeme
Toaletní papír.....hádej na co...
Provázky a řemeny.....na spoutání přítelkyně
Papír, tužka.....na poslední pozdrav
Označení CZ.....aby nikdo nepochyboval
Peníze.....aby bylo čím kazit charakter domorodců
Šátek.....na fixaci fraktur
Brýle sluneční i čiré.....pro vylepšení obrazu
Ešus.....ať mají kde cestovat brouci a slimáci
Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC
Rezervní duši.....taky černou
Rezervní plášť.....exhibicionisti baloňák
Čelovka.....až půjdeme v čele

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani seďák ne
Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
Šňůry kotevní i křížové.....na uvázání kotev a křížů
Kolíky.....na kolíkování parcel
Plachta.....na lapání větru a deště
Pobočné světlo.....na osvětlování bůčků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří..
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....Psion computer

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + indicko-japonský

Pro techniky

Rezervní:

Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové špalky.....na štípání dříví
Brzdové destičky.....na kotoučové brzdičky
Lanka.....na vybudování lanovky
Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být sami
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej.....pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Žárovky.....na likvidaci tmy
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čisticí na člověka
Chemie.....čisticí na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
GPS, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Změna vybavení vyhrazena

© Hell's Tour club 2007 Dig.

Seznam míst, které pravděpodobně mineme:

místo	
Gedser	(156) Baldersbronde
Gedesby	(156) Hedehusene
Marrebak	Roskilde-Ost
Hojet	(14) Roskilde-Vest
Vaggerlose	(155) Svogerslev
Nykobing Falster	(155) Svogerslev
Stubberup [Storstrom]	(155) Gevinge
Bruntofte	(23) Kvanlose
Onslev	(23) Morkov
Eskilstrup [Storstrom]	(23) Jydenrup
Norre Alslev	(23) Viskinge
Vordingborg	(23) Tommerup
Udby	Kalundborg
(151) Tappernoje	Arhus-Kalundborg
(151) Ronnede	Listrup
(151) Olstrup	Todbjerg
(151) Sonnerup	Harup
(151) Herfolge	Mejlby
(151) Hastrup	Halling
(151) Koge	Voldum
(151) Olby Lyng	Arslev
(151) Olsemagle Strand	Kristrup
(151) Jersie Strand	Randers
(151) Solrod Strand	(507) Gjerlev
(151) Karlslunde Strand	(507) Stangerum
(151) Mosede Strand	(507) Sonder Hadsund
(151) Greve Strand	(541) Hadsund
(151) Hundige	(541) Visborg
(151) Vallengbak Strand	Skelund
(151) Brondby Strand	(541) Oster Hurup
(151) Hvidovre	(541) Dokkedal
(02) Kongens Engave	(541) Egense
Kobenhavn	(541) Hals
Vesterbro	(541) Bisnap
Frederiksberg	(541) Hou
(156) Rodovre	(541) Melholt
(156) Glostrup-Rodovre	(541) Gera
(156) Glostrup	(541) Asa
(156) Albertslund	(541) Norre Sora
(156) Tastrup	(541) Voersa
	Lyngsa

Solsbak
(E45) Saelby
Sulbak
Klattrup
Bangsbostrand
(40) Frederikshavn
(40) Jerup
(40) Albak
Hulsig
Tranestederne
Hulsig
Bunken
Skagen
Blasbjerg
Mosbjerg
Hormested
Linderum
Ugilt
Tars
Terpet
As Mark
Flyvbjerg
(585) Bronderslev
(11) Abybro
(11) Arentsminde
(11) Halvrimmen
(11) Brovst
Torslev
Bejstrup
(29) Aggersund
(533) Logstor
(533) Ravnstrup
Vandsted
Malle
Ranum
Ale
(533) Trend
(533) Myrholm
(533) Strandby
Stistrup
Fovlum
Gjorup

(13) Viborg
(13) Birgittelyst 8800
(13) Grundvad
(13) Klode Molle
(13) Parup
(13) Hjøllund
(441) Dorken
(176) Hjortsballe
(176) Give
Hedeby
Ringive
(176) Bastlund
Billund
Hejnsvig
Donsuld
Vovborg
Holsted
Holleskov
(425) Tobøl
(425) Villebøl
(11) Ribe
(179) Homvejle
(179) Højrup
(175) Toflund
(175) Neder Geestrup
(175) Agerskov
(175) Kasso
(175) Hjølderup
(175) Raved
(175) Bolderslev
(8) Krusa
Wassersleben M3
Klues
Schiffbrücke
Norderhofend
Schleswigerstraße Flensburg
Schleswigerstraße
Kleinwolstrup
Freienwill
Großsoltbrück
Großsolt
Großsoltholz

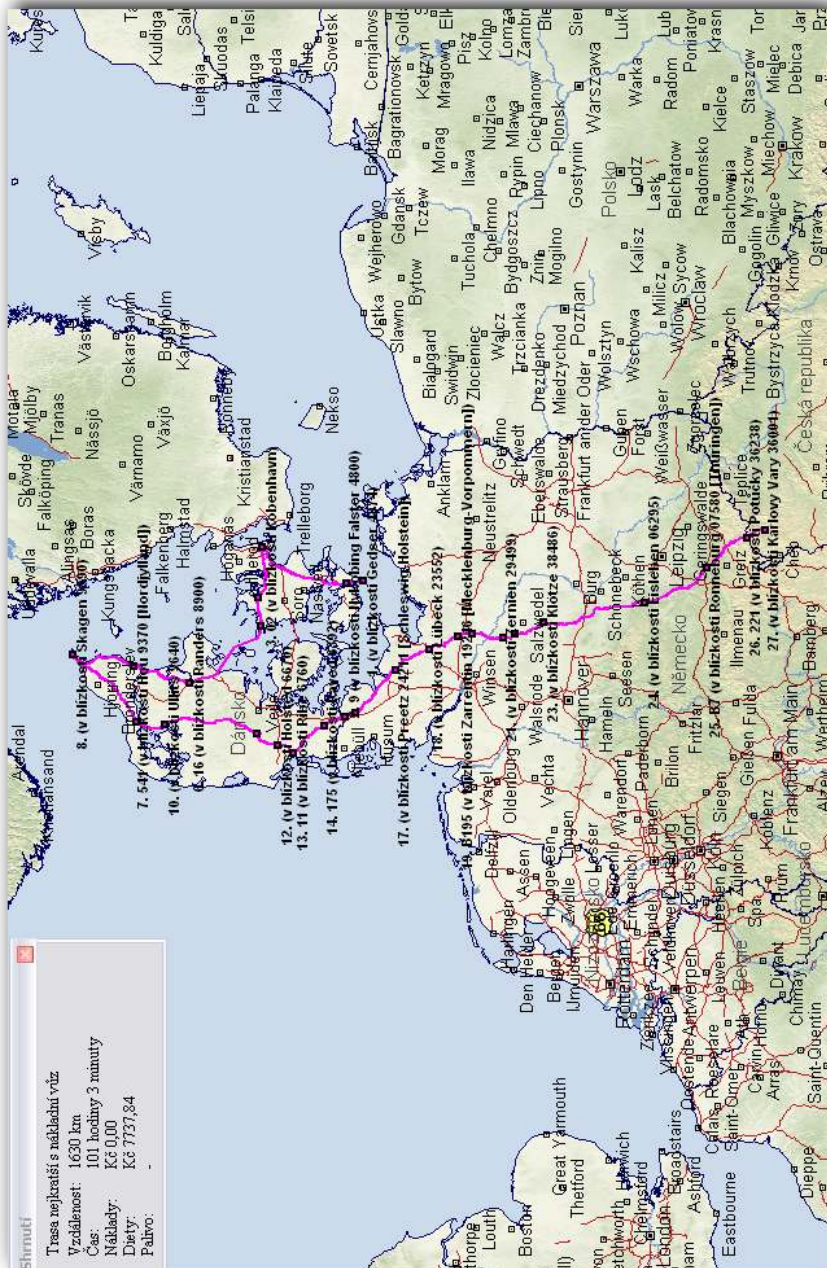
Hostrup
Havetoft
Westscheide
Klappholz
Böklund
Tolk
Scholderup
Brodersby
Mißunde Mißunde
Kosel
(B76) Neudorf-Bornstein
(B76) Gettorf M6
Kiel
Eckenförder Straße
Eckenförder Straße Kiel
Eckenförder Straße
Kiel
(B76) Kiel
(B76) Raisdorf
Preetz
(B76) Preetz
(B76) Schellhorn
(B76) Theresienhof
(B430) Plön
(B76) Sandkaten
Pfingstberg
Hassendorf
Glasau
Sarau
Barghorst
Ahrensbök
Dunkelsdorf
Curau
Pohnsdorf
(B206) Stockelsdorf
(B206) Lübeck-Zentrum M14
(B207) Strecknitz
(B207) Groß Grönau
(B207) Groß Sarau
(B207) Pogeez
(B207) Buchholz
(B207) Einhaus
Ratzeburg

Seedorf
Marienstedt
(B195) Zarrentin
Zarrentin
Schaalmühle
Kölzin M15
Kogel M14
Camin
Wulfskuhl
Albertinenhof
Vellahn
Brahlistorf
Sückau
Rosien
(B195) Neuhaus M14
Haar
Darchau
Darchau-Neu Darchau
Neu Darchau
Quarstedt
Darzac
Tangsehl
Pommoissel
Göhrde
Zienitz
Riebrau M24
Zernien
Gülden
Middefeitz
Prepow
Zarenthien
Braudel
Gohlefan
Clenze
Kassau M25
Jiggel
(B71) Bergen
Klein Grabenstedt
Henningen
Langenapel
Wistedt
(B248) Wallstawe
Rohberg
Gieseritz

Wötz
Hohenlangenbeck
(B248) Püggen
Jeeben
Bandau
Klötze
Wenze
Trippigleben
(B188) Dannefeld
Miesterhorst
Kathendorf
Eickendorf M37
Belsdorf
Hörsingen
Erleben
(B245) Uhrsleben
(B246a) Hakenstedt
(B246a) Ovelgünne
(B246a) Siegersleben
(B246a) Seehausen
(B246a) Meyendorf
(B246a) Remkersleben
(B180) Bottmersdorf
(B180) Klein Germersleben
(B180) Egersleben
(B180) Egeln
(B180) Schneidlingen
(B180) Winningen
Aschersleben
(B180) Pfersdorf
(B180) Walbeck
(B180) Hettstedt M49
(B180) Siersleben
(B180) Hübitz
(B180) Oberhütte
Eisleben
(B180) Bischofrode
(B180) Rothenschirmbach
(B180) Farnstädt
(B180) Querfurt
(B180) Barnstädt
(B180) Steigra
(B180) Gleina
(B176) Freyburg
(B180) Kleinjena
(B180) Roßbach
Prießnitz M62

Schkölen
Hainchen
Gösen
(B7) Eisenberg
(B7) Kursdorf
(B7) Rauda
(B7) Hartmannsdorf
(B7) Caaschwitz
(B7) Bad Köstritz
(B7) Pohlitz
(B2) Gera
(B2) Gera
Trebnitz
(B7) Ronneburg
Reust
Rückersdorf
Vogelgesang
Seelingstädt-Bahnhof
(B175) Chursdorf
(B175) Oberalbertsdorf
(B175) Langenbernsdorf
Steinpleis
Zwickau
(B93) Wilkau-Haßlau
(B93) Silberstraße
(B169) Schneeberg M63
Aue
Schwarzenberg
Antonshal
Erlabrun
(221) Potůčky M75
(221) Stran
(221) Horní Blatná
(221) Pernink
(221) Pstruzi
(221) Merklin
(221) Hroznetin
Velký Rybník
Podlesi
Brezinka
Otovice 36232
Karlovy Vary

Náhled na trasu:

Expedice 2007

7.9. – 22.9.

Slovo úvodem

Jak to tedy bylo s touto Expedicí? Tož tak: Expedice 2007 má tři cíle. Prvním a hlavním je navrácení Zázračného Grálu Severnímu vládci. Aha, vy vlastně netušíte o čem to tu čtete.

To bylo tak. Při své pouti životem jsem se dostal všelikam a zažil neuvěřitelné. V jednom z mých předešlých zaměstnání jsem kromě péče o budovy, jejich zařízení a hlavně technologii, měl na starosti také bar. O tom, jaký to byl život plný symbióz, se teď rozepisovat nebudu, neboť je to součástí jiného díla. Nicméně šlo o život veselý i smutný. Veselý proto, že se tamo scházela banda neuvěřitelných týpků, kteří vyráběli srandičky jak na běžícím pásu. K tomu pochopitelně obsluha baru nalévala vše, co hrdla ráčila. Smutnější to bývalo v momentech, kdy jsme se loučili s nájemci baru. Docházelo k tomu vždy po pár letech, kdy nájemci po dlouhých dnech za barem a krátkých nocích beze spánku, kdy řešili jak bar udržet v chodu, prostě odpadli. Scénář byl vždy stejný. Začali být zádumčiví, měli kruhy pod očima začínali mluvit z cesty. Pak si nás štamgasty a nás technickou obsluhu svolali a řekli nám, že je konec a že nás prosí o pomoc při likvidaci podniku. A to bylo ono. Při jedné likvidaci došlo i na stěhování dekoracních předmětů do popelnice. A mezi jiným tam byl On. Vítězný pohár za vítězství v šipkách. To na něm bylo nalepeno leukoplasty. Nějak mi připadalo, že do popelnice ne. A tak jsem jej uložil, a několik let odpočíval pečlivě zabalen ve tmě sklepa. Asi bych na něj zapomněl. Ale jednou jsem se dočetl legendu o Grálu Severu. Ve zkratce šlo o to, že tento předmět je vybaven mocí splnit jedno přání danému člověku v dané zemi. Pak moc ztrácí. Háček měl být v tom, že měl splnit i přání zlá a zvrácená. Objevovat se měl na základě příkazu Vládcе Severu dle jeho libovůle a měl sondovat, jak se lidé od posledního objevení změnili. V mém prameni byl i vyobrazen a tehdy jsem dospěl k tomu, že je to ON. Pramen uváděl i magickou formuli, kterou se vše spouští. Jako všechny podobné předměty měl pochopitelně i své mouchy. Předně fungoval jen severně od Alp. Přes ně prý Vládcе Severu neviděl. A to hlavní, ten kdo jej použil, velmi rychle zestárnul a zemřel. Mělo se to počítat v rádech roků. A také měl zachovávat poměr mezi dobrem a zlem. Tedy pokud zařídil něco dobrého až kladného, na místě jiném – zpravidla na takovém, kde to bylo velmi citlivé, způsobil nějaké škody a naopak. A teď jsem ho měl ve sklepe. A teď co s ním. Zkusit jej použít? No jo, ale na co? A stojí mi za to pak rychle zajít? A co když je už použitý? Nejlepší bude řídit se poslední částí z mého pramene a to vrátit jej Vládcи Severu. To s sebou nenese nic. Ani rizika, ani vidinu nějaké odměny. Ale nějak mi připadalo, že pokud se ocitne na Severu, spadnou ze mě různá pokušení a tak. A zase několik let ležel, protože nebylo jak jej dopravit a kam jej dopravit. Znovu jsem si přečetl, kam se má doručit a psalo se tam, že na nejsevernější bod západní pevniny. Tedy logicky z toho vyplynulo, že oním místem bude nejsevernější místo Dánska a tím je místo a město Skagen. No a bylo tím pádem i vymyšleno kam na Expedici. Tolik první cíl.

Druhý cíl je poznání něčeho trochu jiného, než známe u nás, ať se to týká přírody, civilizace i lidí samotných a třetí cíl, zjistit, jak a kdo zvládne či nezvládne dost náročné přejezdy a noclehy v přírodě, za ne úplně ideálního počasí, jak se dokáže srovnat s tím, co se od něj bude celou Expedicí vyžadovat ve prospěch ostatních.

Dig.

Viktorův Pátek 7.9.

Příjezd dodávky s vlekem plánovaný na devatenáctou hodinu se mírně pozdržel, takže jsme si ještě stihli promítnout fotky z několika předchozích výprav a kus neuvěřitelně hloupého, ale přesto pro většinu našich infantilních duší chytlavého filmu Auta.

Odjížděli jsme asi ve 23:10.

Je to s podivem, ale časovou ztrátu se podařilo dohnat, řidiči totiž jeli po dálnici většinou 110 km/h. Vkt.

Pátek 7.9. jak ho viděl Dig

A je to tu. Dneska odjedeme na Expedici. Připravit ji byla směs očekávání, hledání, pakárny a honičky. Jako všechny přípravy tohoto druhu. Nicméně vše je hotové a co není, to nebudeme potřebovat.

V době určené pro sraz je tu jen Viktor. Pravda, přišel dříve, zabýval se dobalením a kontrolami, teď ale pospává v křesle. Já prohledávám Internet, jestli by nám ještě něco nesdělil. Zvlášť mě zajímá předpověď počasí.

Přichází Janka a ospalý poklid je pryč. Poletuje, s něčím pořád rumpluje, snaží se nám sdělit jak se těší a tak.

A je tu Hanka. Ta má zabaleno a vše připraveno a tak se v kuchyni zabývá nějakým jídlem.

Znovu zvonek. To je divný, Plašan má přijet až kolem 19té hodiny a to je ještě za dlouho.

Tak není to Plašan, je to Jana Hor. Přišla se s námi rozloučit. Ta je ale skvělá.

Ovšem neméně skvělí jsou Tatranka, Tom a Jana Hof.

Ti všichni se přišli přesvědčit, že jsme opravdu odjeli.

Minul čas, kdy měl dorazit Plašan. Avšak cosi nevyšlo s autem a tak čekáme. A při tom si pouštíme fotky a videa z minulých akcí a pak animovaný film Auta.

Ano, Viktoro, film jistě nepatřil ke skvostům kinematografie, ale nikdo tě nenutil se dívat!

Když byl film ve finále, ozval se zvonek a toužebně očekávaný Plašan je tu i s autem a vlekem.

No a hurá a sláva a nosíme a nakládáme a upevňujeme a ztrácíme a konečně pojedeme. Čas 23.12.

Cesta byla na jednu stranu ubíjející, ale na stranu druhou klidná a pohodlná. S cestou do Itálie se to nedá srovnat. Jen se nám nedařilo se poskládat tak, abychom aspoň chvíli mohli spát. Když už jsem po dvou hodinách nevěděl jak se naskládat na sedadlo, sesunul jsem se na podlahu pod něj. Zprvu se mi opravdu ulevilo. Ale záhy mi začaly vadit prolisy v podlaze. Jsou podélné a pravidelně cca 10 cm od sebe a jejich výška je cca 2 cm. Na tom se fakt blbě leží. Zvlášť když se auto tu a tam zhoupne a díky setrvačnosti vás to na ty prolisy přitlačí. Přesto se mi daří na mnoho krátkých úseků usnout.

Začalo svítat. Hned je na světě... hůř. Vylezl jsem na sedačku oválen, omačkán a ztuhlý. Za pár okamžiků jsou vzhůru všichni. Musím přiznat, že se cítím jak po ruční vykládce vagónu uhlí.

Venku je šedivo a nevládnou. Za nějakou dobu jsme projeli Rostock a zastavili ve Warnemünde. Je půl osmé. Teda čest řidičům. Ti to valili ostopéro. Dig.

Pátek 7.9. a Janka

....Takhle nějak to bylo, jedlo se, zpívalo pilo....., no, téměř doslova.

Konečně nastal vymodlený pátek, pracovní proces jsem opustila zhruba v půl páté, a hurá na Vinohrady. Tam celkem poklidně klímbal v křesle Viktor a mírně nervózně u počítače poposedával Dig. Hanka ještě děla v práci a Plašan se měl nablížit až s řidičem Expedičního vozidla. A to jsme všichni, víc se nás na letošní Expedici nesešlo.

Co ještě zbývalo dodělat, bylo vyzdobení našeho putovního Zázračného Grálu nápisem, kterému by Vládcé Severu rozuměl. Dig už měl připravenou českou verzi nápisu, zbývalo přeložit do severštiny, respektive do angličtiny, ta mu snad bude srozumitelná, vybrat starobylý font a tím vším Zázračný Grál vyzdobit.

Povedlo se, Grál je připraven na dalekou cestu. Dalším překvapením, alespoň pro mě, jako Expedičního nováčka, byly Expediční náramky. Krásné, z malých modrých korálků, s nápisem HT EXPEDICE 07. Nosí se od začátku Expedice, napevno ukotveny na zápěstí, až do jejího samého konce.

Dalším úkolem bylo finální doplnění zásob v krámku na rohu. Pobrali jsme zavazadla, Digovi ohromně slušela nákupní dědečkovská taška na kolečkách, a do zbytku volných rukou jsme pobrali kupou sběru a plastů. Na odpadkový koš na Vinohradech byla vyvěšena cedulka: Skládka uzavřena, to mě docela pobavilo. Papír, který jsem tam chtěla vyhodit, putoval tedy raději do kapsy. Poslední dobrotou bylo víno na cestu, naproti z vinotéky, kde mají otevřeno do večerních hodin, konkurs vyhrál Cabernet.

Doma jsme se snažili nacpat vše, co jsme dokoupili a ještě mnoho dalších nezbytných věcí do již poměrně naplněných bágů, převlékali jsme se do cestovního a konaly se jiné předstartovní procedury.

Mezitím se začala scházet loučící parta. Jana, Tatranka, Tomáš a Jafa. To nás najednou bylo, škoda, že nejedou s námi. Jana duchapřítomně vystartovala naproti do vinotéky pro rozlučkovou láhev vína. Času máme dost, zrovna volal Plašan, že Expediční vozidlo má zpoždění.

Jak to vlastně letos bylo s vozidlem:

Vzhledem k tomu, že se Močál doporučel a to poměrně zásadně, byli jsme asi týden a půl před odjezdem požádáni, zda nevíme o nějakém vhodném vozidle. Plašan se toho ujal se ctí, zavola kamarádům do Brandýsa, kteří byli ochotni nás odvézt kamkoliv. Zbývalo vyřešit přívěs, je totiž potřeba nadměrně

velký, aby se na něj vešlo pět našich kol a to nejsou žádné drobečkové. I ten se ovšem nakonec podařilo vypůjčit u kamaráda. Kluci ho měli nabrat cestou z Brandýsa do Prahy, sraz byl stanoven na 19 na Vinohradech.

Plašan odpoledne absolvoval zakoupení lístků na vlak Hamburg-Praha pro nás dva, neboť se musíme z pracovních důvodů vrátit po 12ti dnech domů, a zbytek Expedice pak uslyšíme jen z vyprávění. Škoda, ale i tak jsem moc ráda, že se podařilo tohle všechno. Naše plány na letošek totiž byly úplně jiné, a to Rumunské, i když také cyklistické. Nakonec jsme se dohodli na kompromisu: my letos s Hells do Dánska a Hells příští rok s námi do Rumunska, dobrá směna, ne?

Expediční vozidlo mělo nabrat Plašana na Českomoravské a ten jej pak navést na Vinohrady za námi. Jenže, majitel přívěsu se někde zadrhl, řidiči čekali na něj, aby mohli připojit přívěs a Plašan zase čekal na ně, přičemž mrznul nejdřív venku a pak se šel schovat do Mekáče. My jsme zase čekali na Vinohradech na ně na všechny, ale v teple. Promítali se fotky z výprav předešlých a následně kreslená auta. Čas ubíhal a my už bychom byli nejradyji na cestě, až jsem se divila, že Dig ani nebyl moc nervózní. Ale co jsme mohli dělat, než čekat.

Kolem 22 se konečně dozvídáme, že vozidlo je na cestě na Vinohrady. Hurá, tak vzhůru do toho, konečně se něco děje. Za vydatné pomoci loučících se, houfně snášíme kola a veškerá zavazadla dolů, všechno nakládáme do přívěsu a do kufru, sebe pak do vozidla.

Jafa do odjezdu nevydržela, ale skalní Tatranka, Tomáš a Jana nám mávají na rozloučenou i v tuto požehnanou hodinu. Tak konečně vyrážíme vstříc dobrodružství.

Řidiči sice byli dva, ale zato oba dost nevyspali. Po půlce jeden odpadl a tak se Plašan snažil udržet druhého hovorem ve střehu. Teprve nad ránem jsme se vystřídali, a tak se snad taky trochu prospal. Jinak celkem nic zajímavého, spíše monotónní průběh. A zaplat' pánbůh za něj. Zrovna na začátku jsme nestáli o žádná dobrodružství.

Jnk.

Plašanův náhled na Pátek 7.9.

Den D konečně nastal. Je až s podivem, že to všechno nakonec dopadlo dobře, protože ten týden před samotnou Expedicí byl docela náročný. A to nejenom pro mě s Jankou, ale i pro ostatní členy Expedice 2007, obzvlášť pro Diga, který ještě na poslední chvíli prováděl elektrifikaci našich miláčků a veškerou kontrolu všeho, co by se mohlo pokazit.

Pro názornost uvádím SMS, kterou jsem dne 2. 9. 2007 ve 13:52 obdržel na svůj mobilní telefon: „Prosím o zaznamenání tohoto data a času do historických analů. Touto hodinou jest Plasičko plně elektrifikováno. Čeká na slavnostní uvedení do provozu svým švarným majitelem.“ Děkuju, Digu. Ale teď už k samotné Expedici.

Po náročné 24 hodinové službě (plus dalších 4 hodiny na nezbytné vyřízení věcí ostatních) jsem okolo 11 hodiny vypadnul konečně z práce. Zajímavostí je, že ten večer se nám společně s kolegou podařilo slovit jednoho ukrajinského cyklistu, který nám nadýchal přes 2 promile. A proto doufám, že tohle se nám na Expedici nestane. Myslím si, že by to bylo hodně moc drahé.

Ještě, jsem musel zajet do mého letního říčanského sídla, kde jsem zalil kytku a vybral poštovní schránku. A pak už jsem se konečně dostal do postýlky. Bohužel už po 3 hodinách pobytu v ní mě z ní vyháněl odporný malý bílý ručičkový budík. Napoprvé však úspěšný nebyl, ale vzhledem k tomu, že bylo třeba dobalit ještě nějaké věci, tak jsem krásně vyhrátý a měkoučký pelíšek opustil. Následně nastal tanec, ale s pravidelnými krůčky to nemělo vůbec nic společného. Vlivem všeho toho balení a příprav se v bytě nacházel neskutečný pracovní pořádek a proto jsem ho ještě převádel do stavu návštěvy, nebojte se. Jak se později ukázalo, tak to byl dobrý tah, neboť k nám přišla zalít kytičky Jancina maminka. Nakonec jsem se okolo půl vydal do světa.

Nejprve jsem zvolil klasické prostředky hromadné přepravy osob - autobus a tzv. krtek. Po vylivnutí ve stanici Hlavní nádraží jsem se zařadil do přiměřeně dlouhé fronty, abych mně a Jance koupil zpáteční lístek do České republiky. Měli jsme totiž jet zpátky vlakem. Pak jsem se vydal k parkovišti u Lidlu na Českomoravské, kde jsem se měl okolo půl sedmé setkat s kluky, kteří nás měli odvézt do Německa.

Bohužel jsem musel vydržet ještě nějakou tu hodinku, než jsem se jich dočkal (jak se nakonec ukázalo, tak to byly hodiny tři). Celý problém vězel v nemožnosti získat od jednoho kamaráda mých kamarádů přívěs. Nakonec se to Zbyňkovi podařilo, i když povinné ručení jsme uzavírali ještě po cestě na státní hranice s Německem. A tak se nakonec na Vinohrady přijelo až okolo 22 hodiny.

A v tu chvíli nastal ten správný cvrkoť. Bágly a kola dolů, do přívěsu kola, bágly dozadu do auta a my do sedaček. Bylo pár minut po triadvacáté, když jsme zamávali všem naším příznivcům a vyjeli do Dánska.

Cesta byla dlouhá a trvala celou noc. Přestože autíčko bylo velké a prostorné, tak zrovna moc nejlepe se v něm nespalo. Dig se snažil nasoukat nějak pod sedačky na zem a nevím, jestli se mu tam dobře spalo. Podle těch zvuků, co jsem slyšel, tak asi ne. Já jsem se snažil nějak kluky navigovat, ale okolo šesté ráno jsem se i já rád rozvalil na sedače a nechal jsem to na Jance.

Ráno jsme se okolo 8 hodiny vyloupli v německém přístavu Rostock.

Plš.

Viktorova Sobota 8. 9.

Asi v 7:30 jsme byli ve Warnemünde. Bylo hnušně. Pod mrakem, zima a padal slabý déšť, mženi. Janka s Plašanem koupili lístky na trajekt a potom jsme se i s koly uchýlili do čekárny autobusů.

Posnádali jsme, obdivovali racky chechtavé, kteří jsou asi tak třikrát větší než naši racci a asi po půl hodině vyjeli na loď.

Lod? Spíš plovoucí barák.

Cesta ale proběhla bez potíží, ani se nikomu z nás neudělalo špatně.

Takže jsme se dostali do Dánského království. Pas po mně kupodivu nikdo nechtěl, proč já si ho teda vlastně dělал...

S krátkou oblékací, opravovací přestávkou jsme projeli přístavní městečko Gedser a po nádherné cyklostezce podél silnice E55 jsme jeli do hloubi ostrova. Místy jsem se díky ní sice odchýlil od trasovníku, ale základní směr jsme měli správný. Zastavili jsme u zálivu a dorazili Plašanovic řízky, já

jsem se zase ne příliš úspěšně snažil obohatit Expediční stravu místními dary přírody, tuším, že to měly být maliny.

Nepříjemně šedá obloha přes nás bez jediné kapky přešla, silný vítr ale foukal pořád, špatně se v něm jelo. Dojeli jsme až do Nykobing Falster. Teď to možná vypadá, že to bylo nějak důležité místo. Tak nebylo. Jenom jsme se pomocí něj orientovali z Gedseru. No a po cyklostezce jsme jeli pořád dál. Jelo se báječně, svůj zvláštní pruh jsme měli i na kruhovém objezdu, na kterém se zastavil provoz, jenom abychom my mohli projet. To je sen...

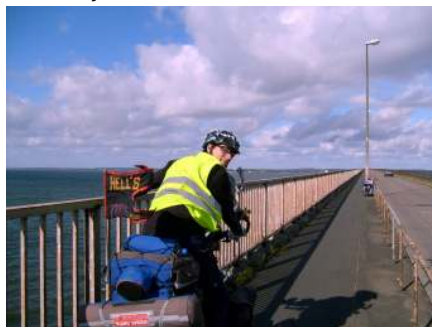
Po čase jsme se dostali až k nějakému kostelu, kde nám Dig slavnostně oznámil, že jsme asi po prvních 37mi kilometrech v půlce naší dnešní trasy. Já jsem ho ale po shlédnutí mapy musel bohužel poopravit, byla to spíš tak třetina. Něco se při plánování nepovedlo...

U kostela se něco dělo. Přijížděly další a další auta, většina byla navíc luxusní, bylo tam i několik Superbů. Co se to dělo? Zemřel snad král?

My jsme na to ale nehleděli. Měli jsme před sebou ještě pořádný kus cesty. Takže jsme ani nejeli do muzea traktorů nebo do Krokodýlí ZOO, které se nám cestou nabízelo.

Místo toho jsme směřovali na nějaký Vilodborg. Krátká občerstvovací zastávka s odpadkovým košem asi 2 m hlubokým a zase. Vítr. Div, že nás neshodil. A to nás čekal průjezd mořskou úžinou, kde jsem čekal vítr ještě silnější.

Vyjeli jsme na most... a kochali se. Nebo alespoň já. Moře na obou stranách mostu. Překrásné vlny, stín od mraků, vítr...

Ten zase tak strašný nebyl. Čekal jsem horší. Jízdu po mostě jsem si proto vychutnával, bylo to úžasné. Ale všechno krásné musí jednou skončit, takže i já jsem po několika minutách a podle Plašana po třech kilometrech najel na pevnou zem.

Cestou do města jsme přejeli ještě jeden most. Byl sice o hodně kratší, ale hezké to bylo vlastně taky. Zase jsem viděl přechod vedení přes moře se stožárem v moři, na betonovém ostrůvku.

Ve Vilodborgu jsme nevěděli kudy kam. Prostě jsme někam jeli.

Vkt.

Sobota 8. 9. jak ji viděl Dig

Je odporné. Mží a vůbec není teplo. Kromě toho pofukuje vítr. Zalezli jsme do prosklené, velmi rozsáhlé zastávky autobusů a nechali se pohostit Jančinými řízký. Má je dobré. Už se může vdávat...

Pak Janka s Plašanem zakoupili jízdenky na trajekt a společně a nerozlučně jsme na něj najeli.

Nevzbudili jsme žádný rozruch ani zájem. A to je dobře. Přesunuli jsme se na horní palubu a koukali, jak si to pěkně šineme z přístavu. Pak se do nás opřel vítr a přestalo to být zajímavé.

Ustoupili jsme do kryté části lodi a vesměs dobře se bavili, většinou na účet někoho kolem nás. Tady můžem. To je jedna z výhod jazykové bariéry. Než bys 23458 x řekl švec, byli jsme na druhé straně úžiny a zahájili manévř vystupování. Šlo to velmi dobře.

Po opuštění lodě jsme kousek popojeli a byli jsme za modrou cedulí se žlutými hvězdami a nápisem Dänemark. A jsme tu. Viktore, pas ti kontrolovali v noci na hranicích s Německem. Na to sis ho nechal udělat... Ted' by to chtělo opustit přístav, doladit bagáž a její nastrojení, přestrojit sebe podle aktuálních klimatických podmínek a pokud možno rychle vyrazit na cestu.

Toto všechno se podařilo a teď jedeme po stezce a bylo by dobře kdyby... Kdyby nefoukalo proti. Není to nijak katastrofické, ale otravuje to.

Dojeli jsme na místo, které jsem prohlásil za pauzoviště a obědiště.

Viktor důstojně odkráčel za roh. Na tom není nic pozoruhodného. Ale vrátil se s tím, že kdesi za roštím jsou maliny a že nám nějaké nese. No je to sice pěkné, ale maliny takhle daleko na severu? A teď v půlce září? To je divný... A mám pravdu. Jsou to ostružiny. Ale i tak – dobrý.

Po jídle jedeme dál. Nevím jak ostatním, ale mně se jede blbě. Vadí mi protivítr a hlavně jsem příliš unaven. Na krátký odpočinek jsem nás zavedl na odpočívadlo. Mají tu mapy, což vítám, protože můžeme synchronizovat naše podklady se zdejšími. Všechno je pěkné, ale máme v cestě úžinu přes kterou vede most. Potud v pořádku, jenomže fouká proti. A to je špatně. Tam je to ze všech stran otevřené.

A je to tu. Fouká opravdu hnusně a navíc z cca 50ti minut. Vítr s sebou nese poměrně velká tělesa, jako například zrna písku a hlíny. Do tváří to docela bolí. Kromě toho most, po kterém jedeme, má zábradlí z plocháčů směřovaných kolmo na chodník. A když jedeme, je vítr těmito „lamináry“ usměrňován a je to jako kdyby krátký okamžik foukalo plnou silou a krátký okamžik vůbec. Výsledkem je neuvěřitelně silná a precizní masáž xichtu. Přesto jsou výhledy pěkné. Jen se mi hrubě nelíbilo, že Janka při jedné kochací zastávce šla fotit. To samo o sobě je v pořádku, ALE... přelezla zábradlí mezi stezkou a silnicí, přeběhla silnici, přelezla zábradlí mezi silnicí a železničními kolejemi, vylezla na zábradlí mezi tratí a ničím a tam začala fotit. Jsem zásadně proti! Za dobu našeho přejezdu mostu tudy projely dva vlaky. Poznali jsme to podle slabého chvění mostu. Slyšet nebylo nic. Jednak proto, že zdejší vlaky jezdí tiše a jednak proto, že silný vítr dělá dost kravál. Když se z tohoto výletu, nebo spíš úletu, vrátila, samozřejmě jsem si ji podal. Moudře sklopila uši a nesnažila se přidávat mi na otáčkách jakýmikoliv argumenty.

Opustili jsme most, ale jízda se vůbec nestala jednodušší. Silnice se stezkou lehce zatočila doleva a tím vzdorujeme větrům vanoucím z přímého protisměru.

Po nějakém tom kilometru se pokoušíme změnit trasu a zalézt někam do porostu. Nedaří se to. A tak se suneme po stezkách dál a dál. Stezky, pravda, jsou příjemné a dost dobře řešené. Kopírují úplně přesně silnice a na křižovatkách a objezdech máme ve většině případů úplnou přednost. To je paráda. Jenom mám trochu obavu z toho, že nám tento způsob jízdy otupí pozornost a předvídavost.

Dojeli jsme ke kostelu s parkovištěm a rozhodli se pro odpočinek. Za sebe musím říct, že toho mám nějak dost. Včera jsem vstával v 5 hodin ráno, v noci na dnešek jsme toho moc nenaspali a celý den jedeme proti větru. Podle trasovníku jsme v půlce dnešní plánované kilometráže. Podle mapy však ne. Dvakrát jsme to společně přeměřili a pořád to nevychází. No nic, jedeme dál.

Dojeli jsme do Viloborgu, kde nás zaujal přístav jachet a zříceniny hradu.

Jako správní zvědaví turisté jsme tam vlezli. Je to trochu zvláštní, travnaté valy, u každého cedulka s popisem v místní hatmatilce, ale i v angličtině. Ovšem mnohem stručnější. Pak je tu několik zdí, vyhlídka a celá věž. No, pěkné. Odpočinuli jsme si, popojedem.

Jsou tu krásné stezky vedoucí mimo silnice nějakou přírodou. Moc se mi tu líbí. Akorát by to chtělo nocleh. Kilometrůž sice ještě nemáme, ale obávám se toho, že pokud to dneska přeženem, zítra nedojedeme nikam.

Dig.

Sobota 8. 9. a Janka

Ráno kolem sedmé jsme dorazili do Rostocku. Obloha byla zatažená, zrovna začalo mžit.

Vykládáme všechny své saky paky, řidiči nás s přáním: hodně štěstí, opouští. Taký jim přejeme, ať v pořádku dorazí zpět, snad neusnou. Po úspěšném ulovení lístků jsme uschovali sebe i naložená kola pod střechu autobusové zastávky, kde jsme posnídali. Druhou část krutích řízků s chlebem, zbytek zůstal v krabičce na cestu. O jídlo se tedy starat nemusíme, alespoň do večera. Původně jsem zamýšlela krabičku poslat zpátky s vozidlem, ale nakonec jela s námi a kolik se v ní po cestě vystřídaloby dobrůtek.

Ranní sčítání škod-za prvé: ztratil se mi Expediční náramek, to tedy brzo, zřejmě se uvolnil v uzlíkách již při nakládání bágla a kol na Vinohradech, za druhé: v tašce na Vinohradech zůstaly klíče od bytu, na kterých byl náš jediný klíč od zámku na kola, za třetí: v tašce dále zůstala karta na vstup do zaměstnání. Vyřešeno předáním klíčů od Diga (rázem jsme byli jmenováni jako uvítací výbor, který bude přítomen příjezdu druhé části osazenstva výpravy). A náramek jsem dostala od Plašana do opatrování. Tak dobrá, můžeme vyjet.

V 7.45 nastal čas nalodit se na obří trajekt (měla jsem trajektí premiéru, tak mi loď připadala opravdu dost mamutí), který je schopen pojmout spoustu aut a lidí, naše kola jsou na něm úplně nicky. Přejít stanice Dánsko. Zpočátku jsme čumákovali na palubě, alespoň, dokud jsme nevyjeli z přístavu a pak už nás vítr vyhnal z paluby dovnitř. Plašan pojal jízdu ryze prakticky, vytahal všechny pytlíky s oblečením z předních bágů a jal se sepisovat podrobný seznam jejich obsahu.

My jsme se zatím věnovali zauzlovávání náramků, které se postupně začaly uvolňovat všem, kdo je ještě vlastnili, koukáním z okna, hodka a půl utekla jak nic.

Ani jsme se nenadáli a jsme na druhém břehu, v Dánsku, v Gedseru. Sjeli jsme z lodi, zastavili v parku a převlékli se do jízdního.

I když v Rostocku pršelo, všem jsem slibovala, že za mořem v Dánsku určitě nebude a mé zbožné přání se vyplnilo.

První nájezd na cyklostezku, první větrná elektrárna, první poryvy větru, tak takové je to tedy v Dánsku. Tak vzhůru za dobrodružstvím.

Zastavili jsme u zálivu s lavičkou, který přímo lákal ke svačině. Dojedli jsme řízky, zobali ostružiny, které objevil Viktor, upili trochu vína, zkrátka příjemná zastávka, jen trochu zima, nejvyšší čas slápnout do pedálů.

Cyklostezky mají v Dánsku opravdu báječné, je vidět, že tu cyklisty mají rádi. Dánsko je totiž cyklistický národ, na kole tu jezdí ženy v pantoflích, sukních i s košíky na řídítkách, pánové v obleku do práce, zkrátka, kdo má nohy, sedí na kole. Ale pravda je, že září již nepatří k nejfrekventovanějším měsícům, co se cykloturistiky jako sportu týká, moc kolegů na cestách jsme mimo větší města nepotkali.

Místo Viktorem vybrané hlavní silnice směřující do Kodaně, jsme raději následovali místní cyklostezku, po které se jelo celkem příjemně. Protivný byl jen

všudypřítomný vítr, ale to zřejmě patří k místnímu koloritu. Také jízda na těžko se všemi bágly byla zpočátku trochu nezvyklá, ale časem nám to už ani nepřišlo. Kilometry ubíhaly, ale co takhle dát si pauzu? Vybrali jsme odpočívadlo, pěkně schované za větrem, byla na něm mapa, čisté WC a dva stolky na sluníčku.

Hned jsme se na nich uvelebili, a chroupali něco na zub. Jedno kolo nám shodil vítr, bylo totiž špatně postavené, kolmo na vítr. Na druhou stranu, co byste chtěli od kola, snad ne, aby stálo jinak, než kolmo.

Na mapě jsme vyčetli, že jsme těsně před úžinou, přes kterou vede most. A dlouhý most. A na něm určitě děsně fouká.

Bylo to přesně tak. Můj trasovník se v tom větru taky chtěl proletět, až doprostřed silnice. Odstavila jsem kolo, přelezla zábradlí a alespoň udělala pár fotek. Např.: „Pa cyklisti“. A hned za mostem taky jedna pěkná, zřejmě místo, kde se mají cyklisté potkat (a nebo rozdvíjit).

A do třetice: „Kristepane cyklisti“, tu jsme pak potkali ještě několikrát, zřejmě značení místních cyklostezek.

I zpětný pohled z druhého břehu na most byl velmi pěkný.

Dál jsme projížděli po cyklostezkách téměř v zapomenutém kraji, nikde ani živáčka, až jsme dorazili do přístavního města-Viloborgu (aspoň myslím, že se takhle jmenovalo).

Zrovna vylézá sluníčko, nasvěcuje modrou hladinu zálivu, na hladině se houpají bílé lodky seřazené u břehu. Po levici se tyčí opevnění a z dálky viditelná věž. Co tam nakouknout? Škrábeme se nahoru k hradbám, kde vidíme průlez. Závěrečný kopeček tlačíme kola ve dvou nahoru, ale stojí to za to. Parkujeme, což není v kopci zrovna snadné, a vyrážíme na obhlídku. Plašan zůstává u kol.

Jak jsme zjistili z tabulí, kde se zmínili našťěští stručně i v angličtině, celé to zde bývalo historické opevněné sídlo, s klášterem a věží.

Ta se nám líbí nejvíc, má na špičce zlatou husu, dlouho koumáme proč asi, škoda jen, že nás nepustí nahoru. Vracíme se k vyhlídce, kde sedí Plašan u pokrouceného

stromu a kouká do dálí. Výhled je tu opravdu nádherný, tak se taky chvíli kocháme, sedíme a odpočíváme. Je načase zase vyrazit, ještě do sebe v rychlosti cpeme s Plašanem housku s hermelinem, ostatní hlad zatím nemají. Tak, už můžeme jet dál. Dolů to jde o poznání lépe.

Po návratu na silnici Viktor ještě trochu váhal s navigací, zíral do mapy a pak zavelel doprava. Za zatáčkou se objevila vábivá cyklostezka lesem, tak jsme to vzali po ní. Začínáme pošilhávat po nějakém vhodném místě na první nocleh, ale les je plný pejskařů, spíše připomíná park, vhodné zákoutí k přespaní nikde. Vyjeli jsme z lesa a Viktor konzultací s mapou zjistil, že tady jsme vůbec být nepotřebovali.

Viktor s Digem se dohadují nad další cestou. Přetínáme hlavní silnici a míříme k nejbližšímu lesu rysujícímu se v dálce. Samozřejmě do kopce. Jenže, les je oplocený, cedule více než výmluvná, zřejmě soukromý pozemek. Následuje další kopec a další les na obzoru. Uprostřed kopce míváme shluk kamenů, u kterého píší, že je to hřbitov původních dánských obyvatel. Nic moc zajímavého k vidění,

ale dobrá záminka si trochu odpočinout uprostřed stoupání. Další zastávka u tovární haly, jenže tady prostě jakákoliv slibná odbočka vedoucí k lesu, končí u nějakého stavení. Rozjíždíme se do odboček, co kdyby něco, jediný Plašan se vrací se zprávou, že možná objevil vhodné nocležíště. První lesík u silnice je úplně průhledný, tak tady ne, k druhému potenciálnímu místu vede úvozová cesta. Následuje skládka shnilé zeleniny, ale za ní se rozprostírá louka zarostlá kopřivami s cestou uprostřed. To celé je ohraničené stromy, není sem vidět ani ze silnice, ani z pole. Nic moc, ale lepší to dneska asi nebude. Vybíráme dva rovnější plácky, ošlapáváme kopřivy a stavíme tří- a vedle dvojdompě. Vaříme večeři a znavení uléháme, je třeba dohnat dluh z minulé noci.

Ležím zachumlaná ve spacáku a přemítám. První den za námi, Dánsko, zdá se, bude trochu větrné, ne zas tak úplně placaté, navíc sehnat místočko na spaní nebude vždycky procházka růžovou zahradou. Tak první dánskou dobrou noc.

Jnk.

Plašanův náhled na sobotu 8.9.

Přivítalo nás hejno racků a pošmourná obloha, ze které chvílemi padaly kapky vody. Nelichotivé přivítání nám však bylo docela fuk, protože jsme obsadili krásně krytou autobusovou zastávku, kde se nám podařilo nasnídat a připravit na další cestu do dánského Gedseru, kde měla konečně začít ta cyklistická část. Cesta vedla přes moře a překonat nám ji pomohl trajekt. Cesta trvala přibližně hodinu a půl a já jsem si během ní stačil napsat seznam oblečení, který mi pak pomáhal snadněji lokalizovat polohu mého oblečení. Po příjezdu do Gedseru se naše skupinka pěti statečných vydala k severu. Moc daleko jsme však od přístavu

neodjeli a u fotbalového hřiště u odpočívadla jsme se začli převlíkat. Zatímco v Německu bylo posmourné, tak v Dánsku se na nás umívalo sluníčko. Asi bylo na nás zvědavé. ☺

Od samého začátku se k našemu putování přidal věrný společník, který nás až do konce našeho putování neopustil – vítr. Ze začátku asi sbíral síly a byl k nám přívětivý. Nefoukalo zase až tak moc a když už, tak z boku. Nejeli jsme úplně podle trasovníku, protože jsme našli krásnou cyklostezičku, která nás vedla ke stejnému cíli, ale po venkovských silnicích. Na druhou stranu jsme si užili trošku toho dánského venkova. Když na nás přišel hlad, tak jsme zastavili u moře v krásném zálivu a na odpočívadle s výhledem jsme zblajzli poslední kuřečí řízečky od Janinky. Odpoledne jsme dojeli na konec prvního ostrova a tady jsme zjistili, že ten je s dalším spojen mostem, který je asi dva kilometry dlouhý.

Tento most byl určen pro pěší a cyklisty, auta a vlak. Jediné, co bylo na jeho přejezdu nepříjemné, tak to byl ostrý boční vítr – náš dánský průvodce. Po příjezdu do přístavního města jsme se vydali prozkoumat místní opevnění z červené cihly a po provedené pátrací akci jsme se vydali na další část cesty. Pomalu jsme začali přemýšlet o ubytování, ale díky menší zajižďce a nemožnosti rozbalit doupata, se nám to podařilo až o hodných pár kilometrů později. Mezitím se nám podařilo objevit dávné pohřebiště dánských předků.

V další vesnici jsme v kopřivách a v okolí shnilých okurek, které tam někdo vyhodil, vybudovali doupátka a po večeri jsme zalezli do spacáčků a pak už jenom spali a spali. Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Orslev	31	2031	70	14,0	12-28

Viktorova Neděle 9.9.

Probudili jsme se v kopřivách, ve kterých jsme večer ulehali.

Jeli jsme po cyklostezce a ne rovně, jak jsem říkal, takže jsme si díky tomu kus zajeli. Zase ale v klidu po cyklostezce.

Projeli jsme okolo města Praesto, po čase nás ale už cyklo začala štvtát, protože se jelo pořád nahoru a dolů.

V Dalby jsem nás správně navedl na hlavní silnici do Koge.

Dig dostal hnačku, na jedné zastávce byl asi třikrát.

Cestou jsme si ještě vzali vodu u pumpy a dojeli jsme do Koge. Tam dostal Dig energetickou krizi, která se zažehnala Nutellou, kterou mu Hanka koupila u benzinové pumpy.

Ke Kodani jsme se blížili po nádherné silnici lemované nízkými domky a cyklostezkami na obou stranách. To byla nádhera.

Na jednom místě byly mezi silnicí a cyklostezkou dokonce malé stromečky. Vypadalo to skoro jako z katalogu developerských společností.

Už dřív někoho napadlo, že se ubytujeme v nějakém campu, protože v celém blízkém okolí Kodané asi nebude jiné místo ke spánku. Po cestě jsme se ale také zastavili u moře, pokochali se tou tichou, mokrou a studenou krásou.

A do campu.

Vkt.

Neděle 9.9. jak ji viděl Dig

Probudil jsem se. Kolem je světlo a žádné vedro. A mezi stromy probleskuje slunce.

U sousedů už propukl život. Janka ke mně hovoří, ale já ještě nemám naladěno ani na příjem ani na vysílání. Nějak mě všechno tlačí a je mi nepříjemno. Asi tak, jako když proběhnu oblakem prachu. A jak se tak snažím vymotat se ze spacáku, šlouchnul jsem do Hanky. Ta velmi nesouhlasně cosi pronesla a zůstala v poslední dosažené poloze. Odskočil jsem si a po návratu částečně odhrnul plachtu. Zahlédl jsem cosi v zrcátku. Hýbalo se to zrcadlově obráceně než já a vypadalo to strašně. Potkat mě tohle v noci, tak v tichosti odkládám peníze a doklady a velmi rychle se vzdaluji. Má to na sobě stejnou mikinu jako já. No, nechám to být a podívám se později. Třeba budou dávat jiný film.

Pak proběhlo první vstávání a první snídane v Dánsku. Vypadá to dobře. Už na nás dosáhlo sluníčko a Plašani nás pozvali na domácí uzené. No, pohádka. Zabalili jsme a vyrazili do nového dne zalitého sluncem.

Pořád se pohybujeme po stezkách, nefouká, svítí slunce a jede se docela dobře. Trochu jsme uhnuli z trasy. Při jednom z náhledu do map jsem usoudil, že bude lepší se odpojit od hlavní a držet se stezek po opuštěných silničkách. Nikdo proti tomu nic nemá, až na Viktora. Ten neustále dokola připomíná, že to bude delší. Ano, Viktore, bude. Ale klidnější a určitě zajímavější.

A tak v poklidu jedeme krajinou, která má s rovinou jen málo společného. Spíš bych řekl, že to tady má parametry naší Českomoravské vrchoviny. Místy je to zatraceně do kopce. Je pravda, že jsem to všechno vyjel, ale za cenu obrovských energetických ztrát a velmi nízké rychlosti. Mezi tím uplynul polední čas a nějak jsme dospěli k názoru, že je třeba něco nasypat do bříšek. Tak jo. Jenomže začalo foukat a to dost studeně. A tak jsem provedl několik průzkumů a našel místočko jako stvořené pro nás. Ano, zase nějaká

skládka. Na to jsme machři. Proběhlo vaření, oběd a odpočinek. Ani se mi nechtělo říkat to „Tak jdem na to. Odjezd.“ Vrátili jsme se na silnici a při zastávce na česání švestek jednohlasně navrhli a odsouhlasili návrat na trasu. I když ji v podstatě kopírujeme, bude lepší jet zase chvíli po rovině. Dovedlo nás k tomu zjištění, že se pohybujeme průměrnou rychlostí 12km/h, což je na 75ti kilometrový denní limit opravdu pomalu.

Napojení na trasu proběhlo ve městě Koge. Před ním se však ve mně splašily nudle, které jsem poobědval v rámci směsi Amore Mio, kterou miluje Hanka. Nejspíš se taky chtěly podívat kudy jedeme a jaké to kolem je. Vybraly si cestu spodem a nedaly pokoj, dokud nebyly venku všechny. Pro mě to bylo docela svízelné, protože nikde kolem nebylo žádné zákoutí, kam se s touhle patálií uchýlit. V nouzi nejvyšší se vpravo objevila mocná rozkopanost. Nejspíš nějaká obr stavba, něco jako zemní práce pro stavbu supermarketu. A tam zákoutíčka byla. A s nimi úleva.

Po nějaké době jsem usoudil, že můžu jet dál. Jenom mě opustil zdroj energie, což není dobře. Navíc se cosi děje v trávicím traktu a tak se neodvažuji tam poslat ani sušenku.

Přijeli jsme do Koge a já už vůbec nemůžu. Nemám žádnou sílu a nastaly u mě potíže se stabilitou. Musím někde zastavit a něco opravdu výživného do sebe nacpat. To se povedlo u benzínky. Dojel jsem až na parkoviště a nevěděl jak sesednout. Hrozilo, že se neudrím na nohou a že kolo spadne na mě a zaplácně mě do asfaltu. Janka mi pomohla ze sedla a Hanka došla do obchodu pro Nutelu. Prý byla nějak drahá, ale to mě teď opravdu netrápí. ¾ jsem ji zbodnul naráz a kdyby do mě Hanka furt nevandrovala, že by mělo zůstat i na později, padla by celá.

Mezitím ostatní dotankovali vodu do plného stavu a pak jsme se rozjeli dál. Jedeme pořád po stezkách podél hlavní na Kodaň. Asi to tu bude turisticky zajímavé, neboť se v významnějších bodech objevují mapky okolí.

U jedné takové jsme zastavili a zásadně změnili dnešní a zítřejší trasu a program. Někde před Kodaní to píchnem do kempu a do města samotného pojedeme místními spoji bez kol.

Pořád se držíme hlavní, cesta probíhá klidně, kilometry přibývají, až jsme se dostali do celkem pěkné oblasti s nízkými domky, zahrádkami a za nimi moře. Jistě, jeli jsme k němu. Jen co jsme našli vhodnou pěšinu. Bylo pěkné, modré, klidné a studené. Vidím to tak, že se letos v moři nevykoupeme. Koukám na Viktora, co s ním dělá v životě první pohled na tolik vody najednou. Chvilí stál zamyšleně, pak si dřepnul, namočil v tom dva prsty a bylo na něm vidět, že s čímisi nesouhlasí. Nejspíš čekal něco jiného a dočkal se rozčarování. Ani prťavé mušličky mu nevyjasnily tvář.

Vrátili jsme se k silnici a pokračovali po stezce dál. Za necelou hodinu jsme zastavili u kempu. Janka vyrazila na průzkum a když se vrátila, bylo jasné, že jsme na místě. Vjeli jsme dovnitř a hledali vhodný plac kam složit své kosti. Jedno velmi pěkné jsme objevili a začali se stavbou doupěte ze tří kompletů pro 5 osob. Mezitím holky odběhly na recepci doladit formality. My jsme zatím dokončili veledílo a byli spokojeni. Když se holky vrátily, bylo po pohodě. Prý to máme rozebrat a přesunout jinam. No teda fakt se mi nechtělo, ale jiný křaf jiný mraf. Tady mají stále rezervace a přestože je jasné, že nikdo nepřijede, musí místo zůstat prázdné. Naproti tomu, pro stanaře a baťůžkáře mají vyhrazený také pěkný plac. Přesunuli jsme se tam, zase všechno postavili a setmělo se. A ochladilo. A zle! Uklonili jsme si večeri, použili místní sprchy k očištění i ohřátí a zavrtali se do spacáků.

K ránu začalo pršet. Hmm, to je bída. Ale než budeme vstávat, určitě přestane.

Dig.

Neděle 9.9. a Janka

Ráno jsem se vzbudila vcelku brzo, všude kolem mrtvo, tak jsem se ještě chvíli převalovala a pořád se nedělo nic. Šťouchla jsem do Plašana, co takhle vstávat? Odvětil, že je ještě brzo a otočil se na druhý bok. Ach jo. Sundala bych třeba aspoň plachtu, venku se pomalu klube sluníčko. Kolem 8 hodiny jsem se vysoukala ven a pokusila se komunikovat s vedlejším doupětem. Ozval se Dig nějakým zahučením, že ráno není podle něj nikdy dobré. Navíc se ukázalo, že je alergický buď na nějaké trávy, nebo na kopřivy, nebo na Dánsko, nebo na nás, nebo na všechno dohromady, každopádně v noci trochu otekl. Asi proto má tak prima náladu hned po ránu. A přitom počasí se tváří mnohem přívětivěji než včera, téměř žádný vítr, což naopak u mě vyvolává náladu velmi dobrou. Když se to zprůměrnuje, tak to ujde.

Začal se odvíjet klasický ranní mumraj, snídaně, balení, soukání věcí do bágelů. Ještě jsme pozvali ostatní na chleba s domácím uzeným a hořčicí. Nastal čas vyrazit.

Cyklostezka vedla převážně zelení, kolem pastviny, v ohradách se pásli dánské krávy a koně.

Jelo by se krásně, kdyby mě nezačaly zlobit všechny nožní klouby. Kyčle a kolena v kopcích odmítaly táhnout, docela jsem se trápila. Vždyť jedeme teprve druhý den, vůbec nemají nárok. Naštěstí kopcovitost terénu v Dánsku není značná, ale zato vytrvalá.

Lehce po poledni bychom rádi něco slupli. Nalezli jsme nenápadnou lesní odbočku, ale ještě bychom rádi slunce. Cesta končila odstavnou plochou s kontejnery, složenými PE trubkami a jinými zajímavostmi, ale hlavně, že to bylo za větrem a na slunci. Hned jsme se zabydleli na černých polyetylénových trubkách o průměru asi 20cm, složených vedle sebe.

Ke slovu se dostali i vaříče, něco teplého bodne. Poleželi jsme si na slunci, ani se nám nechtělo vstávat. Ale co naplat, musíme dál.

Po několika ujetých kilometrech následovala vynucená technická přestávka. Zdá se, že nudličky Amore Mio, Hankou tak oblíbené, zřejmě nejsou šité na míru Digova žaludku. Ten chudák absolvoval několik vyprazdňovacích zastávek. Zastávku vlastně jen jednu, zatímco my jsme odpočívali, Dig obíhal s ruličkou toalpapu všechny rohy kolem dokola. Už je to lepší, nudličky zneškodněny, můžeme jet dál.

Další zastávkou byla návštěva benzínové pumpy.

Ne, že bychom jezdili na benzín, ale potřebovali jsme dotankovat vodu. Většina pump je v Dánsku vybavena externím vodním kohoutkem s tekoucí vodou. Naopak WC je na pumpách poměrně vzácnost. Šlo to rychle, na hromadu jsme snesly všechny své PETky a plnili, co se do nich vešlo.

Silnice, po které jsme jeli, byla lemována odpočívadly. Na jednom takovém, mapou okolí vybaveném, se zrodil nápad, že dnešní noc by bylo nejlepší strávit v kempu někde těsně před Kodaní. Mělo to hned několik důvodů. Podle mapy je těsné okolí Kodaně k hledání noclehu krajně nevhodné, naopak kempů je tu k výběru hned několik. Také jsme se rozhodli navštívit Kodaň bez kol a nejlépe se do ní dopravit nějakým místním hromadným prostředkem. Mapu s vyznačenými kempy jsme si pro případ potřeby vyfotili. Cestou bude třeba zjistit, jaké jsou ceny.

Blížíme se k začátku zálivu, který spíše tušíme, než vidíme za řadou domků, které lemují silnici. Snažím se prostřelit s nápadem, že bychom mohli nakouknout k vodě, alespoň na chvilku. A povedlo se. Nalézáme odbočku a záhy vjíždíme do písčných dun. Odstavujeme kola a jdeme až na pobřeží. Pohled je krásný, voda kam oko dohlédne. Sbírám ještě pár škeblíček na památku a jede se dál.

Už by to nemělo být moc daleko, jenže po pár kilometrech Digovi dochází energie, úplně. Naštěstí je v dosahu benzínka, ve které mu Hanka kupuje Nutellu, čímž mu zachraňuje život. Likviduje ji zhruba půlku a hned je to o poznání lepší. Tak můžeme jet.

Konečně nalézáme vytoužený kemp. Odcházím zjistit, jak tu jdou ceny, na recepci je děsné teplo a sedí tam dost neochotný mladík, který mě odkazuje na ceník. Celkem to jde, ještě obhlédnu, jak to vypadá uvnitř. Pěkně, spoustu travnatých ploch, téměř nikdo tu. Vracím se s novinkami a je rozhodnuto, zůstaneme tady. Vybíráme pěkný zastrčený plácek a nacvičujeme tvorbu pětídoupěte ve formaci 3-2.

Vyvazujeme šňůry, kluci zaplachtují a my s Hankou odcházíme na recepci vybaveny pasy a finančními prostředky zaplatit. Jenže, tady to není jako u nás, že se člověk někde zaslalší a pak jde zaplatit, tady to funguje obráceně. Mladík nás nejprve stáhnul o příplatek, že nevlastníme jakýsi Dánský kempový pas, a pak nám dlouze vysvětloval, kam si doupě můžeme postavit. Dělali jsme trochu blbě, jestli by to náhodou nešlo v místech, kde už máme postaveno, ale dozvěděli jsme se, že to jsou rezervovaná místa pro stálé návštěvníky. No, s přesvědčováním, že už dneska asi moc návštěvníků nepříjede, jsme to raději nezkoušeli. To budou mít kluci radost. Cestou zpátky hledáme, kde že bychom to měli správně postavit doupě. Což o to, místo je to hezké, i lavičky se stolem tu jsou a nikde ani noha. Utěšujeme se, že kluci třeba ještě nestihli zaplachtovat, ale stihli. Sdělujeme jim tu novinu a ač neradi, balíme a přesouváme se na místo určené. Jde to ztuha, stavíme pětidoupě podruhé.

Pak jsme se pustili do vaření něčeho k snědku, tentokrát kulturně u stolu. K tomu jsme si zapálili svíčku v ešusu. Poté jsme se postupně začali trousit do sprchy, kterou nám stejně již započítali a je to paráda. Rochníme se s Hankou v teplé vodě. A pak už do hajan, ráno brzo vstáváme. Jelikož kemp musíme opustit do 12. hodiny, rozhodujeme se pro variantu ráno všechno zabalit, pokusit se domluvit na recepci ohledně uschování kol, snad tam bude někdo příjemnější. Dobrou.

Jnk.

Plašanův náhled na neděli 9.9.

Ranní vstávání mi nedělá dobře a už nezáleží na tom, jestli se nacházíme v ČR anebo v Dánsku. V kopřivách se nakonec spalo docela dobře, až mne to překvapilo.

Možná to však bylo i tím, že jsem byl přeci jenom trochu unavený. Cesta, kterou jsme se vydali, vedla opět po cyklostezkách. Od moře do vršků a zase zpátky k moři.

Bylo to docela náročné, ale na druhou stranu, dali jsme se do boje, tak jsme bojovali. A tady jsem zjistil, že Dánsko není zase až tak placaté, jak jsem si původně myslel. Naštěstí jsme všechny dánské nástrahy ve formě kopců přežili a úspěšně se dostali až na předměstí Kodaně. Měl bych podotknout, že po celý den nám krásně svítilo sluníčko na cestu. Nejvíce jsme si však jeho paprsků užili při polední zastávce,

kterou jsme strávili u takových černých platových rour v lese. Při cestě do Kodaně nám bylo jasné, že se až do jejího centra nedostaneme a proto jsme se rozhodli, že přespíme v některém z kempů, které máme po cestě. Nakonec jsme skončili v kempu v Ishoej. A musím říct, že to zase nebyl až tak špatný kemp. Důležité bylo, že v něm tekla teplá voda. A taky zajímavý bylo to stěhování, ale o tom už napsala Janka. Já jen dodám, že holky přišly přesně pět minut po tom, co jsme všechno dodělali. Zase na druhou stranu, ta louka, kde jsme nakonec zakotvili, byla opravdu moc pěkná.

Dnes jsme poprvé postavili poprvé pětidoupě a jak se ukázalo, tak nakonec jsme ho stavěli až do konce. *Plš.*

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Ishoej	40	2112	80,5	15-7	11-28

Viktorovo pondělí 10.9.

Vstáváme do města v 7, prší. jedeme vlakem do Kodaně, vlakem taky zpátky. Máme zmatek v lístkách.

Večer prší než jsme stihli postavit.

Vkt.

Pondělí 10.9. jak ho viděl Dig

Hmm, tak ne. Co ne? Nepřestalo pršet. Je 7 hodin, vstáváme. Je zima. Nasnídali jsme se a pořád doufali, že přestanou ty přívaly vody z nebe. Nedá se nic dělat, balíme a strháváme doupata. Máme čas do 12ti hodin, pak musíme zmizet. Ale Janka s Hankou jsou velmi šikovné a tak zajistily, že dáme kola do prostoru zdejší cyklopůjčovny pod střechu a tam můžou být až do 17ti hodin. Krása.

Uložili jsme kola a vydali se na nádraží. Bohužel mi kalí radost děšť. Nádraží. Ona je to spíš zastávka. Ale velmi pěkná, precizně provedená a kromě tvarovaného betonu je na obou stranách kolejí malá skleněná hala s automatickými dveřmi a přímým schodištěm do podchodu. V něm se pak nachází nákupní centrum s velkým atriem. Všichni se odebrali pro jízdenky a tak mám čas na studovárny zdejších elektronických infopanelů.

Ty oznamují kde co. Především informují o příjezdech linkových vlaků. Jsou to v podstatě místní panáčky. Na rozdíl od našich má každá linka své písmeno a jede jinak. Za tu dobu, co jsem čekal na ostatní, jsem prokoukl jak systém funguje a který vlak je ten nejspornější pro cestu na Hlavní nádraží v Kodani. Pravdou je, že mi poněkud překáželo, že je to v jazyce, na který jsem se ještě neadaptoval.

Když se ostatní vrátili s jízdenkami, vyprávěli, co je potkalo. Na oplátku jsem jim já sdělil, na co jsem přišel. Počkali jsme na náš vlak a nastoupili.

Bylo to úžasné. Ve vlaku bylo teplo a sucho a vláček upaloval jako k ohni. Stanici před Kodaní přišel revizor a měl nějaké připomínky k našim jízdenkám. Pochopil jsem, že máme nějaké ne úplně správné. Cośi nám radil, ale rozhovor vedl spíš s Jankou a tak jsem to nechal na ní.

A jsme tu. Kodaň, Hlavní nádraží. Vystoupili jsme a nechali se davem dotlačit do hlavní haly. Tady Hanka vyčenichala Mc Donald's a koupila si a mně BigMc. Ne, že bych byl vyznavačem této stravy, ale je to teplé a na několik hodin to uklidní žaludek. Smutné je, že pořád prší.

Oblékli jsme se do pláštěnek a vydali se do ulic. Hned na rohu jsme zapadli do informačního centra. Tam bylo zase teplo a sucho. Kromě toho spousta mapiček, prospektů a plakátů.

A taky integrovaný systém veškerých informací na několika propojených počítačích. Přestože je dánština jazyk naprosto odlišný od všeho co znám, daří se mi díky intuitivnímu ovládání rychle najít anglické verze a pak už to šlo. Mám jasnou představu kam nás chci dovést a co chci, abychom viděli. Vše jsem našel, zorientoval se na mapě města, vzal si tištěnou verzi a můžeme jít.

Mezi tím venku už jen kape. Procházíme městem a prohlížíme si všechny možné pozoruhodnosti. Je jich víc než dost.

A jsme tu. Hlavní atrakce – Malá mořská víla. Předloha pro ni musela být opravdu pěkná. Akorát mě zase upoutalo, stejně jako v Pařížském Louvru, že modelce bylo maximálně 14 let. Možná méně. Poznává se to podle proporcí.

Trochu mě rozčilují dvě věci: první – zase prší, druhá – je tu nějaký školní zájezd a všichni parchanti řvou a ti odvážnější se snaží dostat se k soše. Jdeme odtud.

Míříme k Amalienborgu, což je obdoba našeho Pražského hradu, a cestou jsme úplně náhodou narazili na ohromnou kašnu. Je nádherná a ohromující.

A je tu Amalienborg. O něm nám spíš něco řekne Janka. A zase začíná pršet. Ale už, krucinál!

Došli jsme na velké náměstí. Ve městě by to i jeden čekal. Ale tohle je opravdu velké a vybavené stálou expozicí nějaké výstavy. Opět bych se o tom nezmiňoval, kdyby to nebylo něčím zajímavé. Tohle je zvláštní tím, že jednotlivé exponáty jsou uloženy a

vystavovány v plexisklových koulích o průměru cca 2 metry. K vidění je spousta zajímavostí i nezajímavostí. Plašana zaujala výstavka policejních předmětů.

A jdeme dál. Vysvitlo slunce. Hned je veseleji. Jdeme pěší zónou, rozhlížíme se po historickém centru a Janka s Plašanem touží po pohledech. Tady bych se rád zmínil o vztahu zdejších poddaných ke královské rodině. Podle vnějších projevů jsou zde zástupci modré krve dost oblíbeni. Svědčí o tom přítomnost obrazů a plakátů a pohlednic jednotlivých členů rodiny velmi citlivě a nevtíravě umístěných všude možně. Zvláště časté je vyobrazení mladého královského páru se synkem ve věku cca 2 let. Co je však hloupé, že tato připomínání existence těch nejvyšších vytlačuje ze stánků kýčovitě záběry na notoricky známá místa Kodaně i celého Dánska. Tolik na okraj.

Nějakou pohledárnu jsme našli a zatímco oba vybírají, já s Hankou se rozhlížíme po okolí. A že je co vidět. Třeba hned naproti je muzeum kuriozit. Poznává se hned podle vchodu, který je obložen haldou nesmyslů.

Chtělo by to něco sezobnout. Mnou pozřený BigMac přestal působit. Našli jsme pouliční prodejny poživatín a něco málo si dali. Pak jsme došli k závěru, že je potřeba dokoupit nějaké pohotovostní zásoby. Nejlepší to bude v nějakém obchodě. Na tom jsme se shodli. I obchodák jsme společně vybrali... To jsme si naběhli! Dražší a luxusnější jsme určitě nemohli najít. Nakonec jsme nakoupili jen nějaké pečivo a mazali ven.

Vraceli jsme se po stejné trase a prohlédli si zajímavosti i z druhé strany. A už jsme u infocentra a začíná pršet. Teda to je votrava! Hanku lákal k návštěvě Tivoli park hned proti nádraží. Díky dešti a zimě to odkládá na příští návštěvu Kodaně. Došli jsme na nádraží a chvíli hledali způsob, jak se dopravit zpět do kempu. Není to jen tak. Za zastávky sem to byla brnkačka. Ale zpátky je to díky množství odtud odjíždějících spojů poněkud těžší. Přesto se Plašanovi povedlo nějak koupit jízdenky. Ale zase to není úplně ono. Prý na tom nějak tratíme.

Po chvilce tápání jsme našli správný vlak a vydali se na cestu zpět.

Chvilími prší, chvilími svítí slunce... divný. A jsme tu. Plašan se snaží lístky, na které jsme právě přijeli, prodat. Chvilí mi trvalo, než mi docvaklo, co to podniká. Detaily má Janka.

Došli jsme do kempu a vyzvedli kola. Převlékli se do suchého jízdního a zapracovali na změně trasy. Pokud se totiž kousek vrátíme a odbočíme doprava, mineme Kodaň a napojíme se na trasu cca 30 km za městem. A to se nám podařilo. Jedeme po stezkách nestezkách a v podstatě je dobře. Máme za sebou 20 kilometrů, když jsem v zrcátku zahlédl fialovo na obloze. Tak to je blbý. Jsme uprostřed ničeho a zvedá se vítr. Ženu nás co nejrychleji do nejbližšího města. Moje myšlenka je, že mezi barákama nebude tolik foukat a hlavně určitě najdeme nějakou střechu. Třeba na nádraží. Šlapeme o život a vjíždíme do města. Bohužel právě v okamžiku vjezdu do centra začíná pršet. Jsme u nádraží. Je však nepoužitelné, neboť u všech vchodů jsou schody. Jdeme dál. Už prší docela hodně. Je to tu. Někáký podchod a tam hromada kol. Zajíždíme k nim. Teda ale je tu zima. A kromě ní výtah. A protože jsme na téhle Expedici už jeli ledascím, pojedeme taky výtahem.

Sjeli jsme dolů a rozložili svačící propriety. Nefouká tu a docela rychle schne. Po nějaké době přestalo pršet a zase vysvitlo slunce. A tak výtah a vzhůru na cestu. Ale není teplo! Snažíme se zahřát intenzivnější jízdou. A tak se suneme podvečerní krajinou a přemýšlím nad noclehem. Zase se žene mrak. Potíž je v tom, že tady nejde odhadnout, za jak dlouho se vyvrbí nějaká frontální porucha. V nouzi nejvyšší se vlevo objevila cesta k lesu. Neváhám a zatáčím tam a maximální rychlostí nás ženu do hloubi porostu.

Nějak je to tu pitomé. Posílám holky na průzkum a Plašan se rozjíždí dál po cestě. Mám dojem, že liják je otázkou pár minut. Holky se vracejí s tím, že je tam úžasná louka, akorát je pod vodou. Sakra, ztratili jsme spoustu času. Otáčím nás a zpět pod stromy. Rád bych použil sirénu na přivolání Plašana, ale mám obavu, že to může slyšet taky někdo místní a může nás vyhodit. Zatáčíme mezi stromy a začíná lejt. Odklízíme čurbes z místa pro doupata a velmi rychle mokneme. Stromy sice něco zadržely, ale jen chvilí. Ted' leje tak, že je viditelnost asi 10 metrů. Okolo se řítí Plašan. Ted' je mi jedno co bude a opírám se o sirénu. Slyšel mě a zatočil k nám. V neuvěřitelném tempu rozestavujeme kola a stavíme doupě.

Je velká úleva, když je postaveno a přívally vody se nás už netýkají. Zbytek akce probíhá pod plachtami a brzy už všechno probíhá obvyklým způsobem. Po večeri jsme zapadli do spacáků a vyтуhli. Máme za sebou dost náročný den.

Dig.

Valnou část noci přšelo, stejně tak pokračuje i ráno. Balíme, nemáme na výběr a jen co máme zabaleno, spustí se houšť. Vedeme kola směrem k recepci a cestou se poohlížíme po nějaké vhodné skrýši. Jdu zkusit štěstí na recepci a k mé velké radosti se tam vyměnily služby. Sedi tam příjemný chlapík, který nám evidentně chce pomoci. Ptám se, jestli bychom mohli nechat kola pod střechou u chatek, které jsou prázdné, ale on mi nabízí prostory jejich půjčovny kol pod střechou.

Prima. Ještě zjišťuji, jak bychom se nejlépe dostali do centra Kodaně a vybavuje mě kresleným plánkem, jak se dostaneme k nádraží, to je prý nejlepší. Čipová karta k půjčovně nejdřív odmítá spolupracovat, ale po opakované aktivaci už funguje. Odkládáme kola pod střechu, vracíme kartu, prý můžeme přijít kdykoli do 17, to stihnem určitě. Tak i tady jsou hodní lidé. Ale prší jím tu.

Nádraží jsme našli bez větších problémů, horší to bylo s jízdenkami. Automat jsme odhalili poměrně záhy a pomocí obrázků jsme vydedukovali, že bude třeba zakoupit lístek na 3 zóny, pokud se chceme dostat do centra, tedy na hlavní nádraží. Rádi bychom tuto informaci ještě ověřili, dokonce jsme v podchodu našli informace pro turisty, no, to je to, co potřebujeme. Přes sklo jsme viděli, že tam už někdo je a snažili jsme se doklepat. Bohužel nám bylo velmi jasné naznačeno, že otevírací doba je až za 10 minut.

Dobrá, tak tedy automat, už tak jsme se zdrželi dost. Jenže potřebujeme drobné. Viktor tedy odešel rozměnit bankovky na drobné do místní trafiky. Nacpali jsme je do automatu, za což na nás vypadli lístky, ale zřejmě jen na cestu tam. Tak jo, zrovna přijel vlak naším směrem, nasedat. V příjemně vytopeném vagóně jsme odložili mokré svršky a uvelebili se na pohodlných sedačkách. Předposlední stanici nastoupil revizor. Hrdě jsme mu předložili lístky, ale jemu se kupodivu moc nelíbily. Říkal něco o pokutě, naštěstí jsme mu nerozuměli úplně přesně. Doporučil nám příště si zakoupit jiný typ, že je to výhodnější a také nám potvrdil, že tyto platí jen na jednu cestu. No, zeptáme se v Kodani na nádraží, tam alespoň bude koho.

Hlavní nádraží, vystupovat. Hanka se s chutí vrhá do Mekáče na „hambáče“, ten je opravdu všude. Venku prší. Vlevo od nádraží odhalujeme informační centrum. Dobrá příležitost ulovit nějaké informace, mapy a prospekty. Mají tu dokonce PC, kde se dají najít místní nejoblíbenější cile, včetně fotografií a popisu. Dig už sice má hrubou představu od minula, ale inspirace se vždycky hodí. Vybíráme zhruba trasu, vedení se ujímá Plašan. Z Kodaně jsme tedy viděli spoustu hezkých věcí.

Škoda jen, že k tomu téměř bez ustání přelo. Šli jsme centrem kolem věží a kostelů, přes park s Andersenem až k Malé mořské vile, obdivovali kašnu a u Kodaňského hradu Amalienborgu jsme zrovna zastihli polední výměnu stráží.

Amalienborg Palace

Komplex paláce Amalienborgu je hlavním sídlem Dánské královské rodiny. Sestává ze čtyř rokokových paláců a nachází se na oktagonálním náměstí se sochou Frederika V (1746-66) uprostřed. Ten byl tvůrcem a stavitelem Amalienborgského paláce (kolem roku 1750).

Královská garda

Slavnostní ceremoniál střídání Královské gardy probíhá každý den v poledne. Nová stráž vychází ze zámku Rosenborg v 11.30 a pochoduje Kodaně za doprovodu kapely až k paláci Amalienborg, kde se vystřídá se stávající směnou.

Co je však pro Kodani typické, je všudypřítomnost jízdních kol všeho druhu, odstavné plochy jsou téměř všude, i na velmi netypických místech. Například u kostela, před knihovnou, vlastně téměř před každou budovou.

KØBENHAVN

A jsou k vidění opravdu zajímavě upravené a originální kousky. Dokonce i taxíky jsou tady vybaveny speciální konstrukcí na zadí, kam se dá kolo bez problému zavěsit, jedno takové nastupování jsme měli přímo z první ruky.

Okruhem jsme se dostali zpátky na nádraží, cestou jsme ještě něco nakoupili a pojedli. Na nádraží nastal další lov na jízdenky. Opravdu se dají koupit levnější, desetijízdrové, ale nás je pět a jedem jen jednu cestu.

Trochu tápeme při výběru nástupiště, ale nakonec sedáme do rychlovlaku, který nás veze zpátky. Co ale se zbylými jízdenkami? Plašan se pokusil o prodej přímo na nádraží, ale mise se nezdařila. Ještě, že se živí něčím jiným. ☺. Vyrážíme zpátky do kempu pro kola, jistě už se nás nemážou dočkat. I počasí se, zdá se, umoudřuje.

Na recepci nám náš dobrodinec vydal kartu od půjčovny, a opravdu za to nic nechtěl. Vyvedli jsme kola, sebe převlékli do jízdního, kartu s tisícovými díky vrátili a popojedem.

Viktor s Digem zatím aktualizovali trasu, tím, že odpadla zajižďka do Kodaně, vrátíme se kus ve veřejších vlastních stopách zpět a po odbočení se napojíme na původně plánovanou výjezdni trasu a trasovník.

Cesta vedla kus po hlavní silnici, našťestí s krajnicí pro kola, posléze po klidných cyklostezkách, lesem, místy i trochu blátem.

Zase se žene dešť, našťestí jsme ve městě a zrovna dojíždíme k nádraží. Urychleně hledáme, kam se schovat, začíná kapat. A, tady je zákoutí pro kola. A hned vedle výtah. Průzkum, a po něm přesun výtahem o patro níž, sice takové nevábne zákoutí, ale neprší tu a nefouká. Krátíme si čas dlabancem, našťestí neprší dlouho. Viktor odchází zjistit, kam asi ty vlaky jezdí a přichází s informací, že tam, kam jedeme i my. Ale to teda ne. Jsem docela promrzlá a ne a ne se zahřát. Ještě tedy přidávám něco z oblečení, snad zabere i přísun energie.

Konečně přestalo pršet, vyjíždíme výtahem ze své skrýše a jedeme dál. Připozdívá se, navíc se přihnál další mrak. Za městem jsme objevili les. A k němu vedla cesta. Tedy ne k lesu, ale k baráčku na jeho okraji, ale snad to půjde i dál. Rozmoklou lesní cestou to nebyl žádný med, ale po chvíli jsme dorazili na paseku. Rozprchlí jsme se na průzkum, my s Hankou vpravo, Plašan vyrazil ještě kus dál. Hned v zápětí jsem zapadla do půli kecek do bažiny, to jsem zrovna potřebovala, tak tady to nebude to pravé místo. Začíná pršet, Plašan nikde. Stahujeme se zpátky do lesa a nalézáme jakž takž vhodné místo ke stavbě doupěte. Respektive není čas na výběr, leje, v lese je viditelnost minimální, ve fofru čistíme vybraný plac od klacků a šišek. Plašan už se taky našel. Stavíme opravdu v tempu, pětidoupě už máme v malíčku a za chvíli už jsme pod plachatmi. To bylo teda o fous. Tak honem převléct do suchého. Vaříme večeři a zalézáme do spacáků.

Jnk.

Plašanův náhled na Pondělí 10.9.

Dešť. To byla první věc, kterou jsem zaregistroval, hned co jsem se probudil. A přiznám se, že jsem z toho neměl vůbec radost. No, tu radost asi neměl nikdo z té naší party. A tak se veškeré procedury odehrály toho rána pod plachtou. A řeknu Vám, že nic moc, obzvlášť pokud máte věci právě na té druhé straně. V jednu chvíli jenom mžilo a tak jsme si sbalili veškeré saky paky a kolečka si uschovali v půjčovně kol. Cestou necestou jsme se dostali na místní vlakové nádraží, odkud jsme se takovým pěkným příměstským vláčkem dostali až do centra Kodaně. Velkým problémem však byl nákup lístků, ale nakonec se nám to podařilo. V samotné Kodani bylo deštivo a slunečno, pak zase deštivo a zase slunečno a ... Na druhou stranu to procházka hlavním městem dánského království spravila. Dokonce jsme zjistili, že danští taxikáři mají skvělou pomůcku na vození kol, kterých je v hlavním městě opravdu pozeňnaně.

Jezdí tam všichni a všude. Mně osobně se na celé procházce nejvíc líbila ta dračí fontána.

Dánský vítr právě přivál stránku číslo 42.

Fontána Gefyon

Jedna z mnoha památek Kodaně, která má symbolický význam v dějinách Dánska. Byla vytvořena Andrasem Bundgårdem v roce 1908.

Líčí starobylou legendu, jak Gefyon, severská bohyně dobra, určila velikost Zealandu (ostrov, na kterém se nachází východní část Kodaně). Podle této legendy si mohla Gefyon od Švédského krále Gylfeho vzít takovou část území, kterou přes noc bude schopna zorat. Bohyně proměnila své čtyři syny v tažné voly a získala území odpovídajícímu ostrovu Zealand, tvarově i velikostí velmi podobný jezeru Vänern ve Švédsku.

Potom to střídání stráží a nakonec občerstvovací zastávka s čínskýma nudlema. Po návratu z Kodaně to už nestálo za nic. Nejhorší ze všeho byl ten přednoční déšť, díky kterému jsme zmokli, ještě než jsme stačili postavit pěti doupě. Navíc přišlo až do rána. A aby těch ran nebylo málo, tak zpoždění, které jsme nabrali na začátku, jsme stále nedohnali.

Plk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vester Sabe	40	2155	42	15-1	25-10

Viktorovo Úterý 11.9.

Vyjždíme zase na hlavní, potom po okreskách. Zahnul jsem příliš brzy a kus jedeme na jih místo na západ.

Nestalo se ale nic strašného, ani jsme si moc nezajeli.

Do kronorborgu (máš jistě na mysli Kalundbork, že?) jsme přijeli asi v pět, trajekt měl odjždět až v sedm. Vkt.

Úterý 11.9. jak ho viděl Dig

Probudili jsme se takřka současně. Neprší a mezi stromy probleskuje slunce.

Avšak teplo vypadá úplně jinak. Kolem se poslizuje spousta slimáků. Jsou však nějakí divní. Jsou to blondáci. Snídáme, balíme, sušíme a odjíždíme. Pořád svítí slunce, ale nemá žádnou sílu. Hanka má nějaké potíže s jízdou. Zastavujeme za účelem jejího odpočinku a během něho Janka přišla s tím, že jí netahuje tachometr. Chvilí se tím zabývám a zjišťuji, že na vině je voda nateklá do čidla. Po opravě a odpočinku jedeme dál.

Viktor zastavil a nějak se nemůže najít na mapě. Patrně jsme odbočili, kam jsme neměli. Ale trvá to jen chvíli a zase jedeme. Po nějaké době zastavujeme v nějakém městečku a to u supermarketu. Ostatní jdou nakupovat, já zůstávám u kol. Našel jsem si místočko za zadním vchodem onoho obchodu a vylezl na slisované krabice a jiný papírový odpad. Svítí sem slunce a díky izolačním vlastnostem papíru je mi teplo.

Přijela dodávka a řidič naznačuje, že bude skládat zboží a že mám dát kola pryč. Provedl jsem to a vylezl zpět na krabice. Jen jsem se usadil, byli tu ostatní. Mimo to, že jsme trochu pojedli, probírali jsme se trasou a Janka vyslovila tezi o tom, že stihneme

odjezd podvečerního trajektu z Kalundborgu do Arhusu. Já jsem přesvědčen, že to nemáme. Zatím jedeme dost pomalu.

No nic, jedeme. Lehce fouká proti, svítí slunce, jede se, no, nic moc. Asi jsem se špatně podíval do mapy, protože právě mýjíme ceduli s nápisem Kalundborg. Jak je možné, že už jsme tady? Nechápu. Nicméně nás navádím k přístavu. Už jsme byli u něj, když si Janka vymohla zastávku. Zajeli jsme k benzínce a dotáhli zásoby vody do plného stavu. Uznávám, byl to dobrý nápad. Pak jsme přibrzdili u vjezdu do přístavu a Plašan šel zjistit, kdy nám jede loď. Vrátil se s informací, že za 2 hodiny. Je 17 hodin.

Schweden Ticket

Check-In-Zeit für reservierte Fahrzeuge: 15 Minuten vor Abfahrt

01805 - 11 66 88 (14 Ct/Min.)
www.scandlines.de

Go Green
Puttgarden - Rodby + Helsingør - Helsingborg

CRS code: PUTT-ROED/HEOR-HEBO SCL

TICKET	€
bis 6 m Länge	86,-
über 6 m Länge	136,-
Motorrad/Trike	49,-

***10-TRIP CARD**

bis 6 m Länge, ganzjährig, 36 Monate ab Erwerb gültig* 720,-
a) Nicht über CRS buchbar. Erwerb nur im Scandlines-Servicecenter.
Für „10-trip“ Cards werden keine Rabatte bzw. Provisionen gewährt.

EXCLUSIVE CARD

bis 6 m Länge^{b)} 110,-
über 6 m Länge^{b)} 161,-
Einzelfahrt, ganzjährig. Erläuterungen auf Seite 33
b) Nicht über CRS buchbar. Erwerb nur im Scandlines-Servicecenter.

BUDGET TICKET

10,- € sparen gegenüber dem Standardtarif bei Buchung über Internet und sofortiger Online-Zahlung. Erläuterungen auf Seite 4/5

Schweden Ticket

Check-In-Zeit für reservierte Fahrzeuge: 30 Minuten vor Abfahrt

01805 - 11 66 88 (14 Ct/Min.)
www.scandlines.de

Go Green
Rostock - Gedser + Helsingør - Helsingborg

CRS code: ROST-GEDS/HEOR-HEBO SCL

TICKET	€	Mo.-Do.	Fr.-So.
bis 6 m Länge	102,-	102,-	115,-
über 6 m Länge	149,-	149,-	170,-
Motorrad/Trike	52,-	52,-	65,-

***10-TRIP CARD**

bis 6 m Länge, ganzjährig, 36 Monate ab Erwerb gültig* 895,-
a) Nicht über CRS buchbar. Erwerb nur im Scandlines-Servicecenter.
Für „10-trip“ Cards werden keine Rabatte bzw. Provisionen gewährt.

EXCLUSIVE CARD

bis 6 m Länge^{b)} 125,-
über 6 m Länge^{b)} 181,-
Einzelfahrt, ganzjährig. Erläuterungen auf Seite 33
b) Nicht über CRS buchbar. Erwerb nur im Scandlines-Servicecenter.

Tak jo. Popojedem někam za vítr a dáme si obědovečeři. A tak se stalo. Během vaření provádím opravy řazení svého miláčka, který těžce utrpěl při včerejším divokém vjezdu do lesa, když jsme prchali před lijákem. Dobře vím, že jsem zachytil za ležící kládu. Akorát jsem nevěděl čím. Ted' to vidím. Chudák přehazovačka. Taky se vysvětlují potíže s řazením během dnešní jízdy. Původně jsem to připisoval tomu, že nějak nemůžu přijít na to, který převod, a ono je to poruchou. Po opravě jdu ještě prošmejdit molo, na kterém stojíme. Je to tu zajímavé.

No nic. Je po jídle, jedeme do přístavu. Plašan koupil jízdenky a jedeme naznačeným směrem. Přijíždíme na loď a obsluha je z nás trochu mimo. Ale protože se chováme jako auta, i oni se k nám chovají jako k autům. Ukazují nám kam najet tak dlouho, až jsme zaparkovali v přední části pro kamiony.

Obsluha je s naším počínáním spokojená a tak opouštíme spodní palubu a po schodech se odebíráme na palubu VIP. Je pozoruhodná tím, že má výhledy na všechny strany a jsme na ní sami. Je to tu pěkné. Sledujeme nakládání návěsů od kamionů a čekáme na odjezd.

Trajekt se otrásl a pomalu se rozjel. Venku svítí slunce a jízda lodí je pěkná. Po dvou a půl hodinách jsme v Arhusu. Cestou jsme shlédli úchvatný západ slunce a teď je tma. Opustili jsme loď a vydáváme se z města. Pamatuji si to tu a tak nás vyvádím ven úplně hladce. Samozřejmě velkou zásluhu na tom nese to, že jedeme rovně a to pořád.

Je to s podivem, ale vybavuje se mi kudy a kam jet. Chci přespát ve stejném místě jako kdysi při první Expedici do Dánska. Je to takové zelené území uprostřed průmyslové zástavby u Listrupu. Je však nutné včas odbočit, abychom neminuli vjezd do té zeleně. Jedeme tmou po stezkách. Nevím jak ostatní, ale mně je unaveno a moc toužím po poloze

ležmo. Mám dojem, že jsme na odbočce. Nepoznávám to tu. Po poradě s mapou se ukazuje, že to tak je. Ještě kousek jsme popojeli a je tu místo, které je použité pro nocleh. Zastavujeme, ale protože jsem přesvědčen, že existuje tady v okolí lepší místo, jedu s Jankou na průzkum. A našli jsme. Oproti očekávání budeme spát ve srubu. To jsou věci, co? No, Janka vám to poví líp. Pojedli jsme, chvíli četli a konec. Dig.

Úterý 11.9. a Janka

Ráno jsme zjistili, že jsme ulehli zřejmě ve slimáčím teritoriu. Takoví vyšisovaní, tlustoučcí slimáci, a jsou tu všude. Jeden v ešusu po včerejší večeři, jeden v botě. A další se potulují okolo.

Dle hesla: kdo maže, ten jede, jsem si vypůjčila od Hanky polar gel jako roll on a mažu bolavé klouby. Už mě to s nima moc nebaví, snad si dají říct, když je tak rozmazluji.

Zabalili jsme lehce obahnné ležáky, osušili v ranním slunci, co se dalo a vrátili se ještě více rozbahněnou cestou zpátky na silnici.

Á je prima den, slunce nám ukazuje svou tvář, jízdu začínáme z kopce. Samozřejmě, že hned v zápětí je vystřídán dopocpem. Hance to dneska nějak nešlape. Na rovince odpočíváme. Dig se pouští do opravy mého tachometru, který neukazuje, zahajuje testovací proceduru, zdá se, že všechno je funkční.

Nakonec je odhalena voda dole v čidle. Po vysušení už ukazuje, sláva.

Při průjezdu civilizací, krátce po poledni, jsme se rozhodli navštívit první dánský supermarket s jídlem a doplnit zásoby. Přimo na parkovišti konzumujeme první jogurt, první mléko a jiné hůře převozné dobroty.

Po konfrontaci naší polohy s mapou odhadují, že za hodku a půl bychom mohli být u trajektu. Dig si klepe na čelo, že ani omylem. Tak uvidíme.

Jako by se nám s obědem vrátila energie do žil, jelo nám to jako po másle. Než jsme se nadáli, jsme v Kalundborgu i s malou zajižďkou, zbývalo jen najít ten správný trajekt. U pumpy jsme dobrali vodu a podle šípek přijeli k trajektu. Kupodivu hned napoprvé k tomu správnému. Zakoupili jsme lístky, a zjistili čas odjezdu. Do odjezdu zbývala více než hodina. Opustili jsme stanoviště ještě dále směrem k přístavu, našli vhodné zázvěří na parkovišti a pustili jsme se do vaření večere.

Dig pak do seřizování své přehazovačky, kterou pošramotil ve včerejším lese. Nafutrovali jsme si břicha, porozhlédli se z výšky betonové navigace po kraji, trochu si odpočinuli, čas odjezdu se blížil.

Vrátili jsme se k trajektu a vyjeli směrem, který nám naznačila zaměstnankyně u kontroly listků.

Obsluha na lodi si s námi trochu neví rady, kam vlastně s koly patříme, ale nakonec nám vymezuje jeden roh v přízemí. Vystoupali jsme vzhůru do schodů, no, to bylo něco na moje nohy. Trajekt byl poloprázdný, s úspěchem jsme obsadili panoramatickou místnost, kde jsme zůstali úplně sami.

Za oknem se začíná pohybovat svět, slunce se kloní k západu a září sytými barvami. Nádherné divadlo.

Cestou jsme odpočívali, psali pohledy zakoupené v Kodani, cestou za roh jsem zkoumala, kde by bylo něco zajímavého. Kromě mapy, na které můžeme nastudovat, jak se dostaneme z Århusu a kde nejlépe přespát, jsem našla letáček z Billundu. Hance udělal velkou radost, ale především jsme na něm našli velmi podstatnou informaci, a to, že v úterý a ve středu mají zavřeno.

Cesta trvala přes dvě hodiny, konečně Århus. Trajekt nás vyplivnul, tma jako v ranci a docela kosa. Tak Viktore, kudy ven z města. Najeli jsme na hlavní ulici a pomalu stoupali do táhlého nekonečného kopce.

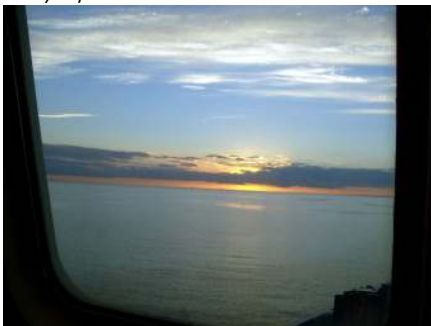
O dnešním cílovém nocležišti má představu Dig, ze své minulé Dánské Expedice, tak mu věříme a šlapeme za ním. Konečně jsme v cíli, teď ještě najít vhodné místo. Nacházíme malý plácek, bohužel je v těsné blízkosti silnice. Proto vyrážíme s Digem ještě na průzkum. Pokud nenajdeme nic vhodnějšího, zůstaneme tady. Zahříváme se cestou do kopce, odbočujeme na louku. V dálce jsou vidět obrysy čehosi. Z dálky to vypadá jako korba od nákladáku. Jedeme blíž, vzadu jezírko a... už je to jasné, je to srub, zdá se, že vyzdobený určený k přespání. Na střeše porostlý travou, uvnitř prkenná podlážka, je rozhodnuto, dneska spíme v tomhle hotýlku. Vracím se pro ostatní, kteří už pekelně mrznou a reptají. Dig nám zatím na rozcestí umístil signální světlo. Kola nastavujeme zády k otevřené straně srubu, rozbalujeme ležáky a soukáme se do spacáků. Tak dobrou, hotelovou, noc.

Jnk.

Plašanův náhled na úterý 11.9.

Nastěší se v noci vypráskalo a tak po chvilkovém přemlouvání sebe sama a jasným přesvědčovacím Jančiny schopností, jsem se vykutálel ze spacáčku i já. A máme kliku, obloha se nad námi smilovala a sluníčko nás provázelo téměř celý den až do přístavního městečka Kalundborg. Po cestě trošku zlobilo Jančino kolo a Hančino zdraví, ale vše se nám nakonec podařilo dát dohromady, alespoň tak, že jsme dojeli

včas a trajekt do Arhusu jsme stihli. Za zmínku stojí ještě příprava večere na přístavním molu. Měli jsme tuňáka se zeleninou a rýží a bylo to moc a moc dobré. Téměř večerní plavba uplynula v pohodě, viděli jsme krásný západ slunce

a báječně jsme si odpočinuli. Téměř ihned po vyloštění jsme začali šlapat do kopce, který trval, trval a trval, ale nakonec jsme ho s Hankou zvládli. Nejhorší však bylo, že začala být docela kosa. Když už začala být nejhorší, tak se Janka s Digem vydali do neznámého kopce a přišli se zprávou, že dnes už spí v takovém malém dřevěném přístřešku. Netrvalo dlouho a všichni jsme usnuli spánkem spravedlivých. Plš.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lisbierk	48	2229	74,3	16,2	27-9

Viktorova středa 12.9.

Spali jsme v kanadském hotelu.

Celý den vítr z 50ti a proti. Několikateré smetení ze silnice každého z nás. Večer čtení z knihy Občanský průkaz. Čte Plašan. Vkt.

Středa 12.9. jak ji viděl Dig

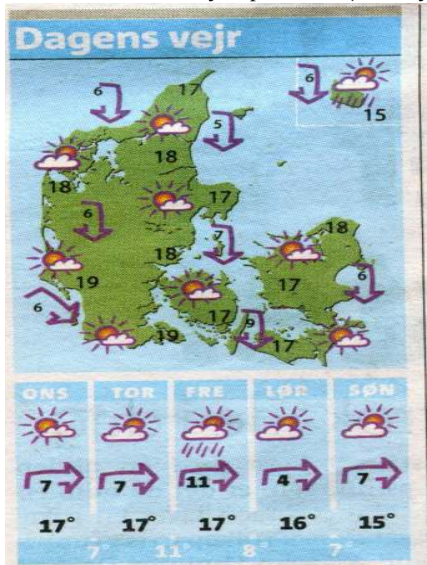
Ach jo, zase je ráno. A je zima a pod mrakem a pošmournou a vůbec. Ve srubu se spalo docela pěkně. Připravujeme snídani a cestou za roh zjišťuji, že pofukuje vítr. To není dobře. Po snídani balíme a připravujeme se na cestu. A jen jsme se rozjeli, začalo kapat. Spravily to pláštěnky a jedeme.

Nejdříve jedeme po krásné silnici lesem. Je to kopcovité a vítr si našel cestu mezi stromy proti nám. Přišel kopec nahoru. Vítr zesílil, jede se úplně blbě. Úplně mě to vyřídilo. Nutně potřebuju něco sezobnout a hlavně odlehčit nohám. Zastavujeme na pauzu za větrem u nějakých baráků. Má to vadu. Už po chvíli se do nás dává zima. Tak to by nešlo. Rychlé zhltnutí tatranky a jedeme dál. Silnice jsou tu naprosto nekryté uprostřed polí a pastvin a navíc na náspech. Vítr fouká střídavě s 50ti minut a z nuly. Takže to jede buď blbě nebo vůbec. Znovu zastavujeme u nějakého remízku. Je tu i takový příkop a tak když ležíme na jeho přívrácené straně kryti kolama, jsme přibližně v závětrí. Po krátkém odpočinku jedeme dál. Přejeli jsme vrchol kopce a sjíždíme do másta. Jízda dolů nepomáhá. Musíme šlapat. Teda jak mě bolely nohy, to je úděs. Dojeli jsme na rovinu k nějaké óbr křižovatce. Zastavujeme. Dal jsem nohu z pedálu na zem a zjistil, že mě neunese. Velmi jsem se zalopotil, než jsem zastavil pád a dorovnal do stoje. A to už nám svítí zelená a pro změnu zase nemůžu nasednout. Tak a mám toho přesně dost! V dohledu je supermarket, takže k němu, pauza, nákup, oběd! Není to jen tak. Cedule jsou z naší strany, ne tak vchod. Než jsme našli kudy tam, málem mě trefil šlak. Už velmi nutně potřebuju sesednout a položit si tělo. Je to vážné, protože mi hrozí, že při nejbližším porvyu větru spadnu. A místní si jakoby nic hrajou s příjezdem k obchodu!!! Konečně jsme tu. Opuštění kola se spíš podobá pádu do trávy před něj, než sesednutí. Dneska mě jízda stojí moc energie. Jednak na pohyb proti větru a do kopců a jednak na vytápění. Podobně je na tom Janka, která se svalila vedle mě. Nemluví, na slovní š'ouchance nereaguje a v očích má takové zvláštní prázdno. To jsme dopadli. Ostatní jdou nakoupit. My si v tichosti a bez pohybu hovíme na trávě zalité sluncem a chlazené větrem. Je mi taková zima, že už mi ani není zima. Hmm, to zní divně. Tak jinak. Je mi taková zima, že už nereaguji na další chlad. Po nějaké chvíli už Janka vypadá trochu normálně a tak si sdělujeme zážitky. Nic povzbudivého. Přicházejí ostatní a kromě nákupu mají s sebou Metro. Ne podzemní dráhu, ale deník Metro. Je úplně stejný jako u nás, akorát nepoznávám slova a věty.

Ale obrázky jsou výmluvné. Na jednom z nich je nakreslená situace kolem počasí. Mimo jiné značky jsou tu šipky, které ukazují od severu k jihu a u nich je napsáno

9. Pokud to chápu správně, je to směr jeho pohybu a rychlost. Akorát nevím co je 9. Je to km/h? to by byl lehce otravný větrík. To proti čemu jedem, je podstatně horší. Takže m/s. A $9\text{ m/s} = 32\text{ km/h}$. To by odpovídalo. (obrázky jsou z novin jiného data a jsou jen ilustrační)

A zítra? Přerušované šipky a 10 – 12. No potěš hodiny!!! Fouká tu a je tu zima. Popojedem někam jinam. Naložili jsme potraviny a snažili se najít nějaké místo v závětrí, kde si něco uvaříme. Po pár stovkách metrů se to v podstatě povedlo. Jsme v parku v trávě vedle cesty za náspem hráze. Fouká tu opravdu podstatně méně. Připravujeme oběd. Během toho jsme si odskočili a ztratil se Plašan. Ne na dlouho. Záhy se objevil v koruně nedaleké jabloně. Teda ten je neskutečný. Já bych to neměl... pojedli jsme a zase na cestu.

Fouká opravdu hnusně. A teď, když i vím jak silně, jede se mimořádně mizerně. Velmi pomalu jedeme po stezkách a později po krajnici, když stezky skončily. Vítr fouká z 55ti. Nejhorší jsou poryvy a nebo když se žene kamion v protisměru. Mně se stalo celkem 4x, že mě to sfouklo ze silnice do příkopu. Avšak díky nízké rychlosti se neděje nic. Jenom vyvléct kolo z příkopu je mimořádně nesnadné. Při jedné kontrole dění za mnou pomocí zrcátka se mi naskytl obraz toho, jak boční vítr narazil značnou silou do Plašana, jemně ho uchopil i s kolem a nákladem a zlehka jej odložil do příkopu. Ani jsem se nic nestalo. A v tomhleto rytmu velmi pomalu a namáhavě pokračujeme vpřed. Hanka, Janka a Viktor jsou za mnou tak daleko, že je nevidím, tak nevím, jak zápasí se severním prouděním oni.

Vydržel jsem to až na nějaké odpočívadlo. Mají tu lavičky, je to tu v kopci, v podstatě za větrem a na slunci. Přesto je mi zima. Jsme vyřízeni. Po sezobnutí svačiny se posunujeme dál. Vyjeli jsme na kopec a zase odpočíváme. Je tu malé zlepšení. Ne, vítr neustává, ale je tu stezka a ochabl provoz. Kousek dál při dalším odpočinku Plašan laškoval s koněm. Podplácel ho jablkem z městského parku a na mě to dělalo dojem, že ho přemlouvá, aby nás odtáhl do cíle dnešní etapy. Nebylo by to špatné. Za sebe musím přiznat, že toho mám dost. Přesnější, rychle mi ubývají síly. Přestože ještě nemáme denní kilometráž, vydávám pokyn k hledání noclehu. Ten se povedlo najít až po dalších 10ti kilometrech. A byl to Plašan, který objevil to nejsprávnější místo v lese uprostřed rozrytostí patrně po těžbě dřeva.

Napasovat sem doupě je docela potíž, ale jsme šikovní, takže překážející stromy používáme jako boční oporu. Je docela brzo a tak vyndáváme mokré plachty a ležáky a sušíme je rozprostřené po větvích a kmenech padlých stromů. A protože i sem profukuje, je všechno suché neuvěřitelně rychle.

Mezi tím jsme povečeřeli a provedli kontrolu škod po dnešní náročnosti. Ve většině případů je technika bez závad, kromě mého zadního kola, které už taky nemůže a vypustilo duši. Horší je to s posádkami. Jsme vyřízeni jak žádost. Po oschnutí propriet jsme dotáhli doupě do plné verze, zalezli do tepla spacáků a Plašan nám čte z knihy Občanský průkaz. Je velmi čtivě a humorně psaná, i když popisuje nehumornou část našich dějin, období 50tých, 60tých a 70tých let. Je mi líto, odebrám se do bezvědomí...

Dig.

Středa 12.9. a Janka

Ráno jsme se vzbudili do zamračeného, mlžného dne. Úvařili jsme snídani pod střešou a pomalu zabalili. Zajímavé je, že když se nestaví doupě, vyjíždí se ještě později, než obvykle. V okamžiku odjezdu se spustilo mrholení, které naštěstí nevydrželo dlouho a za chvíli ustalo. S větrem to bylo horší, ten neustal. Po celkem příjemném výjezdu z kopce následoval táhlý dokopec a to v příšerném protivětru. Nožky dostali pořádně zabrat, ani se nedivím, že protestovaly. Ve dvou třetinách kopce jsme se snažili schovat za hřeben louky a orazit. Jakž takž schování za koly jsme doplnili energii tatrancou. Další odpočinek následoval na vrcholu kopce. Do města zbývalo asi 6km, naštěstí převážně z kopce. Dorazili jsme do města a našli obchod k doplnění zásob.

Hroutím se na parkovišti do trávy, Plašan jde zatím nakupovat dobroty, na to už teď tedy nemám. Nakupující parta je zpět s plnými igelitkami, ale kde zaparkovat na oběd? Všude tu fučí, vjíždíme tedy do přílehlého parku, kde nacházíme kýžené závětří. Usedáme na chodník, rozkládáme vaření, dle chuti se podává polévka, kakao, čajik, zkrátka něco teplého.

Plašan objevuje strom s jablky a už je jak veverka na něm. Jablky vycpává všechna prázdná místa ve svých i mých báglech.

Po obědě jsme opustili závětrí, vrátili se na silnici probíjeli se dál proti větru. Bohužel cyklostezka v tomto úseku nebyla, jen rozšířená krajnice a kdykoliv nás míjelo nějaké auto, tlaková vlna nás málem shodila do pangejtu. Je to opravdu o strach. Konečně jsme se dostali na slušnější cyklostezku mimo silnici. Míjeli jsme koně, který byl tak družný, že se od Plašana skoro nechal pohladit.

Jede se opravdu mizerně, všichni toho máme tak akorát, tak bychom to dneska rádi zapíchli trochu dřív. Blížíme se k celkem slibnému lesu, absolvujeme několik průzkumných sond, a nakonec vítězí Plašanův lesík vpravo od cesty. Je sice poměrně špatně přístupný, ale to je spíše výhoda. Nevýhoda jsou bodláky, které nás jako mávnutím kouzelného proutku obalují všude, kam dosáhnou. Pasujeme pětidoupe mezi stromy, prostorově je to jen tak tak. Dig dojížděl na měkkém zadním kole, ale na opravy už to dneska není. Vaříme baštu a večer čteme. Jelikož toho Hanka díky své chorobě ještě moc nenamluví, čtení se ujímá Plašan, čteme Viktorův Občanský průkaz. Asi poprvé, co Viktora baví čtení.

Jnk.

Plašanův náhled na středu 12.9.

Po ránu jemně mrholí, ale nás to od další cesty neodradilo (jsme přece první den na pevnině). A dobře jsme udělali, sluníčko vysvitlo. Jenom vítr nějak zapomněli vypnout a tak dnešní den patřil mezi ty nejhorší díky bočnímu větru. Janku dnes bolely strašně klouby a tak ta jízda nebyla nic moc. Dá se říci, že už téměř v poledne byla mrtvá a tak jsem se veškerých obědových příprav ujal já. Na závěr obědové pauzy jsem ještě ocesal pár jablek. Pak ale nastal přejezd hrůzy. Je sice pravda, že Dánové mají plno cyklostezek a když už nemají cyklostezku, tak mají asi metr široký pruh pro cyklisty. Bohužel nám dnes ani tenhle pruh

nepomohl. Díky silnému větru a hodně velkému množství kamiónů lze tento den označit jako ten nejméně příjemný. *Pš.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Skelund	50	2300	71	15	20-9

Viktorův Čtvrtek 13.9.

Noc v opravdovském lese. Odjezd v půl jedenácté.

Celý den slunce, schování za větrem, jelo s pěkně. Stavíme na odpočinek a svačinku na odpočívadle a Plašan nám čte.

Na večer nalézáme místo zase mimo trasu na okraji města u nějakého sportovního areálu, zašité v kójkách tvořených stromky. Vkt.

Čtvrtek 13.9. jak ho viděl Dig

K sobě jsem přišel v 9. Prý tu byl v noci kravál, když se tudy prohnala vichřice. Asi nestála za řeč, když se jí nepodařilo mě vzbudit... Velmi pomalu snídáme, nabíráme síly a balíme. Nocležiště opouštíme po půl jedenácté. Sice se mi to nelíbí, protože nám utíká jízdní čas a k večeru zase budeme honit kilometry. Dobře ale vím, že není možné jakkoliv přidat. Ještě zbývá u mého kola přezout duši. Vyvlekli jsme kola z porostu a naproti na odbočce provedli opravu.

Odjíždíme. Teda to byste nevěřili, kolik je na nohách svalů. Všechny mám namožené a kromě toho, že bolejí, se jim nechce pracovat. Naštěstí pořád jedeme lesem a nefouká sem. Dokonce svítí slunce a tak se i svlékáme do triček. Jede se o poznání lépe než včera. Pokračujeme po stezkách u silnic a dnešní etapa kopíruje východní pobřeží. Moře

sice moc vidět není, ale cítit jej je. Je to tu prosycené solí a zavání tu takový ten přímořský pach jako při odlivu. Pořád nás kryje mocná hradba stromů a terénní zásek, ve kterém jedeme.

K poledni jsme zastavili u Sparu v nějaké letní chatové kolonii. Je úplně jiná, než ty co známe u nás. Především je to tu všechno luxusní, všude úzkostlivý pořádek a nikde nic zbytečného. Ostatní jdou nakoupit, já tradičně zůstávám u kol a provádím provozní kontroly techniky. Pohled mi padl na vývěsku s fotografiemi chatiček. Jdu se podívat. Teda nevěěéěřim!!! Jsou tu inzeráty na prodej a koupě nemovitostí. Jde právě o ty chatičky tady. Trochu mi vyráží dech cifry. U nejjednoduššího stavení na úrovni kuchyně na nářadí, která se u nás dá v OBI koupit za 40.000,- Kč je tady za 1.200.000,- DKK. Ostatní ceny jsou podstatně výš. Teda to je síla! Ani to nepřepočítávám na naše.

Ostatní se vracejí s nákupem. Sesedáme se kolem kulatého, nebo přesněji, šestihranného stolu a dáváme se do jídla.

Štítí sem slunce, ale o teple se nedá mluvit.

Po jídle zase na cestu. Jízda pokračuje úplně stejně jako do teď. Je to fajn, protože se dá jet rozumně rychle a při tom neztrácet zbytečně energii.

A je tu situace vhodná pro odpočinek. Zajeli jsme k odpočívadlu, které má z křoví vybudované takové separé sestávající ze stolu, laviček a značného kusu volné trávy. Kousek zpět jsou WC. Když jsme u těch odpočívadel, mají jich tu opravdu hodně. Vysledoval jsem, že jsou v průměru na každých osmi kilometrech. Zatím jsem neodhalil, jak je to s doplňky jako WC a podobně. To není všude a nemám dojem, že by šlo o nějakou pravidelnost. No ale jsme tu, svačime, odpočíváme, sluníme se a Plašan nám čte. Je mi až líto to po hodině utnout a čhtít po ostatních, aby pokračovali v cestě.

Popojeli jsme pár kilometrů a pocítili nutkání jít za roh. Vybrali jsme si cestu ke skupině stromů a u ní zjistili, že jsme u vjezdu do Yacht Clubu. Nevadí. Zajeli jsme kousek dál a odskočili si za hráz. Ano, jsme na břehu moře. Dnes je plně osvětleno sluncem,

leskne se a třpytí. Ale nehřeje. Odstavili jsme kola a došli na kamenný přesyp. Tam jsme se usadili na kamenech, odpočívali, komentovali obraz, na který právě hledíme a Viktor neposedá si zul boty a prý, když už je poprvé u moře, tak se aspoň pomočí. Nebo namočí? Zkrátka něco v tom smyslu. A vstoupil do vody.

Voda je krásně čistá a je vidět dno zhruba 15 metrů daleko od nás, což znamená, že Viktor klidně může jít vodou na procházku, aniž by se víc namočil. Kupodivu toho nevyužívá.

Tak, dobrý, stačí, je třeba jet, dokud máme sílu. Vrátili jsme se na stezku a za pár kilometrů máme v cestě vodu. Je tu přívoz. Zastavili jsme za autem, které nás před chvílí předjelo. Z něj vystoupil chlápek a pustil se do řeči s Jankou. Jsou však daleko, tak jim nerozumím. Nebo že by to bylo jazykovou nekompatibilitou? V každém případě nás Janka připravila na to, že až přijede plavidlo, musíme jednat rychle. A skutečně. Jen dopadla nájezdová rampa na silnici, začali se všichni naráz pohybovat. Celá vykládka a naložení trvalo necelou minutu. Teda to je fofr. I loď samotná pěkně upaluje. Než jsme stihli zaplatit a udělat pár fotek,

jsme na druhé straně. A zase. Rampa se dotkla asfaltu a nastává šrumeček. A trajekt je pryč. Teda to je věc...

Pokračujeme po stezce, snáší se podvečer, pořád se jede dobře, i když už je znát ujetá kilometráž. Vydávám pokyn... no, jako vždycky. Chceme si někde lehnout. Samozřejmě to není jen tak. Potíže jsou stejné jako vždy. A tak hledáme a po dost dlouhé době nacházíme. Po průzkumu zalezáme a stavíme a večeríme a čteme... Akorát Hanka zase vaří své oblíbené těstoviny v syntetické omáčce. Stavím se k tomu opatrně po zkušenosti z minula,

ale stejně mě to protáhlo. Takže od teď konec a tohle jíst nebudu. A navíc je mi unaveno a ani nevím, kdy došlo k zaklapnutí knihy. Dig.

Čtvrtek 13.9. a Janka

Ráno jsme vyvedli kola zpátky na silnici a prvním úkolem bylo zalepit Diga, přesněji řečeno, jeho zadní kolo. Duše opravena, respektive vyměněna za jinou černou.

Je poledne, jak my to jenom děláme. Počasí se od včerejška velmi umoudřilo, z lesa se od rána klubalo sluníčko. Šlapalo se příjemně, cesta ubíhala téměř před očima, asi je to tím, že vedla skoro pořád po rovině. Lemovali jsme totiž záliv skrytý za pásem lesa. Bylo pořád tepleji, došlo i na odložení několika vrstev oblečení.

Je čas na oběd, stavíme u Sparu, mají tu velký kulatý stůl, tak se cpeme a sluníme. Jedeme dál, cesta ubíhá. Zastavujeme na jednom prosluněném odpočívadle a asi hodku si čteme a při tom dlabeme něco sladkého na zub a užíváme si. Měli bychom popojet, tak jo.

Na jedné zastávce, konané za účelem nalezení vhodného rohu, jsme objevili vjezd přímo na pláž.

Posadili jsme se na kamennou hráz a smočili alespoň ruce ve slané vodě, Viktor dokonce i nohy. Ve vodě bylo spoustu škeblíček a až na břeh vyvrhlo moře zajímavou medúzu.

Na další cestě nás čekal ještě jeden trajekt, nejmenší, jakým jsme zatím jeli. Dojeli jsme na konec silnice a zařadili se za dvě vozidla, která tu již stála. Soused v autě nám poradil, že hned jak přijede loď, máme se nalodit, vybírá se prý až na palubě. Jen tak tak jsme stačili zjistit cenu, a loď je tu. Nalodili jsme se

a ani ne za 15 minut už jsme sjížděli na silnici na druhé straně. Hezké.

Jedeme dál, už i my bychom celkem rádi někde zakotvili, ale žádný vhodný les na obzoru. Ale to už vjíždíme do poměrně většího města - Frederikshavenu. Cyklostezka nás vyvádí do kopce kolem hřiště, les kolem spíš připomíná civilizovaný park, protkaný asfaltkami. I cyklisty tu potkáváme. Pokračujeme dále od města a máme štěstí, po pravé straně v zálivu objevujeme travnaté plácky ze tří stran ohraničené smrčky. Zkoumáme, která planinka je nejrovnější a je rozhodnuto. Stavíme. Venku se docela ochlazuje, vaříme večeři.

Dig pokouší svoje útroby dalším produktem Amore Mia a zase to není ono, moc dlouho se v něm večere neohřeje. Čteme další kus Občanského průkazu, tentokrát celkem peprný. Zvláštní paradox, že zrovna Plašan nám čte o policejních praktikách za sociku, myslím, že se mu to taky zrovna moc nezamlouvá.

Jnk.

Plašanův náhled na čtvrtek 13.9.

Příjemné ráno a vlastně celý den. Svítalo sluníčko a téměř vůbec nefoukalo. Po ránu jsme toho ale moc neužili. Nejprve jsme totiž museli opravit Digovo zadní kolo, které se přes noc rozhodlo, že být nafouknuté není až zase tak skvělé a proto ještě než jsme vlastně vyjeli, tak jsme opravovali. Potom jsme jeli na sever, téměř podél moře a jedna z plážíček nás zlákala a tak jsme se tam vydali.

Potom jsme se nechali převézt takovým malinkým trajektem přes mořský průliv. Následný přejezd až do Frederikshavnu byl opravdu příjemný. Problémem však bylo to, že se nám nedarilo najít místo ke spaní. Nakonec jsme zakotvili nahoře nad městem, snad někde v místech bývalého kempu. Tenhle den jsme ujeli docela dost velkou dávkou kilometrů, ale pořád máme něco přes den zpoždění. Večer všem čtu další část Viktorovy knížky Občanský průkaz. Pak zalehám do spacaku a usínám.

Plk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Frederikshavn	35,5	2388	88,2	21,5	26-8

Viktorův pátek 14.9.

Pro změnu prší. Ještě v půl jedenácté máme natažené plachty i když uvnitř je sbaleno. Aby čekání na období sucha lépe ubíhalo, hráli jsme karty.

Po jedenácté už jen mží, což je jasný signál k odjezdu. Dobalili jsme a

jedeme. Dohonila nás přehánka. Nezastavujeme. Chvilku jsme se motali na spleti předměstských nájezdů a výjezdů, až jsme konečně z města venku. Nebe se projasnilo a chvilčkama prosvícovalo slunce. Vítr se sice neutišil, ale vychutnáváme si vzácné okamžiky, kdy nám fouká téměř do zad. Cesta vede po stezkách pěkně zašitá za vegetací, kilometry rychle přibývají. Jedeme jakýmsi pobřežním pásem přírody a je tu pěkně. A najednou konec lesa a před námi se rozprostírá plac plný písečných dun a přesypů porostlých vřesem a jiným roštím. Vypadá to jako krajina někde kolem Mésíce.

Má to zásadní vadu. Je to dodaleka otevřené a fouká tu. Hned se to podepsalo na rychlosti. Od tohoto okamžiku jedeme 8 km/h a méně. Vypadá to tu fakt bizarně. Po asi kilometru je to za námi a zase se noříme do lesa. Rychlost se okamžitě zvýšila na 23. Písečné duny sice pokračují, ale kolem jsou stromy. A tak jsme v klidu a pohodě dojeli do Skagenu. Ano to je ten Skagen, kde je meta Expedice a hlavní cíl. Zde má proběhnout rituál uložení Grálu o kterém byla řeč hned na začátku zprávy. Zatím však začalo pršet a my se snažíme po značené stezce dojet na nejsevernější místo Dánska. Ano, snažíme. Značky nás tahají po všech čertech a né a né nás dovést k našemu cíli. Město jsme nějak zdolali a jen jsme z něj vyjeli, podal si nás vítr. Naštěstí přehlédl, že nás žene k cíli. A tak jsme za chvíli minuli maják a zastavili u zbytků pobřežních opevnění z 2. sv. války a restaurace za pár minut. Přes šutry a písek jsme se dostali až k vodám Baltu, v tomto okamžiku velmi rozbouřenému.

Našli jsme vhodné místo a uložili Grál. Zas nějaká infantilní pitomina. Co má za smysl strkat nějaký pohár mezi šutry do moře.

Když se s tou hovadinou přestalo, obrátili jsme se a chceme jet stejnou cestou zpět. Fouká proti. Ve městě jsme zastavili na nákup v místním super hyper a pak jeli ke srubům. Za necelou hodinku jsme na místě. Dali jsme věci do jednoho srubu a začali opékat. Plašan nám ještě chvíli ve srubu

četl a šli jsme spát. V noci přijeli dva na kolech. Ale viděli, že je obsazeno a tak zase odjeli. Vkt.

Pátek 14.9. jak ho viděl Dig

Probudil mě zvuk. Světlo ještě není, ale mokro ano. Prší. Třeba přestane. Znovu se budím za plného osvětlení a rachotu kapek o plachtu. Teda to snad není možné! Takže pokud to správně chápu, včerejšek byl odpočinkový den a dneska pokračuje pakárna.

Nasnídali jsme se, pod plachtami sbalili a čekali až přestane pršet. Byla u toho dlouhá chvíle, tak jsme vyndali karty a zabíjeli čas tímto způsobem. V 11 mi došla trpělivost, tak dávám pokyn k odjezdu. Teda ale jak mě to vytáčí!

Jsmo oděni v pláštěnkách a jedeme. Chvillemi mží, chvillemi prší. Pod pláštěnkou se potím. Kromě toho tenhle model pláštěnky mi znemožňuje pohled do zrcátka a výhled vůbec. Trpělivost je u konce, pláštěnka dolů! Ta mrcha dešť si toho všimla. Spustily se provazy vody. Dobře, ustupuju, oblékám pláštěnku. Teda ale už krucinál!

Ně úplně jsme trefili správný výjezd z města. Mají to tu značený jak u debilů. Nakonec jsme se vymotali a pokračujeme po včerejší silnici. Neděje se nic, co by stálo za záznam. Až zastávka v městečku Jerup. Mají tu samošku. A protože je čas svačinooběda a mně je zima, jdeme nakoupit denní požer. A pochlast. Přesněji nějaké vínko, jogurty, které se později ukázaly být nechutnými, mléko, které bylo zakysané podmáslí a další přehmaty. Venku u stolečků jsme to přes všechny potíže a nechutnosti snědli a vydali se na další pouť.

Pokračujeme po stezkách a opouštíme město. Kousek za ním se Plašan dostal na chvost skupiny, pískal a divoce mával. Co blbne, hraje si snad na větrný mlýn? Zastavovat se mi nechce. Máme krásně našlápnuto, jsme odpočatí a právě jsme se synchronizovali. Ale vítězí zvědavost a po pár metrech přeci jen zastavuji a pomoci sirény svolávám ostatní. Plašan mezitím sesedl a jde pěšky. A kruci. Co zas budeme opravovat? Naštěstí nic mimořádného. Jen píchnul. Ale projevil přání si to opravit sám. To je sice chvályhodné, ale utíká nám čas. Po konzultaci s mapou ale připouštím, že nás tato ztráta nezabije. Plašan se do toho pouští.

Opravdu nikoho nenechá na nic šáhnout a podle předpokladu to trvá dýl, než když se na to sesypem všichni. Kromě toho položil kolo velmi nešťastně doprostřed stezky. Ukázalo se to jako potíž, když tudy chtěla projet parta důchodců. Velmi rychle pochopili. Ale jak to tak chodí, když se chtěli vyhnout jízdou po silnici, jak na potvoru je tu nejsilnější provoz za posledních 5 let. Ale objeli nás a zmizeli v dáli. Plašan dokončil výměnu duše a zase jedeme. Děšť definitivně skončil, ale pofukuje a otravuje to.

Porád se držíme stezky a pokračujeme mezi vegetací skryti před větrem. Dojeli jsme na odpočívadlo, tentokrát s WC a umývárnou a hlavně s mapou okolí. To zavdalo příčinu k debatě o spaní v kempu. Nakonec proč ne. Jenom je to úplně blbě. No, pojedem a uvidíme.

Pořád jsme jeli mezi stromy po silničkách. A najednou šlus a je tu tundra. Ech, to jsou věci. Další stromy jsou v dohledu za asi dva kilometry. Tuhle připomíná Skotská vřesoviště. Ale co je horší, fouká tu. Nedá se svítit, přejedem to a na druhé straně se sejdem.

Rychlost klesla na 8km/h, potřebná síla na jízdu vzrostla k neuvěřitelným hodnotám. Typ a tvar této krajiny je docela zajímavý a u nás nevidaný. Díky pomalé jízdě si to stíhám důkladně prohlížet. A vyšlo to akorát. Když už mě to začalo nudit, vjel jsem do pásma stromů. Počkali jsme na sebe, trochu vydechli a pokračovali dál. Nevím jak ostatní, ale mě žene vidina toho, že jsme zhruba 15 kilometrů od jednoho z cílů Expedice.

Rozjeli jsme se a rychlost narostla na 23km/h. Jede se opravdu báječně. Těsně za mnou a v zorném poli zrcátka jede Janka. Za ní nevidím, ale nemám signály o tom, že by se dělo něco mimořádného. A tak svištíme mezi dunami porostlými stromy, chatičkami a jinými prostředky rekreace. Pak Janka pípla, že jsme tu sami. Prachsakra, tak pěkně to jede... Zpomalujeme na 10 km/h. I nadále se kocháme. Ostatní pořád nikde. Zastavili jsme a čekáme. A hele, ze země tu čouhá kohoutek. A teče z něj voda. Janka zmizela za roštím. Po chvíli se vrátila a celá rozzářená mi sdělovala, že jsou tam stejné srubíky jako u Listrupu. Navíc je tam ohniště a spousta dřeva. Tak to je úžasné. Začínáme sprádat plány na nocleh zde. Přijeli ostatní. Odpočinuli si a mezi tím jsme ji řekli, co jsme právě vymysleli. Nikdo se k tomu nevyjádřil.

Jedeme dál. Zbývá 8 kilometrů. Pořád se jede dobře a to až na předměstí Skagenu. Ano, jsme tu. Nejsevernější město Dánska. Zbývá proklikovat na pobřeží. Pochopitelně to není jen tak. Kromě toho, že tu fouká a začalo pršet, se jim tu pomátly značky. Vedou nás uličkami a stačila chvilka nepozornosti a jsme v nákladním přístavu.

A chvíli trvá než se dostaneme ven, zpátky na značku. Ani pak není vyhráno, protože ta nás vede do nějaké smyčky a pak se vrací. Tak a dost! Jedeme podle vizuálního kontaktu. Vidíme maják a u něj bude nepochybně pobřeží. Jedeme k němu. Něco se stalo.

Fouká silný vítr. Ale nám do zad. Jízda se mění v let. Ani nechci myslet na to, až pojedeme zpátky.

Než jsme se nadáli, projeli jsme kolem majáku a přibrzdili na parkovišti vedle kýčárny. Pak po krátkém průzkumu jízdou pokračujeme pískem až na sám břeh. Poslední část byla nejtěžší. Museli jsme přenést kola přes balvany druhého vlnolamu. Ale jsme silní a stateční a odstavujeme kola na rozhraní souše a moře. Dneska je voda zvlášť neklidná a na Balt jsou ohromné vlny – cca 50 cm vysoké.

Po rozhlédnutí se a pokochání okolím nastal rituál uložení Grálu. Asi jsme to dělali špatně, protože během akce Plašana přátelsky plácla vlna přes záda, jen to zadunělo.

Pak jsme udělali ještě několik snímků na památku a přemýšlíme nad navrátilém.

Přetahali jsme kola zpět na cestu a v kýčárně se pokusili koupit nějaké pohledy. Akorát zavírali. Je 17 hodin. Aha, takže fofrem do města nakoupit na večer a následující den.

Ono to fofrem zase nebylo tak horký. Než jsme vyjeli, všimnul jsem si nedaleko od nás vlajkového stožáru. Viditelně je železný a průměr odhaduju na 20 cm. Vlaje na něm tak asi šestimetrová vlajka. Stožár je ohnutý jako luk. A proti tomu teď pojedem.

A skutečně. Je to zatím nejsilnější vítr, který se tu snažíme překonat. Jedeme pětkou s vypětím všech sil. Úsek asi dvou kilometrů jedeme 20 minut. Pak se dostáváme do zástavby a je to lepší. Akorát vůbec nevím, kde jsme. Jedeme dál a po dalších 5ti minutách zastavujeme u supermarketu. Opět zůstávám u kol. A to je chyba. Několikrát si musím odskočit do krámu se ohrát. Těsně před zavíračkou se ostatní vracejí. Nakládáme a jedeme.

Pořád proti větru. Orientujeme se podle kolejí místní železnice. Povedlo se nám najít cestu ke srubíkům a probíjeli jsme se k nim proti silnému větru. Několikrát jsme odpočívali. A už jsme tu.

To je taková nádhera! Sesedáme, okukujeme sruby i dokonale vymyšlené ohniště a pak jeden zabíráme pro nocleh a druhý jako sušárnu.

A nastává ubytování a hned na to toužebně očekávané opékání a vaření. Díky nedalekému kohoutku a spoustě dřeva máme téměř neomezené množství teplého čaje. Díky nákupu v Jerupu můžeme teď otevřít víno a protože i nákup ve Skagenu byl úspěšný, máme zde pivo. Teda to je nádhera.

Užíváme si večera a když už není co slupnout a co vypít, přesunujeme se do srubu, kde nám Plašan zase čte. Teda to byl krásnej den.

Dig.

Pátek 14.9 a Janka

Ráno přší. Pomalu balíme a pak po plachtou vyčkáujeme, až přestane, aspoň to nejhorší. Krátíme si čas hraním karet. Konečně dešť trochu polevuje. Oblékáme se do plné polní, tedy do pláštěnek. Výjezd z nocležiště přes výmolovou louku je téměř nejetelný, ale touha nezmáčet si boty od mokré trávy je pro mnohé z nás motorem.

Sjíždíme zpátky do města.

Dohonila nás přeháňka. Nezastavujeme. Dig si těsně před jejím příchodem chytře odložil pláštěnku, která ho zlobila, a snad do pěti minut začlo lejt, jako když konev obrátí. Šlapeme odhodlaně v dešti, nakonec přestává, ale to už jsme z větší části mokří.

V Jerupu jsme našli obchod, akorát čas poobědvat. Sedáme si na omaklé lavičky, naštěstí máme podprdelníky. Sluníčko se sice snaží nás zahřát, ale moc mu to nejde.

Jen co jsme vyjeli z vesnice, Plašan píchnul. Trochu jsme zpočátku nechápali jeho gestikulaci, ale to, že dál nejel, nám jasně ukázalo, že má nějaký problém. Rozložili jsme fídlátka napříč stezkou

a kde se vzali, tu se vzali, cyklisté. Za celou dobu jsme cyklisty vně měst téměř nepotkávali, asi už je na ně zima, ale teď se tu objevili hned čtyři. Objeli nás obloukem s chápajícím úsměvem na tvářích.

Na jednom odpočívadle jsme našli mapu, nad níž se rozvinula tvůrčí diskuse, v jakém kempu dnes přespíme. Nakonec jsme se rozjeli smírně s tím, že uvidíme, až tam budeme.

Cyklostezka příjemně ubíhá, dnešním cílem je nejsevernější mys Dánska, Skagen. Najednou se charakter krajiny prudce mění. Je tu zkrátka takové nic všude kolem, jen nízké porosty trav, vřesu, to vše na mírných terénních vlnách. Jen tu a tam se vyskytuje tenký stromek bíčovaný větrem. Myslím, že tento porost se zove tundra, i když pro lepší představivost by se na něm mohli pást třeba sobi.

Projeli jsme větrnou pláň a vjeli zpátky do lesa. Najednou se jelo zase parádně, téměř samo, v lesích kolem cesty jsme mijeli poschovávané chatky, v této době již převážně opuštěné.

Jedem s Digem na čele, mezera mezi námi a ostatními se pomalu, ale jistě zvětšuje. A vtom, co to nevidíme po pravé straně? Zdá se, že je tu podobný srub, v jakém jsme spali předevčirem. Jedu to prozkoumat a ono jo, jsou tu dokonce dva, navíc ohniště s otočným roštěm, u silničky nalézáme dokonce i kohoutek s vodou. Teda, tady je krásně, ale jak ostatní přesvědčit, abychom přespali tady, když se všichni těší do kempu, který jsme na dnešek plánovali. Ale vždyť v kempu bychom mohli být třeba až zítra. Navíc jsou tyto sruby na velmi strategickém místě, na nejsevernější mys už to není daleko, a je to tu bezvadně schované. Uvidíme, třeba to vyjde.

Téměř v zápětí, co jsme vjeli do Skagenu, začalo pršet, to je tedy přivítání. Nasoukali jsme se do pláštěnek, po kolikáté už. Následovali jsme cyklostezku, ale v jednu chvíli se nám někam zaběhla. Dojeli jsme až do přístavu. Tak tudy asi ne. Ale byl tu aspoň zajímavý pohled do zákulisí přístavu. Stezku jsme našli nedaleko a ta nás zavedla až k nejsevernějšímu mysu, kolem jakési šibenice, zřejmě osvětlovacímu mechanismu, k majáku,

na parkoviště a hlavně k moři. Poslední úsek to jelo úplně samo, po větru.

Á jsme tu, nádhera, vlny šplouchají, počasí dramaticky přitemňuje scénu, v pozadí maják. Společnými silami přemísťujeme kola přes kamenný val k moři, ať se taky trochu smočí. Á nyní nastane uložení Zázračného Grálu. Přeskakujeme na kamennou hráz a nacházíme vhodnou skulinku, kam Grál umístíme.

Ještě společné foto na nejsevernějším místě, moře nás přátelsky postříká na rozloučenou a tím od nás Král Severu přijímá Svatý Grál do svých mokrých rukou. Počasí se tváří hroživě, měli bychom jet. Vystrkali jsme kola společnými silami zpátky na parkoviště, těsně před zavíračkou ještě koupili pohled na památku. Tak sbohem, nejsevernější myse Dánska. Od teďka už vlastně pojedeme zpátky domů. Ale ještě je před námi celé Dánsko, od severu k jihu. Á zase proti větru.

Jelikož jsme žádný kloudný kemp našťěstí neobjevili, zastavili jsme se ještě v obchodě pro buřty a jiné dobroty a zamiřili do vyhlédnutého srubu, hurá. Večer jsme poseděli u ohýnku, navařili spoustu čaje a jako odměnu za dobytí nejsevernějšího dánského bodu jsme načali láhev vína, které jsme koupili v době oběda v supermarketu. Viktor slavil pivem.

Plašan nám ještě kousek přečetl a šlo se spát. V noci nás překvapila návštěva, přijeli další cyklisté. Jelikož jsme ve druhém srubu měli rozvěšené prádlo, tak si mysleli, že je všude plno a jeli někam dál, chudáci. Mimochodem, šňůra tam bohužel nakonec zůstala zapomenuta, snad ještě někomu poslouží.
Jnk.

Plašanův náhled na pátek 14.9.

Ráno prší a vůbec se nezdá, že by chtělo přestat. Vůbec se mi nechce vstávat, obzvlášť když jsme se včera na těch kolech tak činili. Vypadá to, že nás přístavní město Fredrikshaven nechce vůbec pustit na další cestu. A tak čekáme zhruba do jedenácti, ale vzhledem k tomu, že změna k lepšímu se na nebi nechystá, tak balíme. Mezitím jsme se ještě nasnídali. Nevím proč, ale už si vůbec nepamatuju, co jsme ten den dobrého měli. Využíváme jedné krátké chvílky k odjezdu. Bohužel, hned vzápětí nás zalívá takový liják, že téměř žádná nitka na mém těle není suchá. Naštěstí pár kilometrů za Frederikshavnem se na nás zpoza mraků usmálo sluníčko a trošku nás usušilo. Takhle to vypadá, že dešťové přeháňky se soustředily nad Frederikshavnem. Trošku se však zvedl vítr, který nás alespoň usušil. Přestože foukalo, tak jsme jeli docela rychle. V městečku Jerup jsme se zastavili na oběd (potom, co jsme vyplenili místní obchůdek) a po hodině jsme vyrazili dál. Pořád na sever, na Skagen – cíl naší cesty. Vypadalo to, že tam totiž dojedeme. Bohužel hned pár set metrů za značkou s nápisem Jerup se mi zavlnilo zadní kolo, pak znovu a ... Prostě jsem píchnul. Mohla za to malá železná špona, ale nevydržela tam dlouho, protože jsem ji tam nenechal - prostě se mi tam nelíbila. Při opravě mého zadního kola nás minula skupinka cyklistů, kteří se s chápajícím pohledem dívali na to, jak jsme opravovali.

Do dvaceti minut jsme však už zase seděli v sedlech. Cesta ubíhala výborně, přestože foukalo. Najednou, jako byste mávnuli kouzelným proutkem, se okolní příroda změnila. Ocitli jsme se naprosto v jiném světě. Borovice vystřídaly kleče, hroudy hlíny byly porostlé pestře zbarvenými travami. Takhle nějak jsem si představoval tundru.

Na pozadí bylo vidět moře, na kterém pluly velké námořní lodě. Ani nevím, jak se to stalo, uviděl jsem Janku, jak mi ukazuje, abych zastavil a následně se vydala do lesa. Chvilí jsem nechápal, ale za okamžik jsem zjišťil, co objevila. Byly to dva dřevěné přístřešky, přesně takový jako ten za Arhusem, resp. Listrupem.

Tento se nacházel v krásném borovicovém háječku, všude okolo byla mechová travička a uprostřed se nachází ohniště s roštěm. Samozřejmě nás okamžitě zaujal a začínalo být jasné, že tentokrát v kempu ještě spát nebudeme, protože taková příležitost se už nemusí znovu naskytnout. Navíc se nám podaří alespoň nějaké korunky ušetřit. Po dalších pár kilometrech jsme se probíjeli skrz vítr a přehánky k cíli naší cesty – nejsevernější bod Dánska. Tento leží ve městě Skagen a jedná se o mys, kde se setkává Skagerrak a Kattegatt. Po příjezdu do městečka začíná pršet, ale naštěstí se jedná jen o drobnou, ale silnou přeháňku. Po chvíli vylezlo sluníčko a až do večera nás provázelo na té naší cykloturistické pouti. Ve městě jsme se moc dlouho nezdrželi, protože v něm cíl naší cesty neležel. Ten byl až za městem u majáku. Po chvíli jsme tam dorazili, dokonce nám snad poprvé a naposledy foukal i vítr do zad. Bylo kolem 17 hodiny, když naše přední kola omylo moře a někteří z nás stanuli na nejsevernějším bodě kde kdy byli.

Ale to ještě nebylo vše. Po vyfocení „vrcholových“ fotek nastal ten nejdůležitější okamžik. Janka zašmátrala v brašničkách a vyndala zlatý obětní pohár (Grál), který byl vrcholem všech probíhajících oslav na tomto místě. A tak znovu přišly na pořad dne fotoaparáty a vznikaly další a další fotky,

tentokrát s pohárem na skalnatém a z kamení vzniklém příbojovém útesu, který byl neustále zalíván studenými vlnami. Dokonce se jedné z nich podařilo pořádně pocákat mě a Viktora. Na mysu však kromě vln na nás taky dorážel velmi silný vítr. Čuchal nám vlasy, ale nám to vůbec nevadilo, protože sluníčko nás oblažovalo svými paprsky a celkově nám bylo dobře. Po hodině blbnutí na pláži a obětování grálu jsme opět nasedli do sedel a vydali se na zpáteční cestu. Přiznám se, že nám zrovna nezačala nejpríjemněji, protože na té zhruba kilometr dlouhé rovince pořádně fucelo a naše cestovní rychlost se pohybovala okolo 10 km/h. Na nás však nikdo nemá a stejně jsme nakonec vyhráli my a do městečka dorazili. Protože jsme však věděli, že se na nocležišti nachází ohniště, tak jsme se rozhodli, že koupíme nějaké masíčko na rošt. Proto jsme všichni až na Diga, který hlídal kola, naběhli do místního obchodu, kde každý z nás nakoupil nějakou tu uzeninu. Viktor prťavě pářečky, Digovci párky typu liberecký a naše dvojka měla uzeninu a lá točeňák. Po provedeném nákupu jsme už na nic nečekali a rychle jeli na nocležiště, než aby nám ho někdo zabral. Takový luxus bychom už totiž asi nenasli. Jakmile jsme dorazili na místo, tak jsme zjistili, že se na místě nikdo nenacházel. A od té doby už bylo obsazeno. Ohniček zahorel, masíčko se ohřívalo a vonělo, rumočaj i čaj se popíjel ve velkém ... prostě pohodlíčka. V soutěži o nejlukutnější uzeninu vyhráli Dig s Hankou.

Po příjemně stráveném večeru u ohýnku jsme se přesunuli do chaloupky, kde jsem přečetl dalších pár stránek a pak jsme se všichni ponořili do říše snů.

Byl to příjemně strávený den.

Př.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Skagen	32	2447	59	16,9	23-9

Viktorova sobota 15.9.

Hance je špatně. Prý záda - ledviny.

Večer v campu v Bronderslevu byl příjemný, noc ale už méně, protože začalo zase pršet. Vkt.

Sobota 15.9. jak ji viděl Dig

Probudil jsem se. To je vše co je momentálně dobré. Jsem unavenej, hladovej, žízeň mám a je mi zima. To poslední je nejspíš těma mezerama mezi prknama v podlaze. Žízni, hladu a únavě nerozumím. Vystrachal jsem se ven, doploužil se za roh a po návratu sondoval, jak to bude se vstáváním. Viktor simuluje nepřítomnost. Plašan si odfrknul a Janka zvědavě zvedá hlavu. Co Hanka, jak ta se k tomu staví, nebo spíš jak k tomu leží? No, koukám žádná veselá příhoda. Je oteklá, sotva dýchá a na čele by se jí dal ohřát ranní čaj. Nic, nedá se svítit, musíme pokračovat. Vstáváme, snídáme, přičemž Hanka si dala jako zákusek hrst různobarevných prášků, balíme a odjezd.

Vyjíždíme na stezku a jedeme po ní na jih. Pokud by někdo čekal, že budeme mít vítr v zádech, těžce by se zklamal. Už večer při opékání jsem si všimnul, že plameny a kouř míří ke Skagenu. Tedy ke městu od něhož jedeme. Dokud jsme byli v lese, šlo to. Jakmile jsme vystrčili čenich do tundry, bylo zle. Zase jedeme osmičkou. Ne tramvají číslo osm, ale rychlostí osm kilometrů za hodinu. Je to naprosto šílené. Snažím se být s Hankou. Jenomže ona jede ještě pomaleji a mě se to při této rychlosti snaží sfouknout ze sedla. Po době neskutečně dlouhé jsme u lesa na druhé straně a dáváme pauzu na odpočinek.

Pokračujeme v jíždě. Jede to mizerně. Jsme sice mezi stromama, ale stejně sem fouká. A tak jedeme a jedeme až jsme v Jerupu. A zase jdeme do sámošky a doplňujeme zásoby na víkend. Pak jsme něco malého sezobli a vydali se dál. V tomhle městě opouštíme známou silnici, po které jsme sem z jihu přijeli, měníme směr o 90° a pokračujeme po trase. Jeden by čekal, že budeme mít vítr ze 45ti minut. Tak ne! Zase jedeme proti tomu. Já

to prostě nechápu. Jedeme pomalu a těžce. Zvlášť Hanka, které je fakt špatně. Výhoda této rychlosti je, že se můžete kochat okolím. Třeba pastviny. No, ty jsou věru zajímavé. Kam se podíváte, tráva. Nebo pole. Tam zas není nic. Ale pravdou je, že jsme viděli ve vesničkách zvláštní kostelíky. Klidně bych řekl, že severské.

Pomalou se suneme dál. Každou chvíli očekávám, že Viktor oznámí, že jsme na té správné křižovatce pro odbočení vlevo. To by znamenalo, že už nebudeme mít vítr z nuly a pojedeme se lépe. Konečně. Zatáčíme. Hned po odbočení zastavujeme pro ověření mapy. Hanka zastavila kus před námi a místo vystoupení z kola spadla. Tak to je blbý. To už jí musí být fakt na chcípnutí. Teprve u ní se ukázalo, že jen nezvládla terén a našťástí si neublížila. Ale vypadalo to hrozně.

Tak, jedeme. Teda ale prachsakra! Jak je to možný?! Zase jedem proti přímému větru! Tady prostě nefunguje fyzika! Celou další cestu se snažím myslet na něco, kde nejdou používat sprostá slova. Nejde mi to. A co hůř, roděj se mi v hlavě sprostě novotvary. Vítr jeden ... (sem to nemůžu napsat)

Vjeli jsme do nějaké pr... , do nějaké díry. Chce to oběd. Kilometrůž na to sice nemáme, ale čas a prázdná břicha ano. Zajeli jsme na krásný čtvercový plácek, ze tří stran lemovaný lavičkama a krytý rošticčkama. Jo, dobrý, ale pořád to není ono. Kousek dál jsme objevili školní dvorek zapuštěný přibližně 5 metrů pod úroveň terénu. Tak to je ono! Dokonce je tu kohoutek a kanálek. A taky stolky a lavičky a odpadkové koše. Svítí sem slunce, ale je tu zima. A kromě toho sem choděj kouřit zaměstnanci školy.

Začali jsme vařit. Tady se zmíním o první a vlastně jediné nehodě při vaření. Jak Janka, tak Hanka nezávisle na sobě připálily polévku. To se ještě nestalo. Oboje připisují značné únavě a otupělé pozornosti. Naštěstí to spolykal kanálek a začali jsme znovu. Tentokrát už úspěšně. Najedli jsme se, odpočinuli si a pokračujeme.

Pohybujeme se mezi poli a pastvinami,

hned kopcem nahoru a skoro vůbec dolů, a z valné části proti větru. Pravda, byl tam okamžik, kdy jsem jel do kopce bez šlapání, ale jen jeden. Vesničky jsou tu takové o ničem. 3 – 4 baráky, kravín a cedule a to je všechno. U jednoho takového velkosídla nás rozdělilo stádo krav. Já s Viktorem a Jankou jsme jeli kousek napřed. Hned za námi natáhli přes silnici drát a hnali krávy z pastvy do kravína. Ideální příležitost si odpočinout a kouknout do mapy, co s dnešním noclehem. Mám za to, že by nám slušel kemp. Především Hance bych rád daroval klidnou noc v teple. A tak než přešla 364tá kráva, našli jsme město Bronderslev a v něm kemp. Tak tam. Ale je to poněkud daleko. Jenže blíž není ani místo pro doupě. Prostě tam dojet musíme.

Krávy se odebraly do domečku, drát ze silnice byl odstraněn, Hanka s Plašanem nás dojeli a tak pokračujeme. Nějakou dobu ještě kryti porostem stromů a keřů, ale pak jsme najeli na hlavní a byli jsme na volném prostranství. Pochopitelně fouká proti a aby bylo všechno špatně, není tu stezka. Tak, to by nešlo. Provádíme korekci trasy. Vlastně si ani nezajedeme, akorát pojedeme po vedlejší. Ale taky bez stezky.

Opustili jsme vesnickou zástavbu, po chvíli skončily stromy a my jsme byli vystaveni silnému protivětru. Za nějakou dobu jsme se zase napojili na tu hlavní, ze které jsme tak nedůstojně zdrhli. K naší radosti se změnila. Po obou stranách má stezky. Tím výhody končí. Zemědělci tu mají sklizeno a zoráno. A to je průšvih. Silný vítr totiž pole vysušuje a prach, lehčí zrnka hlíny, malé hrudky a drobné kamínky letí v nepřetržitém sledu proti nám. A to dost rychle.

V důsledku toho, se aspoň mně poněkud hůře dýchá. Nějak se mi tento zahuštěný vzduch špatně filtruje. A vidět je taky kulový. Především proto, že ačkoliv mám nasazeny číré brýle, pomáhají jejich skla odrážet hrudky a kamínky. Ne však prach. A co taková Janka, která nemá vůbec žádnou ochranu očí! To musí být pošušňáníčko. Takhle to prý vypadá na poušti když je písečná bouře. Vida, zase místo kam nemusím. Vedle nás je ohrada, v ní chlupaté krávy, které připomínají bizony. Jim je to jedno. Stojej nastavené tak, že jim fouká na zadek a úplně normálně si přežvykují.

Podle odhadu jsme tak tři kilometry od města. Zastavujeme. Hanka jde už nějakou dobu pěšky a tak se jí vydávám naproti do prachové bouře.

Pomohl jsem jí se strkáním kola, odpočinuli jsme si a zajíždíme do města.

V zástavbě se jede lépe. Na zdejší tabuli uprostřed jediné hlavní třídy mají mapku. Na ní jsme našli kemp a vydali se k němu. Nebylo těžké ho najít. Ani se dostat dovnitř. Ale vyčuchat recepci byla hotová bojovka. Nicméně, šikovné Jance se to podařilo a tak si můžeme za nějak docela slušné peníze postavit doupě a použít zařízení kempu. A to jsme přesně udělali.

Stavba doupěte proběhla normálně, akorát pro dnešek jsem jej nechal zabezpečit doplňkovou šňůrou X proti silnému větru. Pak jsme se odebrali do sprch. To bylo tak něco neskutečně úžasného. Teplo, bezvětrí, teplá voda, mýdlo, suché čisté věci, no paráda. A to ještě nebylo nic proti kuchyňce. Tam jsme téměř nepřetržitě vařili vodu na čaj, uvařili si jídla, na která bychom venku spotřebovali mnoho plynu a jako tečku nám Janka vykouznila lívanečky. To prostě nemělo závalu. Taky jsme si tu sušili věci na sebe. A je nám báječně. Povídáme si, čteme a nějak nás napadlo nechat Hanku na noc tady aby byla v teple. Nějak to však nedopadlo a tak šla s námi do doupěte.

Není tu sice nejtepleji, ale vlivem zahřátí z kuchyňky nemrzne. Akorát vítr cloumá s douštěm a snaží se odfouknout plachty, čímž dělá značný kravál. Teda, mám toho dost. Dobrou. Dig.

Sobota 15.9. a Janka

Ráno jsme se vzbudili, dobré znamení. Někteří ovšem zimou, to už bylo slabší. Na levé straně srubu zřejmě fučelo více mezi prkny v podlážce, než u nás vpravo. Asi návětrná strana.

Navíc, Hanka má za sebou noc, kdy jí choroba dávala opravdu zabrat. A aby toho nebylo málo, přidala se ještě bolavá záda. No a to už je na jednoho člověka opravdu moc. Z mého pohledu to vypadalo, že nebude vůbec schopná jízdy, ale jediné, čím jsem mohla pomoci, bylo zapůjčit jí svoji „čiču“ na záda.

Ještě, že jsme tuto noc strávili schovaní ve srubu, neboť foukalo, jako o život, což jsme identifikovali ze zvukových doprovodných efektů. Ještě ráno se koruny stromů mohutně kývali, navíc nás čekal průjezd holou plání, kterou jsme projížděli cestou sem. Alespoň jsme věděli, do čeho jdeme, a to jsme si to ani nebyli obhlédnout v Pelhřimově.

Docela rozvážně snídáme, balíme, dotáčíme vodu do všech volných nádob z kohoutku u cesty a chystáme se k odjezdu. Hanka hrdinka s velkým sebezapřením usedá na kolo, je mi jí opravdu líto. Ale říká, že se jí na kole sedí lépe, než stojí. To jsou ale paradoxy.

Vítr se celkem umoudřil a průjezd planinou nebyl tak hrozný, za chvíli jsme už zase byli mezi stromy. Přesto, že profil cesty byl rovinatý, navíc známý z předchozího dne, se nám celkově nejelo nejlépe, nějak to dřelo.

Konečně jsme zpátky v Jerupu a opět využíváme místního Sparu k doplnění zásob. Je totiž sobota a nevíme, jak je v kraji zvykem chodit nakupovat o víkend. Doplnujeme zásoby, zejména cukru, raději celou dvoukilovku, především proto, že kilovku nemají. U pokladny se ptáme, jak to tu dělají s vrácením lahví. Zbyla nám totiž ta od vína a myslíme si, že je zálohovaná. Prodavač nám sděluje tajemství, že lahve se tady vrací do automatu, který je vedle u benzínové pumpy. Ale má to jednu podmínku, láhev musí mít alobal kolem hrdla neporušený, asi je tam nějaká identifikační značka. Ale nakonec nám ji propálí sám z pokladny, asi má na to nějaký figl. Ještě se ho ptáme, zda-li existuje nějaká mapa, kde by byly zakreslené sruby na nouzové noclehy, jejichž služeb jsme již dvakrát využili, ale bohužel neví. Nabízí pouze mapu nejbližšího okolí, ale na ní není po srubu, kde jsme dneska spali, ani památka. Ještě nezbytná konverzace typu- odkud jste, kam jedete, a pak už nám přeje šťastnou cestu. Na oběd je ještě trochu brzo a tak schováváme nakoupené zásoby do útrob batohů a po krátkém odpočinku vyrazíme dál. S konečnou platností opouštíme známou cestu a odbočujeme do neznáma. Jen co vyjedeme do otevřené krajiny, zjišťujeme, že opět jedeme proti větru.

To je vám v Dánsku zajímavé, směr větru se tady snad určuje podle velikosti skupiny cyklistů jedoucích krajem. Zásadně pak totiž fouká proti této skupině. Že jsme jeli do Skagenu proti větru, budiž, ale že tak činíme po obrátce 180° se mi zdá krajně nespravedlivé. Nicméně, je to tak.

Nejede se nám tudíž nejlépe, ba, co dím, plazíme se jako šneci. Alespoň mijíme hezký kostelík, tak zastavuji na fotečku.

Plašan kolegiálně se mnou. Kostelík se mi moc líbí, má viditelně dost staré základy a na nich je dostavěna střecha s cimbuřím. To je tu velmi běžné, vypadá takto většina kostelů, zhruba do třetinové výšky hrubě otesané opukové nebo jiné kvádry a na ně pak navazuje bíle omítnutý zbytek z cihel. Kolem je zdi obehnaný malý hřbitov. Koukám přes zeď, po zemi se povalují úlomky zdobených sloupů, srdce archeologa by zaplesalo. Klube se sluníčko, mírně se otepluje, vítr ovšem přetrvává. Tak pojďme slápnout do pedálů, dojedeme zbytek.

A opravdu jsme slápli, jelo by se celkem příjemně, ale po dohonění naší žlutě svítící skupinky se rychlost opět rapidně snížila. Navíc jsme vjeli do další otevřené větrné oblasti. Na křižovatce ve vesnici Viktor porovnával terén s mapou a rozhodl, že až další odbočka do leva bude ta správná. Škoda, alespoň trochu bychom ten vítr oblaflí.

Konečně další odbočka, Hanka je v čele, hned za zatáčkou staví u pangejtu, aby se Viktor mohl podívat do mapy. Jedu za ní, brzdím, slézám z kola a najednou vidím, jak Hanka bez varování padá doprava, kolo naštěstí vedle ní. To už jí pomáhá Plašan a všichni jsme vydešení, co se děje. Vysvětlení Hanky je naštěstí prosté, když sestupovala z kola, měla pod nohou díru a slápla do prázdna. Zdá se, že pád přežila bez větší úhony, naštěstí. Ta má teda dneska pech, chudák. Chtělo by to pauzu, ale všude tu děsně fučí, tak po malém odpočinku nasedáme a jedeme dál.

S vjezdem do další vesnice jsme se snažili najít nějaké místo na odpočinek a oběd. První štace u kostela na lavičkách se nezdržela, ale kluci hned v zápětí našli dvorek u školy, kde vůbec nefoukalo. Navíc tam byly stoly, lavičky a dokonce i kohoutek s vodou. Vybalili jsme vaříče a jali se chystat něco teplého do bříška, povětšinou polévky. Ale nějak se nám to nedařilo. Mně se podařilo mírně připálit zelnáčku a Hance totálně gulášovku. Tak vydrbala ešus, ještě, že byla po ruce ta voda, a všechno znova. Druhá verze byla myslím knedlíčková.

Hezky jsme si odpočinuli a nadláblí se na slunci z dosahu větru, ale nic netrvá věčně, popojedeme.

Konečně se silnice rozhodla taky chvíli klesat. Opustili jsme hlavní silnici a proplétali se po cyklostezkách malými vesnicemi uprostřed pastvin. Malou chvíli to jelo i do kopce samo, no fakt, foukalo totiž do zad, ale jen asi minutu.

Díg pouští hradítko, no, paráda. Sice trochu vrčí, že tohle teda zrovna není moc jízdní muzika, ale mně se líbí. I když s ním musím v duchu souhlasit. Jenže doma u počítače to vypadá trochu jinak. Tak přistě.

V jedné takové vesničce jsme minuli stádo krav v ohradě, které se zrovna chystali převést na druhou stranu přes cestu, asi domů. Jak se to dělá? No, otevře se ohrada, cesta se uzavře provazem nahoře a dole a za krávami vyrazí borec na čtyřkolce, aby se hnuli.

Hanka s Plašanem tak zůstali odříznuti stádem, a to s přesunem nijak nepospíchalo. A silnice po takovém přechodu pro krávy navíc zůstává pěkně po...

My si zatím krátíme čas nad mapou a hledáme, v jakém že kempu bychom dneska přespali. Téměř ideální se jeví Bronderslev, ale kus to do ní ještě je. Navíc každou chvíli čekáme, až nás Hanka a již mírně trpící Plašan dojedou.

Když jsme najeli zpátky na hlavní silnici, do Bronderslevi zbývalo posledních 9km. Jenže změnou směru našeho postupu o 90° doprava se náhle vítr hnal přímo v protisměru. Další mínus bylo, že zrovna tahle silnice nebyla vybavená cyklostezkou, tím pádem by jízda po ní byla vážně o život. Už víme, jak i s našimi těžkými koly dokáže zamávat auto projíždějící okolo.

Slezli jsme se nad mapou a hledali nějakou náhradní variantu cesty, abychom se vyhnuli přímému větru co nejdéle. Ano, okolo přes vesnici, i tak nám z ní zbude ještě minimálně polovina, ale až ta druhá.

Začátek ušel, zbytek hrůza. Když zmizela hradba stromů nebo zástavby, jako by člověk dostal z boku facku, div, že ho to neshodilo z kola.

Opět se střetáváme s hlavní, naštěstí už je tu alespoň cyklostezka. Ty 4 km snad už nějak vydržíme, co nám zbývá. Krčme se za autobusovou budkou a čekáme na duo Hanky s Plašanem. Vlevo od nás se netečně potulují v ohradě chlupaté krávy, myslím, že to je plemeno Highlander, skotský náhorní skot. (Říká ti to něco, Viktoro?)

Je vidět, že ani počasí v Dánsku jim nevadí, na rozdíl od nás.

Vyrážíme s odhodláním do posledního úseku, a ten je opravdu pekelný. Hned za chvíli vidíme, do čeho jedeme. Z čerstvě zoraných polí kolem nás se zvedá sprašová metelice, projíždíme nedýchatelnou prašnou clonou, jede se opravdu mizerně. Zatináme zuby, trochu skřípou, a ti chytráci jako já, co jezdí bez brýlí, si nadávají. Jenže přeci teď nebudu zastavovat, že jo.

Konečně jsme dorazili do Bronderslevi, do centra. Dig s Viktorem vyrazili na průzkum a vrátili se za chvíli, že za nádražím by měl být kemp. Hurá.

Jsmo tu. Kemp vypadá hodně opušťně, nikde nikdo, navíc nemůžeme najít recepci. Cedulka na dveřích je, ale uvnitř nějaká tělocvična. Obcházíme kolem jak hladoví psi, až nacházíme, co potřebujeme. Schovala se do hospody, mrška.

Zajímavost dne, v tomto kempu končí sezóna 15.9., tudíž dnes mají otevřeno poslední den. To je teda klika.

Vybíráme místo, co nejvíce kryté z návětrné strany a stavíme pětidoupeř. Kvůli větru ho ještě jistě šňůrama shora, aby neulítlo.

Řa že mají kempy v Dánsku příjemné, to už víme. Standardně jsou totiž vybavené nejen sprchami s teplou vodou, ale i místností, nejčastěji kuchyní, kde je sporák, nádobí, televize i jiné vymoženosti, ale hlavně je tam teplo. Ani tento není výjimkou a tak se rozpaření ze sprchy a s vypranými věcmi scházíme v kuchyňce a děsně si to užíváme. Vaříme neomezené množství hrnců s čajem, večeri a jako moučník livanečky. Řa pak jen tak sedíme, klábosíme a čteme si.

Správáme plány, že když Hance není dobře, mohla by zůstat tady v teple, ale kolegálně jde s námi nakonec do doupěte.

Jnk.

Plašanův náhled na sobotu 15.9.

Ráno jsem si myslel, že Hanka je v posledním tažení. Různě chrchlala, kroutila se, téměř nemluvila. Během dne to sice rozjezdila, ale i tak to nebylo nic moc (alespoň z mého pohledu to vypadalo,

jako by jela spíš na vůli). A proto jsme během dne jezdili především spolu vzadu. Bohužel zase začala foukat a tak to zase jelo pomalu. Na druhou stranu si stále myslím, že pokud jenom fouká, tak je dobře.

Za zmínku z cesty především stojí přejezd posrané silnice od stáda krav. To si tak jedete do kopce a najednou, když začínáte klesat a nabírat na rychlosti, tak vám nějaký pohunek přehradí cestu a najednou je plná silnice krav, který asi mají průjem, protože když vám tu cestu po 5 minutách otevřou, tak nevíte, kudy byste jeli, protože všude je to samý h.v.o nebo spíš s.a.č.a.

Další specialitou dnešního dne bylo posledních deset kilometrů proti silnému bočnímu větru. V praxi jsem tak zažil větrnou erozi spojenou se smradem s močůvkou. Nic však nemohlo zastavit naši správnou pětku před dojezdem do Brønderslevu, kde na nás čekal kempik (ten slibovaný od Skagenu) s teplou sprchou a vyhřátou kuchyní. A tak se ze mě, ale i z ostatních zase stali normálně vonaví lidé. V kuchyni, která byla přetopená (nám to ale vůbec nevadilo), jsme varili kotle čaje a taky jednu kuchařskou specialitku za druhou. Vrcholem všeho byly lívanečky.

Do spacáčků do doupěte se nám vůbec nechtělo.

Plš.

Nyní se rozloučíme s Plašanem, jehož poznámky zde končí.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Bronderslev	42,6	2522	75	15,4	16-8

Viktorova Neděle 16.9.

V noci pršelo, ráno pršelo s přestávkami pořád. Vařil se jeden čaj za druhým.

Moc daleko jsme ale po výjezdu nedorazili, po 1200 metrech Plašan píchнул. Naštěstí zrovna u malé stříšky, takže jsme se měli kde schovat.

Dál jsme jeli skoro pořád proti větru. A ještě v dešti. Na jednom místě jsem asi příliš pozdě a příliš náhle objel auto, které naprosto nelogicky stálo na okraji silnice a jel jsem dál. Když jsem se ale po chvilce podíval do zrcátka, tak za mnou nikdo nejel. Proč? Plašan zase píchнул? Ne, ne, to si Janka nevšimla předjížděného auta a najela do něj...

Děšť časem ustal, vítr ale ne, ten nás doprovázel celý den. A většinou proti nám, jen občas ze strany.

Třeba 19 km do Agg... (Aggersund pane navigátore...) byla docela krušná. Dig doufal, že tam, kde se naše cesta stočí více na jih, nám vítr začne foukat konečně do zad. Ale ne.

Po mostě jsme přešli přes fjord na pevninskou část země a... A vítr foukal pořád proti nám. Až do Logsteru na jehož začátku jsme se trochu zdrželi. Nejdřív kvůli odpočinku, později kvůli Hančinu pichlému zadnímu kolu a ještě později kvůli tomu, že Dig zjistil, že má Hanka povolenou kazetu.

Už bylo skoro sedm hodin a nám zbývalo na plánované místo spánku asi 20 km. To bylo špatné...

Vítr samozřejmě otravoval pořád a my jsme začali být už nervózní.

Proto poslal Dig na Plašana signál aby zhodnotil nedaleké silniční odpočívadlo. Bylo dobré, hned jsme stavěli doupě. Vkt.

Neděle 16.9. jak ji viděl Dig

Tak. Così myslíte, že se dělo v noci? Ale kdepak, žádněj sex. Pršelo! Hodně a furt. Ráno už to nemůžu vydržet a jdu do kuchyňky. Plašan s Jankou už jsou tu. A tak dáváme vařit kotel čaje a připravujeme snídaní. Bude pěkně v teple a suchu.

Po ní balíme a v jedné krátké pauze mezi dešti jsme rozebrali doupě a připravili se na cestu.

Teda ale nechce se mi odtud. Odjíždíme. Krátce na to Plašan píchnul. Zajeli jsme do nějakého dvora pod balkon a začali s opravami. Každý se něčeho chopil a cosi podnikal. Tedy kromě Viktora, který to ze sucha pod stříškou sledoval. Za pár minut bylo hotovo. Zbývalo odpravit Plašana, což provedl sám v nedaleké kaluži za přispění mého mýdla v tubě na němž píšou, že odstraňuje extra odolnou špínu. Ovšem dál je nápis rozmazán tak nevím, jestli tam náhodou není, že i s kůží.

Tak a jedem. No to je silný výraz. K obvyklému větru se přidal déšť a nízkou letící fialová mračka. To je zas paráda! My si prostě umíme vybrat. Jedeme navlečení do pláštěnek, pěkně za sebou, konvoj uzavírám já. Teda ale náladu mám pod psa. A tak jedeme a jedeme a jsme mezi poli, nic tu není. U jednoho vjezdu na pole v našem směru stojí bílé auto. Na tom tmavém podkladě je velmi dobře vidět. Jen jsem po něm mrknul a víceméně automaticky naplánoval jak jej objedu. Ještě jednou jsem se na něj podíval, a viděl jak Viktor jede pořád rovně přímo do něj. Copak ho nevidí? Kousek před ním udělal myšku a vyhnul se. Ne tak Janka. Ta už to neměla šanci stihnout. Vzala za brzdy, ale co naplat mokrý asfalt klouže. Pokusila se vyhnout vlevo. Pozdě. Pravým předním báglem se opřela o nárazník. Rychlost tou dobou nebyla velká, ale stačila na to aby spadla. A to tak blbě, že se kutálela po asfaltu do protisměru, zatímco kolo zůstalo ležet hned za autem. Obrovská klika byla, že nic nejelo. Ostatní stihli zastavit. Kromě Viktora. Přes hluk, který způsobil náraz a pád kola, naprosto nezúčastněně pokračuje v jízdě. Janka se zvedá ze silnice a kromě výrazu v obličeji, který je jedna velká křivda, jí není nic. Ještě že tak. Po prohlídce kola konstatuji, že škody nejsou žádné. Jen se ohnul přední nosič, což řeším zapřažením jedné volské síly a vyrovnávám to. Pak jsme nasedli a pokračovali v jízdě. Za nějakou dobu jsme dojeli Viktora, kterého ani nezajímalo proč jsme se zdrželi. Pak jsme se roztrhali. Janka jede s Plašanem kus přede mnou a Hanku a Viktora nevidím. Ale slyším jak Janka Plašana za cosi pucuje. Ten teda musí zlobit! Jedeme a jedeme a nějak to přišlo, že jsme se zase proházeli. Teď jedu s Plašanem já. Povídáme si. Jsem sice zvědavěj jestli může za zemětřesení v Nepálu, nebo za co to dostal, ale nechám ho, aby se prásknul sám. A přišlo to. Nevinná otázka jestli mám taky někdy pocit, že můžu za vyhnání z ráje. Ano,

stává se mi to. Na otázku co s tím odpovídám citátem Dr. Plzáka: „Žena je jak časovaná mina. Co s tím? Nic. Nechat vybuchnout, odklidit trosky a čekat další výbuch“. Plašan si to poslechl a hluboce se zamyslel. Tím přestal vnímat okolí, lehce přidal a ujel mi. Pustil jsem hrajítko a dojel Janku. Velmi dlouho jsem jel za ní a zásoboval ji tóny, zvuky a skřeky. Zhruba po hodině mám pocit, že se uklidnila a tak jsem s ní zapředl hovor o jídle. Ano, opravdu funguje normálně.

Dojeli jsme k nějakému domu s neoplocenou zahradou. Zastavili jsme a zahájili pauzu. Ten vítr mě zničí. Odpočíváme, zobeme mňamky a přemýšlíme, jak se dostat k jablkům, která leží pod stromem v zahradě. Jen tak tam vejít je blbý. Kolem jezdějí auta a vypadá to, že ve vedlejším domě může někdo být. Tak dlouho jsme nad tím báдали, až jsme tam prostě vešli, posbírali co šlo a zase vypadli. Ted' ještě navigace. Podle mapy bychom měli odbočit lehce doleva a konečně vyjedeme z protivětru. Po rozjezdu se ukázalo, že to tak není.

Přejeli jsme další most. Za ním zase odpočíváme a sjednocujeme skupinu. Hance to už nejede. Ještě kousek pojedeme a dáme pořádnou pauzu v závětrí s jídlem.

Po třech kilometrech zastavujeme u budky kryté zastávky v Aggersundu. Opravdu jsme krytí a nefouká sem. Sezobli jsme jablka a větší jídlo se nekoná. Prý až v nocležišti. No, jak je ctěná libost. Odjíždíme. Sotva jsme zdolali prvních 100 metrů, rozezněla se za námi siréna. Co zase?! Už se mi chce ležet, tak co je to za zdržování! Hanka stojí vedle kola a jasně dává najevo, že nepojede. Vracíme se. Aha, píchla. Opravy probíhají v klidu a rychle.

Ještě utahuju povolenou kazetu a vzhůru na cestu.

Jedeme až do 19ti hodin. Začalo se stmívat a ochlazovat. Vítr však neslábl. A už toho mám dost!“ Takže Plašane, prosím průzkum odpočívadla, které je v dohledu. Děkuji. Ostatní nezměněným tempem za ním.“

Byl to vynikající tah. Odpočívadlo je kryté stromy a křovíčky a fouká sem málo. Postavili jsme doupě a cestou za roh objevila Janka právě hruštičky. Ochutnal jsem, jsou trpké, ale osvěžující. V doupěti pak varíme večeri, později nám Plašan čte a je nám konečně v podstatě teplo a po celém dni na nás nefouká. A co je nejlepší, nikoho nezajímáme. Není si co víc přát.

Jenom mi nejde z hlavy ta dnešní srážka Janky s autem. Shrňme si fakta:

Auto stálo odstavené u vjezdu na pole, bylo bílé a viditelné už z dálky na rovném úseku silnice. A tedy bylo možné předpokládat, že řidiči něco jezděd'ákuje někde nedaleko. Tedy nic nelogického. Navíc není úkolem toho kdo po silnici jede zkoumat kdo, kde jak a proč stojí, ale vyřešit situaci tak, aby neohrozil ostatní, kdo se na silnici nalézají. Což

těsná klička před překážkou rozhodně není, zejména pokud víš, že těsně za tebou jede kolona, jejíž další řidiči přes tebe nevidí, nebo nemusí vidět! Proto jedu-li já vpředu, objíždím překážky velkým obloukem, plynule a manévry zahajuji dost daleko před překážkou. Tím umožním ostatním aby zbystrili, aby překážku viděli včas a měli možnost se rozhodnout jestli následovat moje stopy, nebo se zařídit jinak. Což se o tvém manévrování říci nedá! Ano, Viktore, za Jančin pád můžeš ty.

Tak a to je pro dnešek všechno.

Dig.

Neděle 16.9. a Janka

Ráno prší. Už se mi nechce spát, jdu pomalu za roh a myslím si, že počkám v kuchyňce, než budou vstávat i ostatní. Kuchyňku nacházím zamčenou, ale vzápětí za mnou přichází Plašan. Jako hadí muž se souká oknem do kuchyňky a otevírá zevnitř.

Pomalou se začínají trousit ostatní. Vaříme čaj k snídani, sbíráme usušené prádlo, snídáme. Do balení v dešti se nám moc nechce, ale co naplat. Ještě závěrečné ohřátí v kuchyňce těsně před odjezdem, oblékáme se do pláštěnek a vyrážíme.

Dojeli jsme jen kus za nádraží a Plašan píchnul. Zastavili jsme tedy pod ochozem u domu a společnými silami lepíme.

Plašan se v mžiku zmazal snad úplně všude. Ruce si umyl v louži a Viktor mu půjčil svůj kouzelný mycí ubrousek.

Silou vůle šlapeme v dešti po rovné silnici a já se odpoutávám z těla do myšlenkové sféry, což se někdy nevyplácí. A jak mám tak vypnuto na příjmu, vůbec neregistruji stojící auto v našem směru. Viktor za to pak dostal od Diga vynadáno, ale to by opravdu musel hodně výrazně a včas gestikulovat, že se něco

děje, aby mě probral dřív. Takhle události následují jak ve zrychleném filmu, cvak do přítomnosti, jej, prúser, auto, zatáčka na poslední chvíli, zadní bágly škrt o nárazník, kolo i já, buch na zem. Naštěstí nic nejede. Vstávám a jsem vzteklá sama na sebe, taková pitomost. Zrcátko na dranc, krabička s baterkama dostala facku, přední držák batohů lehce drhne o ráfek. Dobrý, jedeme dál odtud, spravíme to později. Teprve teď mě roztrásá, co se mohlo stát. Honem jedem. Dig zrovna vykouzlí na hrajítku písničku, která mě našlápne, možná je to jen náhoda. Příští zastávku svlékám pláštěnku, která mě rozčilluje a chudák Plašan dostává vynadáno, ani neví za co.

Zastavili jsme na benzínce dobrat vodu a dofouknout Plašanovo kolo. Záchody nejsou v Dánsku běžnou výbavou benzínek, ale podařilo se mi vnutit na soukromý záchod pro obsluhu. Dig okoukl mého Žebříňáka, lehce porovnal plechy a odbrzdil mi přední kolo. Následovala nutellová mňamka, už je to zase lepší.

Cesta vedla víceméně po hlavní, i když místy s rozšířenou krajnicí, ale stále v poměrně silném větru. Přijeli jsme k jednomu z mnoha odpočívadel, ale toto bylo zvláštní tím, že na něm byla směrovka k ruinám. Co takhle trochu kultury? Odešli jsme ve směru šípek, Hanka s Digem se spíše odploužili. Ale jediné, co jsme po 50m objevili, byl zatravněný kopec a u něj cedulka. To bude asi fakt ono, tabulka zmiňuje v angličtině spíše stroze, že toto nakupení kamenů souvisí s dávnou Dánskou historií. Že by Vikingové? Vylezli jsme nahoru, nic moc, spíš na vyvrknutí kotníku. To teda byla kulturní vložka.

Po silnici jsme nakonec vystoupali až ke stavení, kde aspoň chvíli nefoukalo. Když jsme se všichni sjeli, objevili jsme na zahradě jablono a pod ní spoustu spadlých jablek. Stavení vypadalo opuštěně, ale do zahrady se nikomu nechtělo. Nakonec ale zvítězila česká shánčlivost a kluci vyrazili na sběr. Nacpali jsme bágly jablky a dál se jelo z kopce.

Konečně se blížíme k mostu přes úžinu a opět tu fouká, jak jinak.

Ále výhled pěkný. Cesta vede kousek do kopce a pak z kopce. Jedeme s Digem vpředu, už dlouho z kopce, kdybychom jeli ještě pomaleji, tak snad už couváme, ale zadní voj nás pořád nedojíždí. Vlevo míjíme nějaký lom, či co, vpravo je pás pastviny a pak už moře. Pořád fouká a trochu se připozdívá. Stavíme u autobusové zastávky na odpočinek, schováváme se v budce a dlabeme jablka.

Už to není tak daleko, avšak těsně po odjezdu se ozývá Hančina siréna. Píchlá. Lepíme, už jsme sehraný tým, a Dig ještě utahuje povolenou kazetu. Konečně opouštíme zastávku na trvalo.

Časově už je to ale jen tak tak, blíží se osmá hodina večerní, za chvíli bude tma. A noclehoviště žádné v dohledu, po lese ani památky. I když, náhle se zjevuje značka parkoviště. Dig vysílá Plašana na průzkum, snad to vyjde. A taky že jo. V poslední chvíli se zjevuje travnatý plácek, ze tří stran chráněný stromy, pěkně za větrem. Tak jdeme na to, ať už je postaveno. Klika, jako vždycky.

***Jak je střecha nad hlavou, suché věci na sobě a večere v bříšku, je hej.
Chvilí si čteme a pak jdeme spát. Jnk.***

Plašanův náhled na další dny bohužel nebyl zpracován.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Malle	33	2593	70,6	14,3	17-11

Viktorovo pondělí 17.9.

Celý den jsme jenom jeli. Po hlavní silnici. Nejdrív na Viborg. Kus od něj, ve Skals, na kopci, jsme si ve Sparu koupili jídlo a sedli si u stolku u silnice u náměstí. Tam nám Dig prozradil, že Billund a tedy i Legoland je odtud 100 km (povídal si s nějakým domorodcem z BMW) a jestliže chceme zábavní park navštívit, tak tam musíme být zítra okolo poledne.

Při sjezdu ze Skalsu (není název Skals náhodou dánský kopec?) mi najednou z protisměru vjel do cesty nákladák. Co to je za bordel? Aha, popeláři.

Najeli jsme zase na hlavní a pokračovali na Viborg. Zbývalo nám asi jen 16 km.

U Viborgu jsem před kruhovým objezdem viděl ceduli, která nás celkem přesně a jednoznačně navedla na Vejle, město, do kterého vedla silnice 13.

Cedule ano. Cyklostezka už ale nečekaně nikoliv. Asi jsme zatočili moc brzy, pravděpodobně doprava místo doleva...

a ocitli jsme se... Někde mezi domkama a po chvílce na neoznačené hlavní silnici. Janka si ale všimla, že směrem vlevo je nějaký další kruhový objezd, tak jsme tam jeli. Bylo to správně, znovu jsme jeli po 13ce směrem na Vejle. Na konci města nás ale Viborg vypekl ještě jednou. Silnice, po které jsme chtěli jet totiž najednou vypadala jako ta pro motorová vozidla a my jsme po ní nemohli pokračovat.

Projedil jsem opět nový plášť.

Vkt.

Pondělí 17.9. jak ho viděl Dig.

Ráno mě probudil zvuk motoru traktoru někde z blízka. Co by nám tak teď mohli udělat... vyloučit z pionýra? Otočil jsem se na druhý bok a teď mi zase vadí motor dodávky, která zastavuje velmi blízko. Zbystřil jsem a pokoušel se rozklíčovat co to slyším. Traktor se vzdaluje, ve stromech šumí vítr, dodávka zastavila a motor stále běží. Pak se ozvala série zvuků, jako když někdo nešetrně otevře nějaký dekl, pak něco šoupe, pak něco nesourodého sype, pak náraz, šoupání a přibouchnutí deklu. V zápětí dodávka odjíždí. Aha, tak místní popeláři. Traktor zaniká v šumění větru. Slyším Janku, jak se hemží. Slyšitelně už chce vylézt ze spacáku. Od Viktora sem doléhá burácivé ticho. Hanka oddychuje, Plašan se nejspíš brání Jančinu poslouchování. No dobrá. Světlo už je v plné úrovni, tedy je určitě po sedmé hodině, tak začneme pomalu vylezat.

Vše probíhá normálně. Vstáváme, snídáme, balíme a sjíždíme na silnici. Začíná pěkný den. Vylezlo sluníčko a trochu hřeje. Rozjezd je kupodivu celkem hladký. Velkou pravdou je, že se mi letos vůbec nelíbí, jak jsme pořád hotoví. Expedice má být sice svižná a plná poznání, ale pohodová. Zatím dřeme a o dosažení denní kilometráže si můžeme nechat zdát.

Kousek jsme popojeli a postupně zalezli do vegetace za roh. Pak už jedeme. Pořád je docela pěkně, akorát se vzbudil vítr a zase fouká proti. Neotravuje moc, protože jsme kryti hradbou lesa, ale je to studené a nepříjemné. Míříme na Viborg. Je to jediná větší díra, kterou bychom měli do oběda projet. Neděje se nic mimořádného, kolem jsou lesy a pastviny, vítr fouká proměnlivě.

Projeli jsme nějakou vesnici a šlapali do kopce do místa, které se jmenuje Skals. Je to tu zajímavé jen tím, že tu mají Spar. Scénář je stejný jako vždy – já zůstávám u kol a kontroluji techniku, ostatní jdou sehnat něco k jídlu a pití. Radikální změna nastala, když jsem vyndal mapu, celou ji rozložil na zem, zatížil kameny, aby ji neodnesl vítr a jal se kontrolovat jak je to s naším dojezdem do Billundu. Z letáku víme, že ve středu a čtvrtek mají zavřeno. Na přejezd máme tedy dnešek a kus zítřka. Když jsme ráno opouštěli odpočívadlo, byli jsme podle Viktorových propočtů vzdáleni 160 kilometrů.

Vedle kol zastavil BMW sedmičkové řady. Z něj vystoupila starší dvojice a ona poněkud hlasitě cosi sdělovala jemu. Ten dělal, že se ho proslov netýká. Ona odešla do krámu, on si zapálil dýmku a pomalu došel ke mně. „Can I help you?“ No to je skvělý! On umí něco čemu rozumím. No krása. Naštěstí uměl tak asi jako já a tak jsme se navzájem neunavovali gramatikou a frázemi a rozuměli jsme si velmi dobře. Zajímalo ho, jako každého, kdo jsme, co jsme, odkud a kam a jak se nám líbí Dánsko. Na poslední otázku jsem mu řekl, že teda ano, akorát to počasí. Podle něj takhle bývá obvykle až za měsíc. No, to jsem teda rád! Pak ho zajímal další plán. Ukázal jsem mu to na mapě a zdůraznil Billund a v něm Legoland. Řekl mi neočekávanou informací, že vzdálenost tohoto místa od Billundu je pod 100 kilometrů. No, to je skvělý. Podle týhle mapy mi pořád vychází, že kolem 130ti. To znamená, že když se do toho dneska opřem, tak zítra to dotáhneme a máme to.

Přišla jeho stará. Zase spustila vodopád keců. On jen pokýval hlavou, vyklepal dýmku, rozloučil se, nasedl do auta a za chvíli byli pryč. Chudák...

Přišli ostatní. Nasměroval jsem nás k nedalekému stolku s lavičkou a tam jsme si dali oběd.

Během konzumace jsem ostatním sdělil, co jsem se dozvěděl. Zazdálo se mi, že se jim informace vesměs líbí. Akorát jedna věc mi kazí radost. Přinesli noviny a v nich je opět kreslená předpověď počasí. Vítr má teď hodnotu 9 a směr od západ, západ – jih. Ano, tam přesně jedeme. Kdyby tohle někdo plánoval úmyslně, neměl by šanci to tak dokonale synchronizovat...

Po jídle jedeme dál. Skals je na kopci a když jsme najeli na jeho hranu, těšil jsem se na sjezd. Fouká sice proti, ale nejméně dva kilometry budou zadarmo.

Tak ne. Někde kolem půlky jede v protisměru nákladák. Nemám čas přemýšlet proč. Přestože byla silnice do tohoto okamžiku úplně pustá, jede teď v protisměru kolona. Teda to snad není možný! Musíme skoro zastavit kvůli tomu nákladáku. Za ním končí stromový kryt a zbytek kopce dolů musíme šlapat proti větru.

Napojili jsme se na hlavní a po nějaké době probíjení se protivětrekem přijíždíme do Viborgu. Je to tu docela velké a na průjezd náročné. Mění tu asfalt na silnicích, stezkách i chodnících. Spolu s tím vytrhali značky. Fakt dobrý! Ale dostali jsme se na zamýšlenou výpadovku a opustili centrum. Za městem končí stezka a silnice č. 13 je pro cyklisty uzavřená. Nevadí, budeme ji kopírovat. Určitě to půjde. Protože zítra Billund!

Dovedlo nás to na dvojici kruháků. Blbý je, že místa na cedulích nemáme na trasovníku. Kousek dál zastavujeme a rozkládáme mapu. Jenže si nepamatujeme ty názvy z cedulí. Viktor se tam jel podívat. Věnuji se mapě a náhle se ozvala rána. Tak to je jasný. Tenhle zvuk je díra v duši. Viktor projedil plášť. To jsou ty jeho Experimenty s jinými

značkami, než používáme my ostatní... Proběhla výměna, na mapě jsme se našli a pokračujeme. Bohužel jsme ztratili hodinu. A ta nám bude večer zatraceně chybět.

Další bod na silnici č. 13 je městečko Parup. Jedeme po ní a jízda je hrozná. Je tu silný provoz a řidiči mi připadají být o dva řády horší než v okolí Kodaně. Po spoustě takovýchto kilometrů je podél konečné stezka. Úleva. Jenomže ta zase končí a pak se znovu objevuje. Strašně to manévrování s nájezdy a sjezdy združuje. Kromě toho se zatáhlo a ve vzduchu je mokro. Nemá smysl zvyšovat rychlost, protože stejně není kam se schovat.

Zastavujeme na odpočívadle a pauzujeme. Tedy nějaký sezob, napití, odskok za roh, přiblěknutí a připravení pláštěnek do pohotovostní polohy. A jedem.

Jedeme proti větru a míříme do deště. Teda to mě to nebaví. Tím jak jedeme po stezce na levé straně silnice, nevidíme na cedule a značky. Odhadem bychom za chvíli měli dorazit do Parupu.

Než jsme tam dojeli, začalo pršet. Na mapě je Parup tečka v níž se kříží dvě hlavní silnice. Je tomu tak. Křížení je mimoúrovňové, 13ka vede po mostě. Stezka ji opouští a vede dolů. Potíž je v tom, že cykloznačení neobsahuje směr našeho postupu. Zajíždíme pod most a zastavujeme.

A ztrácíme další hodinu čekáním na lepší počasí. Mezi tím jsme si prohlédli mapu a usoudili, že se prostě musíme držet silnice 13. Je tu zima. Vítr, přestože vane v protisměru silnice 13, to nějak udělal, že fouká sem pod most a velmi nás ochlazuje. Už jenom mží, tak jedem.

Prokličkovali jsme městečkem a pokračujeme po silnici 13. Provoz trochu opadl, ale vítr nezeslábl. Máme za sebou 95 kilometrů, chce to nocleh. Jsme uprostřed zeleného fleku na mapě, tedy by to neměl být problém. Omyl. Jsme úspěšní až napotřetí. Zato budeme spát v kouzelném lese. Je to tu krásně neudržované, na zemi je mocný mechový

koberec, sem tam nějaká houba, obrovské mraveniště, lehký opar, stmívání. Na pohled je to tu krásné. Ovšem pro nocleh nevhodné. Nikde ani kousek rovného. Až Janka našla o značný kus dál docela dobré místo. Hanka hledá srubík. Na začátku téhle cesty byla jedna ze značek, které jsme viděli u srubů. Ale podle mě to není ta označující jejich přítomnost. Vrátila se za dlouhou dobu, že ho nenašla. Čekal jsem to, ale škoda.

Zajeli jsme do náletového mlází a vetkali do něj doupě. Taky to tu není nejrovnější. Ale mám dojem že kolem to už lepší nebude. Zaležáme, večeříme, čteme a usínáme. To jsem zvědav, jestli to zítra máme. Podle mého odhadu, když máme dneska najeto 102, mělo by to být necelých 50. Dobrou. Dig.

Pondělí 17.9. a Janka

Ráno všechno vypadalo růžověji, vyklubalo se i sluníčko, ale to zřejmě probudilo i místní domorodce k činnosti. Vzbudilo nás hlučení traktoru, který oral pole těsně za našimi hlavami. Traktorista byl trochu zvědavý a při každé otočce si div hlavu nevykroutil. Ono se teda není co divit, naše zaplachtěné pětídoupě vypadalo na parkovišti asi opravdu dost exoticky. A co teprve, když jsme plachty sundali.

No dobře, tak my teda vstaneme. Ze stromu, o kterém jsem si večer myslela, že na něm rostou špendlíky, je ráno planá hrušeň. Ale hruštičky jsou opravdu průravky, navíc pěkně kyselé. Jednu jsem si ale stejně vzala na cestu do kapsy.

Vyrazíme dále po silnici, kam jinam. Ale hned na první odbočce se Viktor, při pohledu do trasovníku, rozhoduje pro odbočku. Nakonec je to jen taková malá exkurze do vesnice a zpátky, ale alespoň plní vyprazdňovací funkci. Nejdříve stavi Hanka, o 100 metrů dále Dig. My ostatní se zatím sluníme. Tak už můžeme jet? Sláva. Po návratu na hlavní, asi jen dva kilometry od místa, odkud jsme před chvílí vyjeli, se již nepouštíme do žádných Experimentů. Cesta docela odsýpá, jede se příjemně.

Kolem oběda jsme zastavili u Sparu, kde jsme doplnili zásoby a zakoupili něco k obědu. A zrovna na tomto nenápadném místě nastal dnešní zlomový bod. Totiž Digův kontakt s domorodcem a zjištění velmi klíčové informace.

Že bychom rádi navštívili Legoland v Billundu, je jasné od začátku. Taky je nám ale více než jasné, již od přečtení letáčku na trajektu, že se tam s největší pravděpodobností dostaneme v ryze nevhodnou dobu, neboť ve středu a ve čtvrtek tam mají zavřeno. A nám to vychází zhruba na středu.

Jenže zatímco jsme my ostatní drancovali místní market, dal se Dig do řeči s místním motorizovaným elegantem. Nebo ten pán s Digem, to nevím. Asi taky čekal na manželku, až nakoupí. Ale důležité bylo, že se bavili o Billundu a ten pán tvrdil, že to tam není dál, než „pouhých“ 100km.

U oběda proběhla válečná porada. Za dnešek jsme najeli zhruba 50km, kdybychom dneska ještě tak 50km ujeli, dalo by se to stihnout. Rozhodli jsme se, že to zkusíme.

Doobédvat, jedem! Jenže od té doby to vypadá, že je všechno nějak proti nám. Hance to úplně zoufale nejede, bouří se jí oběd v žaludku a tak musíme stavět poměrně často. Až příliš často na to, co ještě máme dnes stihnout. A čas běží. Trochu se motáme ve Viborgu, ale nakonec jsme z něj venku. Následuje navigátorský oříšek: na silnici, kam bychom potřebovali odbočit, je cyklistům vstup zakázán. Sjíždíme o odbočku dále, radíme se nad mapou kudy, Viktor vyrazí

zpátky ke křižovatce okouknout cedule, neujede ani 30 metrů a bum. Rána, jak z děla, ejhle, úplně prodřený plášť. No, to jsme opravdu potřebovali, sbohem, Billunde. Opravujeme, lepíme, měníme plášť, fofr. Dig už zase začíná prskat.

Tak takhle by to tedy nešlo. Nějakou dobu důkladně studujeme mapu a hledáme jak vybřednout z nastalé situace.

Konečně nacházíme správný směr, Hanka nachází druhý dech, a my nasazujeme velmi slušné tempo. Řítíme se po silnici číslo 13, jak splašení, s velkou námahou dotahují vedoucí dvojici Diga s Hankou, nestavíme už téměř nikde. Zajímavé je, že když si člověk myslí, že už nemůže, kolik v sobě ještě dokáže najít energie a následně šlapat i několik hodin. Pouštíme se do stíhací jízdy, dupeme jak o život, zatím se všichni drží, tak ještě trochu přidáme.

Po více než hodině zběsilé jízdy konečně stavíme. Na chvíli. Jsem propocená od hlavy až k patě, v bundě jsem jak ve skleníku. Plašan mi nabízí svou, převlékám se tedy do jeho. Od místa, které jsme si vyhlídli na mapě, jako nocležiště, nás dělí už jen asi 10km. Hanka je mile překvapená, že už jen takový kousek, očekávala chudák noční přejezd. Jedeme dál, za námi v patách se žene mrak.

Slejevák nás chytnul kousek před Parýpek a jediná vhodná skrýš, kterou jsme našli, byla pod mostem. Jelikož se do nás začala dávat zima, nacpali jsme do sebe sušenky, nechali přejít největší liják a raději jeli dál. Trošku jsme se zamotali v místním značení, ale nakonec jsme najeli zpátky na naši silnici. Blížil se soumrak.

Konečně les. Nacházíme odbočku na lesní cestu se znakem národního parku, to je přesně, co potřebujeme. Hanka se sice nemůže smířit s tím, že i když je tu znak parku, není tu domeček na spaní, ale opravdu tu není. Ale je tu krásně, takový pohádkový les. Cesta porostlá travou, mechem, i houby tu rostou. Jen les je tu trochu hrbatý. Nedaří se nám najít rovné místo větších rozměrů, abychom se

tam vešli. Jedu na průzkum ještě kousek dál. Hanka odjíždí opačným směrem hledat domeček. Nacházím plácek mezi stromy a jelikož nic lepšího v okolí není, vracím se pro ostatní. Přes cestu mi přebíhá srnka. Ještě čekáme na Hanku, a když tam téměř za tmy přijíždíme, nerovnosti už nejsou příliš vidět. Až ráno. Fofrem stavíme, zalézáme, převlékáme se, vaříme a čteme. Usínám u čtení, dobrou.

Jnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hjoullund	49	2695	102	17,8	21-6

Viktorovo Úterý 18.9.

Odjezd z lesa byl brzký, asi v 9:15. Hanka jela jako raketa, měla motivaci. Billund. či spíše Legoland. Tam jsme také po necelých třech hodinách dojeli s průměrnou rychlostí asi 22,5 km/h.

Legoland byl docela zajímavý, kola jsme měli uložena na dvoře technického zázemí, protože tam neměli zvláštní prostor pro kola. Divné.

Po legolandu jsme si šli nakoupit potom už zase menší rychlosti někam dál do lesa na kutě.

Vkt.

Úterý 18.9. jak ho viděl Dig

Probudil jsem se otačen a tvarově přizpůsoben podloží. Připadám si jako kreslené postavičky z animovaných filmů, když do něčeho naběhnou, pak se za krk zvednou, zatřesou se sebou a tělo mají zase 3D. Jen mi nejde se zvednout.

Snídáme, balíme, jedeme. Je krátce po deváté, vylezlo sluníčko a vítr nejspíš otravuje někoho jiného někde jinde. Nepoznávám Hančinu jízdu. Pořád je v čele a udává rychlost. Při zastávce po 20ti kilometrech mi to ukazuje průměr 22.5 km/h. Tohle přeci nemůžu přežít. Pravda, má silnou motivaci. Legoland je její nápad a představa, že přijedeme před zavřené brány ji nejspíš dodává neuvěřitelnou sílu. Zejména duševní.

Další přejezd nepřinesl zvláštní zážitky a tak se v ději zastavme až v Billundu. A protože nemá smysl se o atrakcích a pobytu v parku rozepisovat, když to udělala Hanka, tak jen pár věcí.

Dost mě překvapilo, že tu nejsou vybaveni na parkování cyklistů. Vyřešili to tím, že nás poslali na technický dvůr. Aspoň jsou operativní. A atrakce? Jo, dobrý. Zvlášť se mi líbil průjezd vláčkem hradem a jeho sklepeními. Měli tam z Lega postavené živé obrazy různých pirátských výjevů, které se i pohybovaly, a tak podobně. Pěkně nasvícené a pohodové. Vláček jel furt jak s hnojem a trochu mi neštymovalo jak pečlivě jsme v něm uvázáni. A pak v nejméně očekávaném okamžiku vyrazil jak nakopnutý (z 0 na 100 za 6 sekund) a prakticky hned vletěl do zatáčky. Bylo tak neočekávané, že nikdo ani nepípнул. Teprve pak, když jsme absolvovali chvíli divoké jízdy všichni kolem pištěli. Tak tohle mělo nápad a švih.

Pak jsme to celé prošli a ještě mě zaujal trenážer kosmonautů, nebo jak to nazvat. Ale to jistě velmi podrobně popíše Hanka.

Užili jsme si a je třeba zase popojet. Ale nejdříve dotankovat a pak doplnit potraviny. Oboje se povedlo a tak jedeme. Teď už pomalu. Je zataženo a chvílemi mží. Jízda není příjemná. Mám dojem, že už to dneska nebaví nikoho. Podle Viktorových propočetů si můžeme dovolit skončit dneska dříve. Tak jo. Další přejezd jsme pojali jako

hledání vhodného noclehu. To se nám povedlo asi po 15ti kilometrech. Jsme zašití na kraji lesa v takovém obdélníkovém vykouso ve vysoké trávě kousek od odpočívadla. Je to tu moc pěkné. Akorát hodně spěchám se stavbou doupěte, protože se na nás žene déšť. Nějak nám to nejde, všechno trvá, Hanka je protivná, Viktor mele pitomosti, Plašan významně mlčí a Janka se tváří, že se jí nic netýká. Krucinál, tak to postavme a pak se můžem válet a třeba nedělat nic! Musím jít někam pryč abych je tu všechny nepokousal. Vybral jsem si cestu do lesa. Sice poprchává, ale je to tu tak hustý, že sem neprší. A je tu pěkně. A uklidňuje to. Ale asi by to chtělo se otočit a jít zpátky. Začíná se šerit a řekl bych že si mého odchodu ostatní všimli.

V doupěti probíhají večerní činnosti jako každý jiný večer. Připojuji se a po čtení spolu s ostatními usínám. Dig.

Úterý 18.9. a Janka

V noci byla docela kosa.

Ráno jsme vylezli z doupěte na naše poměry hodně zavčasu, neboť Billund volal. Posnídali jsme s Plašanem dánskou mramorovanou buchtu s ohřátým kakaem, mňam. Svízně jsme zabalili, vyvedli kola zpátky na travnatou cestu, slunce už probleskovalo skrz stromy a lákalo nás do sedel.

Viktorovi se ve vedení skupiny toho dne obzvláště nedařilo. Střídavě zrychloval a zpomaloval, že jsme se za ním nestačili divit, natož reagovat. Nakonec to skončilo menší kolízi Plašana s Digem. Odneslo to myslím nějaké světlo, či co.

Vedení tedy převzala Hanka, opřela se do pedálů a my měli co dělat, abychom jí stačili. Tak silně vábí Legoland. Kromě malé občerstvovací zastávky nad kopcem jsme jeli v jednom tahu. Kilometry příjemně přibývaly a zhruba kolem poledne jsme konečně dorazili do Billundu. Už z dálky byla vidět vyhlídková věž a nekonečné parkovací plochy kolem.

Propracovali jsme se k hlavní bráně, ale kam s kolama? Parkovišť pro auta je tu spousta, ale kde tady asi parkují cyklisté? Zatímco jsme obhlíželi přilehlý lesík parkového typu, kam bychom je eventuálně přivázali, ztratil se nám Plašan. Nic uspokojivého jsme nenašli.

Otáčíme se zpátky k hlavní bráně a nacházíme Plašana. Přejíždíme přes přechod za ním. Zatímco zjišťujeme ceny vstupného, Plašan se odhodlaně hrne za místním zřízcem u turniketů s otázkou, kam se tady dávají kola. Po krátké rozmluvě nás odkazuje na interní dvůr, kde mají technické zázemí. No, paráda, převlékáme se do civilu a razíme do víru zábavy.

Hned u vchodu se Viktor družně přitullil k chrápající postavě na lavičce, sluší jím to. První atrakcí byla ona vyhlídková věž, která byla vidět již z dálky, a nabízela pohled z ptáčí perspektivy na celý park. Z výšky jsme vytipovávali příští atrakce. Ale první zastávka bude na místním rohu. Jak málo nám stačí ke štěstí. Teplo, horká voda v neomezeném množství a hlavně pro pány tu měli stavebnici v chodbě před vchodem, ta je opravdu zaujala, málem jsme je odtamtud nedostali.

Po projíždce důlním vozíkem hornickým městečkem a štolou

následovaly kánoe.

Již od místa nástupu byl jasně viditelný závěrečný sešup a vlna, kterou kánoe tlačila před sebou a která se následně více, či méně přelila až na pasažéry v lodi. Sedli jsme si s Plašanem oba na zád, na kormidelnický post. Loď se ovládala sama, pádel nebylo třeba. A na závěr to byl opravdu sešup. Dig s Hankou byli poněkud zlíti a tak jsme využili sušárnu, kterou někdo předplatil před námi. Byla to taková telefonní budka s infrazářiči a bylo v ní báječně teplo. Napasovali jsme se dovnitř všichni a užívali si tepla. Bohužel jen dobu omezenou, pak doba vypršela. Děkujeme tímto neznámému předplatiteli.

Z další nabídky jsme vybrali jiné loď. Tentokrát nás provedly kolem trosečníka do jeskyně s piráty a jinými kostičkovanými obyvateli. Z vody na nás koukal krokodýl s otevřenou tlamou a jiná vodní havěť.

Na točné jsme ještě dostali pasování pirátským mečem od slečny pirátové a jdeme dál. Na kališky. Takové nádoby na lidi, točíci se všemi možnými směry, navíc kolem vlastní osy s nimi může každý otáčet sám. Napasovali jsme se

s Hankou, Digem a Plašanem do jednoho a jak se nám to pane točilo. Na rozdíl od nás, Viktor se ve vedlejším kalíšku sám moc netočil. Vlastně se ani netvářil moc nadšeně, na rozdíl od nás. Když jsme vylezli ven, točila se pode mnou snad i zem.

Tak popolezem, copak to tu máme dál. Zase nějaká plavidla, tentokrát kruhová, pro hodně lidí. Zajímavé, jak jsou uvnitř zmáčená. Lezeme všichni do jednoho. Sjíždíme malý jez za stálého otáčení kolem vlastní osy, šikmou rovinou nahoru, abychom se mohli hezky rychle zřítit zase dolů. Kolem břehů jsou rozestavěny různé postavičky, nejzákeřnější jsou však myši, které v nestřežený okamžik stříkají na kolemplující.

Přímý zásah, mizerové. Proti nim je závěrečný sjezd už poměrně suchá záležitost.

Vedle myších lodí byl postavený velký hrad a uvnitř vláček v podobě draka. Úsedli jsme downitř, bylo mi sice trochu divné, že západky přes nohy se zacvakly docela napevno, ale nevěnovala jsem tomu až takovou pozornost. Pomalu jsme se rozjeli vzhůru, vyjeli z hradu, hezký výhled do zatáčky, pohodička.... a pak to někdo nakopl, takové zrychlení, že jsem měla žaludek až v krku, vrátili jsme se do další zatáčky, no, potěš. Nahoře ještě pár zatáček, a už jsme byli zase zpátky dole. Škoda, že to nebylo delší. Sem budeme muset ještě jednou. Ale až pak.

Kluci si vyhlídli hasičské vozy a jejich závody. Plašanovi se nakonec podařilo přemluvit Viktora k jízdě. Start se jim povedl, u okna byli mezi prvními, ale protože byli na krajní, největrnější pozici, míření vodním dělem jim teda moc nešlo. Ale aspoň se zahřáli. My zatím s Hankou křísily náhradní baterky do foťáku, ale nakonec se nám podařilo je zvěčnit v akci.

Zalézáme do nejvzdálenějšího koutu areálu, kde se nachází uzavřená kosmická budova. Uvnitř je tma tmoucí, vidět jsou jen pohyblivá ramena, která se vrtí na všechny strany a na nich jsou snad lidé. No, to je teda síla. Ale nebudeme srabí. U vchodu nám dali kartičku a my zjišťujeme, co s ní. Viktor se nenápadně vzdaluje, tato atrakce ho asi opravdu nenadchla. Už to máme, kartičku strkáme do počítače a volíme si krkolomnost sestavy a jednotlivé pohyby ramen. Vybíráme zhruba zlatou střední. Taktéž Hanka s Digem. Pomalu se přesouváme vzhůru k nástupišti a už je na nás řada. No, taky nemám zrovna nejlepší pocit, když sedím ukurtovaná ze všech stran na sedačce a rameno se dává do pohybu.

Nakonec to nebylo tak hrozné, jak to vypadalo, ale zážitek to rozhodně byl. Viktora jsme našli před vchodem. Ještě jednou se vrátili na nejlepší atrakce: vláček - dráček a myši. Zbýl nám ještě maják, kde se každá dvojice zahřála tím, že ručkovala po laně nahoru a vozila se dolů. Viktor se opět nezúčastnil, ale zato zastal úlohu fotografa a kameramana.

Bohužel se zatáhla obloha a začalo kapat. Za rohem jsme ještě objevili takový dětský vláček, ale jel docela rychle.

Tak, prozatím konec atrakcí, přecházíme do legového městečka z kostiček. Část jsme viděli z vyhlídkové věže, ale z blízka je to opravdu úžasné. Jak tohle všechno dokázali postavit z malých lego kostiček, je mi fakt záhadou. Kolem nás jsou úplně věrné kopie různých známých budov z celého světa.

V modelech jezdí loďky, vlaky, auta, no prostě paráda. Škoda, že do toho přší.

Ještě jsme našli jedny lodě, které plují jen úzkým kanálem okolo ostrova, ale v okolí je množství velmi vypracovaných světových staveb. Uprostřed věvodí Socha Svobody.

Už bychom asi měli pomalu končit, blíží se pátá hodina a to v Billundu končí provoz všech atrakcí. Tak ještě malá auta, co projíždí zoologickou zahradou, velikostí vhodná spíše pro malé děti, a vyhlídkový vlak. Stiháme to jen tak tak.

U východu jsme ještě navštívili obchod se suvenýry, kde bylo spoustu lidí, ale nepršelo tam a bylo teplo. Koupili jsme pohled, došli si za roh a přesunuli se na dvůr ke kolům. Trochu nám to tu omoklo, především věci, které byly rozvěšeny za plného slunce, za účelem vysušení. Převlékli jsme se do jízdního, nejvyšší čas zvednout kotvy a trochu se zahřát jízdou.

Najíždíme zpátky na silnici, v plánu máme zhruba 25km k dnešnímu nocležišti. Žene se za námi mrak. Zajíždíme ještě do obchodu něco nakoupit, trochu se ohřát a pak ještě k pumpě natočit vodu.

Energie z rána jako by se rozplynula, denní cíl byl splněn a tak nám to nějak nejede. Šlapeme ztěžka silnicí a konečně se objevuje nějaký les. Pokukujeme, kde to zapíchnout. První průzkum vpravo - moc vysoké trávy, další odbočka- vlevo na odpočívadlo. Na něm žádný vhodný plácek pro nás, jen rozsypané sklo na asfaltce. Pryč odtud. Kousek vlevo ale nacházíme rozbahněnou cestu, která vede k lesu. Po levé straně nacházíme travnatý plácek ze tří stran chráněný lesem, ten je náš.

Stavbu pětidoupeře už zvládáme jak na běžícím páse, každý ví, co a jak. Jen tentokrát nám zrovna z návětrné strany vyšla plachta kratší a to je nepříjemné. Táhlo by totiž pekelně dovnitř. Nikomu se sice moc nechce, ale předěláváme plachty.

Dig má mizernou náladu, vrčí a nakonec ještě před večerí odchází někam do neznáma, aby se uklidnil. Plašan se ho snaží asi po 20minutách najít, ale bez úspěchu. Třeba sedí naproti na posedu. Vaříme, a i u Diga nakonec vítězí hlad, touha po kolektivu, či spíše po spacáku a tak se vrací zpátky k nám.

Chvilí čteme, ale usínáme, tak i Plašan končí.

Jnk.

Úterý 18.9. jak jej zaznamenala Hanka.

Je tu další ráno do podmračeného a studeného dánského dne. Dnešek je ale přece jen trochu jiný. Alespoň pro mě. Když už nevychází počasí, moje fyzická a zdravotní stav, chci už jen jedno. Vidět a zažít Legoland. Je to pro mě vrchol této Expedice a přesto, že Skagen měl velké kouzlo, na Legoland v Billundu se těším už od Prahy. Díky podzimní otevírací době, kterou jsme bohužel vyčetli až tady z letáku je jasné, že pokud to nestihneme dnes, zůstanou nám brány pro letošní rok a naši Expedici uzavřeny!!! Přestože se stále cítím jako by mě již několik dní válcoval parní válec a dutiny mám permanentně ucpané, kmitám po ránu jak tryskomyška.

Za chvilí je sbaleno a vyjíždíme z lesa směr Lego kostičky.

Nevím už přesně kolik kilometrů jsme měli před sebou, ale pojala jsem to tak, že čím dřív tam budeme, tím líp. Proto vypínám veškeré pocity mého několik dní mučeného těla a zapínám v mozku pouze jednu frekvenci. Dostala jsem se do vedení naší skupinky a jedeme až se za náma práší. Bud' to přežiju a dojedeme tam, nebo ne. Jinou variantu prostě nemám. Ostatní jsou trochu v šoku z mého tempa, ale velmi rychle si to vysvětlují mou zálibou v atrakcích a touze vidět další zábavný park v Evropě. Zatím mám největší zkušenosti s pražskou Matčejskou, 2x navštíveným Disneylandem v Paříži a Prátr ve Vídni.

Před městem marně hledám poutače na Legoland a stále žádný nevidím. To mi přijde být zvláštní, ale snažím se nepropadat beznaději a stále věřím, že i když není značený, že tam někde je a my ho najdeme. Avšak při míjení místního letiště v dáli vidím horskou dráhu a vím, že jsem blízko.

Dánský vítr právě přivál stránku číslo 102.

Další problém po nalezení vstupní brány byl kam dáme kola, aby nebudila pozornost a my měli na čem odjet. Nakonec to úžasně vyřešil Plašan když se šel zeptat portýra u vstupu co mají cyklisté dělat pokud mají zájem navštívit park. Bylo mu nabídnuto uschování našich jízdních miláčků v technické části parku a hned nás tam i zavedl. Postavili jsme kola vedle sebe, vytáhli z bágů civilní svršky, mokré zpoceně rozprostřeli po kole, protože zrovna svítilo sluníčko a my nabyli dojmu, že nám věci krásně uschnou.

Po doladění oblečení jsme dychtivě vyrazili. Hned na začátku mě zaujala postava chrápajícího muže na lavičce a tak jsem použila foťák a natočila krátké video. Bohužel jsem zapomněla na nutnost natáčet naležato a tak jsem Digovi přidělala po návratu několik hodin práce jak otočit sekvenci. Viktora jsem zvěčnila s chrápajícím pandulákem a šlo se dál.

Přímo proti nám byla vyhlídková otáčející se věž. Nic adrenalinového, ale pro prvotní seznámení s parkem vyhovující. Šli jsme se posadit a už se jelo nahoru a po chvilce otáčení a pohledech na park z výšky opět dolů. Tam už jsem byla chytřejší a video natáčela ve správné poloze.

Kolem cest byly na upravených trávnících všude okolo modely různých staveb a některé byly i v pohybu a s hudebním doprovodem, jako třeba farma s prasátky, kravičkami a ovečkami. Tak šlivený zvuk nemohl uniknout mé pozornosti a tak jsem zase točila krátký záznam. Došli jsme k budově kde se nalézala i WC, kam jsme s Jankou rychle zmizeli a prohřívali zmrzlé packy pod teplou vodou. Kluky jsme našli u stolečků kde se pokoušeli postavit ani

nevím co a možná že ani oni sami to nevěděli. Prostě brali všechny možné kostičky a součástky a stavěli a stavěli...

V parku byla řada vyhlídkových vláčeků a lanovek.

První jsme šli do žluté lanovky která s námi obkroužila dětskou část parku, pak jsme vlezli do dřevěného vláčku, který s námi projel hornickým městečkem. Viktor obsadil lokomotivku a tvářil se jak Otík z Vesničky ©.

Následovaly kánoe, kde jsme projížděli divokým západem,

s indiány, vylézajícími svišti atd. Vše bylo jak se od Legolandu očekává vytvořeno jen z kostiček LEGO.

Na lodičkách jsme dostali první malou vodní spršku. To jsme ještě netušili jak moc budeme zmáčení po další vodní atrakci. Naštěstí jsme objevili zapnutou a prázdnou sušárnu kde jsme se stihli dosušit. Narvali jsme se tam všichni kromě Viktora, který nás alespoň vyfotil.

Další lodička byla na ostrov pokladů, Zaujal mě způsob nástupu do loďek, byla tam pohyblivá točna kde hlídkoval na správný nástup do loďek pirát, který zároveň pasoval návštěvníky pirátskou mačketou a pak se už velmi pomaloumku plulo kolem krokodýlů, kteří občas pustili hrůzu a otevřeli svou lego tlamu. Byl tam i Robinson Crusoe nebo to byl možná jiný ztroskotanec. Po vplutí do umělé jeskyně následovala pasáž proplouvání skrz pirátské úkryty pokladů, jejich hlučné zábavy a nelítostných bitev. Vše doprovázeno dánským křikem z reproduktorů pro dokreslení atmosféry.

Pokračovali jsme dále a přišli ke kalíškům. Oni to tady spíš byli pirátské kulaté čluny ale já jim od návštěvy v Prátru ve Vídni říkám vždy všude kalíšky. Je to bezvadná věc pro motání hlavy. Do kalíšku jsme se dokázali napasovat ve čtyřech,

Viktor si vzal sólo hrnek a už se jelo. Otáčení kalíšků řídí návštěvníci, pak se točí čtyři kalíšky na točně jedním směrem, další čtveřice jiným a celá točna se také točí jinak. Takže chvilkami vzniká velmi slušná odstředivá síla Nejlepší na tom je to, že lze s hrnkem točit a tak si zvyšovat nevolnost ☺.

Po vymotání jsme došli k další vodní atrakci, která mě zaujala výtahem. Jedná se o kruhové plavidlo pro více lidí, které se pohybuje v kanále ale při jízdě se pomalu a nekoordinovaně otáčí.

První jízda je v našem soukromém podání, a jede se. Je to taková vodní horská dráha, chvíli nahoru, dolů, občas na nás zaútočí malé ale zákeřné myšky které pustí vodní sprchu mezi nás a tak se pozorně díváme po okolí ať včas odhalíme jejich útok a nejsme víc mokří než musíme být. Konečně už připlouváme ke zdviži, chvílku čekáme než odveze plavidla před námi a už jsme tam a stoupáme, po vyplnutí na vrcholu následuje malé pootočení a už se řítíme dolů a zase nás splachuje sprška vody. Jsme mokří, ale spokojení a pokračujeme dál.

Docházíme do pohádkové části parku, kde je velký hrad a v něm opět vyhlídková jízda ve vláčku v podobě draka. Trochu mě překvapují pevné západky ale nemám moc času o tom dumat, protože se už jede. Projíždíme hradem kde je opět

vše z Lega a tak vidíme hostinu, boje, bály i obyčejný život sluhů. Najednou prudce zrychlujeme, všechny nás to zatlačí do sedaček a to už letíme z hradu, následuje několik velmi rychlých průjezdů klopených zatáček pak se rychlost zpomaluje a dojíždíme do cíle. Uff, všichni jsme byli překvapení a nadšení a určitě při zpáteční cestě půjdeme ještě jednou!

Plašan objevil závody hasičských vozů a chce se jich zúčastnit. Nakonec se nechá ukecat jen Viktor a kluci jdou bojovat se stříkačkou.

Podarí se jim to při druhém pokusu a teď pro změnu já bojuju o fotku. Když doběhnu ke klukům zjistím, že mi došly baterky a náhradní samozřejmě zůstaly na kole. Janka na mě volá, že má u sebe náhradní, běžím zpátky беру Janky baterky, kmitám ke klukům ať je stihnu před startem a opět nic. I náhradní baterie Janky jsou k ničemu, takže ještě jednou pro foták Janky a konečně jsou kluci zvěčnění na památku. Pak už jim všichni fandíme, ale přesto končí poslední. Nemůžu za to. Na vině je hlavně počasí a vítr. Kvůli nám si totiž vybrali krajní vůz, který je nejvíc na větru a tudíž při stříkání na cíl jim vítr nejvíce ze všech soutěžících znesnadňuje míření. Za dokončení ale dostávají diplom. Když Plašan při dalším kole zjistí, že ho o víc než polovinu času překonaly dvě obsluhující dívčiny chce se znovu postavit na start. Teď už ale nezískává pro svůj záměr ani Viktora. Odcházíme na další atrakce na druhý konec parku. Je tam velký hangár kde tušíme, že by mohlo být něco zajímavého. Nemýlíme se! Viktor navrhuje zda se nepůjdeme nejdřív podívat o co vlastně jde, ale převápko je silnější. Vstupujeme rovnou vchodem pro účinkující. Pravda je ve mně trochu malá dušička abychom nevpadli někde před obezcnstvo a nemuseli dělat nějaké vylomeniny ale naštěstí nic takového. Vstupujeme do tmavé haly a až za chvíli po rozkoukání vidíme v dálce nějaké roboty s dlouhými rameny kde jsou na konci ukurtovaní lidé a rameno s nimi vrtí na všechny strany. Připomíná mi to výcvik kosmonautů a hned říkám, že na to jdu!!! Viktor trochu bledne a to tak intenzivně, že je to jasně vidět i ve zdejší tmě, ale pokračuje statečně s námi. Obsluhující slečna nám dává kartičku o velikosti platební karty kde je magnetický proužek a kyne nám k panelu ve zdi, kde každý sám má možnost nastavit si co chce, aby s ním robotická ruka vyváděla. Mají to chytře rozděleno do 5 levelů. Vybíráme úroveň 3 a pak se nám na panelu objevují cviky které si můžeme vybrat. Těch máme na výběr asi 20. Sestava kterou musíme naprogramovat obsahuje asi 10 cviků, takže prohlížíme a radíme se s Plašanem a Jankou co vybírají oni. Máme vybráno, jdeme směr roboti a najednou zjišťujeme, že se nám ztratil Viktor. Nic neřekl a v tichosti někam zmizel. Asi usoudil, že je to na něj víc než snese a po anglicku se vytratil. Doufám, že ho venku najdeme. Jen mě mrzí, že nic neřekl. Mohl nás zdokumentovat. Takhle nemáme žádné obrázky ☹. Za pár minut jsme na řadě a jízda začíná. Jde vlastně spíš i sestavu různých cviků a obrátů – je to ale fajn a vůbec se nedivím mládeži, která hned po atrakci běží pro novou kartičku a staví se znovu do řady. Asi bych tady dokázala taky vydržet velkou část dne. My ale musíme dál a stihneme projít celý park a ještě někam dojet na nocleh.

V zadní části parku jsou vodní skútry které jsou upevněny na tyči a jezdí se do kola.

To nás nijak nezaťajalo tak se začínáme vracet a míříme za oblíbeným dráčkem. Ještě navštěvujeme vysokou horskou dráhu kde nás kurtují tak, že mám pocit, že poletíme do vesmíru ale nakonec jsem velmi zklamaná, protože tam byl pouze jeden sjezd dolů a jinak se pouze vozítko pohybovalo ve velké výšce v esíčkách. To bylo velmi slabé. Zlatý dráček v hradu.

Projeli jsme i vyložené dětské atrakce. Asi jsem trochu dětinská, ale byly o moc lepší než jejich velká horská dráha. Pluli jsme v lodičkách kam jsme se dokázali nacpat i ve dvojici, bylo to tip top, větší ponor nás neminul ale byla švanda.

Zvlášť když nás dojely dvě děti a chtěly nás vyklopit. Pak jsme navštívili africké safari kde se projíždělo džípy a tam byl problém se natěsnat i samostatně. Nakonec i Viktor to zvládl a jelo se. Úžasné, všechno kolem z LEGA, gorily, paviáni, sloni, zebry, lvi prostě africká příroda. Moc milé a pěkné!

Jako poslední atrakci jsme navštívili věž kde bylo třeba vlastní silou se pomoci lan dostat nahoru.

Vypadalo to jako soutěž a pěkná makačka. Nakonec Dig objevil, že stačí jen zlehka dávat lanu směr a dvojice sedadel sama stoupá a klesá aniž by se u toho návštěvník musel nějak potit. I tady Viktor neměl odvalu na výškovou atrakci tak se chopil fotáků a vše řádně zdokumentoval.

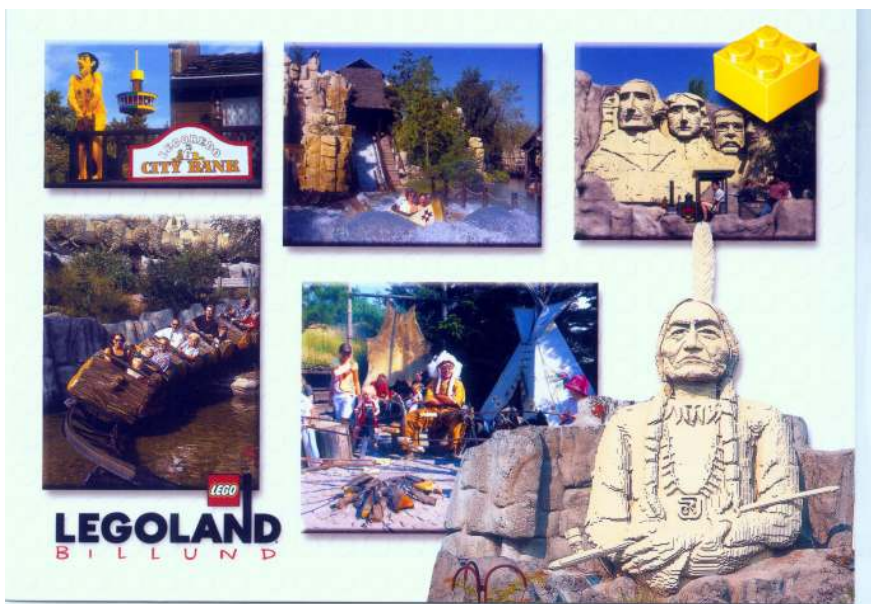
Prošli jsme celý park, pokochali se,

vyblbli a bohužel začíná opět slabě přšet a tak je nejvyšší čas vrátit se ke kořtům, sundat zmoklé oblečení, vzít si ho na sebe a pokračovat dál. Poslední návštěva kulturního WC, obhlídka místního obchůdku kde prodávali hlavně samostatné LEGO kostičky a různé stavebnice. Nedokážu posoudit zda byly ceny výhodnější než třeba u nás v TESCO kde LEGO kupují mé kamarádky. Chtěla jsem nějakou památku ale nic vhodného jsem neobjevila ☹.

Jak a kudy jsme jeli dál si opravdu nepamatuji. Prostě jsem jela s ostatními a přehrávala si zážitky z Legolandu.

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hejnsvig	38	2760	65	19,2	16-3

Viktorova středa 19.9.

Zase prší. vyjeli jsme asi v 11:47. Hned po chvíli na nás přišla průtrž mračen, takže jsme byli mokří až na kůži. Byl to zatím nejhorší déšť. Déšť na chvíli ustal, začal ale zase vítr.

V Helstedu jsme si nakoupili a jeli se někam najíst. jenže nikde nebylo místo. Až na odpočívadle asi 15 km od Ribe, a to bylo to odpočívadlo ještě zaplněné stroji na asfaltování. Já si dal litrový jogurt. Mňam.

Před Ribe zase začalo pršet a to dost, přímo v městě, u katedrály, navíc Dig píchnul.

Měli jsme Dánska už dost. Projeli jsme historickým centrem asi za 2 minuty a jeli pryč, na silnici 24 a po chvíli 179 na Toftlund, kde měl být camp. Už za Ribe déšť ještě zesílil, takže ho už bylo moc, k tomu ještě vítr. Fúj.

Celou cestu hnusně pršelo, v jedné z mezer si Hanka usmyslela, že musí dát kryt i na zadní bágly. Nápad to byl jistě dobrý, jenom se nám ostatním zdálo, že přišel trochu pozdě, mělo to přijít už ráno. Takhle se Hanka zastavila na silnici a začala natahovat igelit, zatímco jsme my ostatní na ní čekali a mrzli.

Aby toho ještě nebylo málo, tak kus přes Toftlundem, na informační tabuli, zjistil vepředu jedoucí Dig s Jankou, že náš cíl, camping, zřejmě vůbec neexistuje. Naštěstí byl na mapě ale nedaleko jiný camp, dokonce s celoročním provozem. Nějaká Allrind.

Jak se tam ale dostat? Zatočili jsme na Allstrup. U té křižovatky okolo mě projel nákladák tak šikovně, že mě skoro celého ohodil. Snůšku mých sprostých slov, která následovala si naštěstí nepamatuji, vím ale, že jsem na něj zezadu několikrát zuřivě zablikal světlem.

Cestou do Allrupu se Janka snažila zeptat na cestu jedné ženy na kole, Plašan potom dokonce zastavil u jednoho domu. Nikdo se neozval, nikdo nevyšel. Zkusil to proto o pár domů dál... a měl úspěch, radu i s mapkou dostal.

Vyjeli jsme proto na závěrečnou etapu. Naše situace už tak špatná díky dešti a větru byla teď komplikovaná ještě tím, že Diga zase chytlo koleno. Po krátkém hledání cesty jsme se dostali na hlavní silnici. A tam to bylo úplně nejhorší. Vitr foukal proti a dešťové kapky tak hnal přímo proti nám. Ty, co zavítaly na naše tváře pěkně bolely.

Plašan se poradil s mapou, dojeli jsme ostatní a po chvíli jsme dojeli na tu správnou křižovatku.

Byla už tma, zima a pořád pršelo. Plašan jel s Jankou napřed zařídit camp, já jsem doprovázel marody. O moc později jsme ale stejně nedojeli. Zrovna vycházeli z recepce s informací, že tohle vlastně camp není a i tak je zavřený.

Jeli se ještě podívat, jestli je otevřený prostor pro stany, ale nakonec se stejně domluvilo ubytování v nějaké nedaleké ubytovně.

Přijeli jsme k ubytovně, penzionu. Majitel nemluvil anglicky. Zkusit němčinu mě napadlo až ráno. To ale nevadilo, domluvili jsme se. Dostali jsme tři pokoje, já svůj vlastní, jenom bez záchodu a koupelny. Cena 180 DKK. To jde.

Umyli jsme se, udělali večeři v kuchyňce, potom jsme šli do obýváku.

Vkt.

Středa 19.9. jak ji viděl Dig

Ráno se postupně budíme do pošmorného rána. V noci mi bylo nějak chladno. Než jsme se nasnídali začalo pršet. Zapadli jsme zpátky do spacáků. Pokračování odjezdových opatření probíhá kolem jedenácté.

Před polednem odjíždíme. Je furt hnusně. Po pár kilometrech nás dohnala průtrž mračen. Viditelnost je do 15ti metrů a voda lítá odevšad. Nejen shora. Důsledkem je totální promočení a to i pod pláštěnkou a v místech, kam voda podle fyzikálních zákonů zatéct nemůže. Déšť je studený a hnáný silným větrem. Zajeli jsme na odpočívadlo pod stromy, ale vůbec to nepomohlo. To ne, musíme jet, jinak prochladnem. A tak pomalu a namáhavě pokračujeme v jízdě. Nemám představu jak dlouho lilo, ale mně to připadalo jako věčnost. Když přestalo, nebylo to lepší. Zesílil vítr a zima byla nelidská. Dojeli jsme do nějakého města a proti nám se žene další fialovo. Bleskově zajíždíme pod převislou

stříšku nějakého servisu, či co to je. Akorát včas. Okolo zase leje. Je mi zima. Láduju se sladkostma, ale viditelně to na zvýšení teploty nestačí. Přestalo pršet. Popojeli jsme ke krámu a šli nejen nakoupit, ale taky se ohřát. A hele, co tu mají! RUM. Tak šup sem s ním. Takže hlavní nákup už máme, takže ještě nějaké doplňky. Třeba pečivo, polévky a tak.

Venku neprší, ale je zatracená zima. Jedeme po trase a hledáme místo, ke bychom mohli něco ohřát a sníst. Jsme krajně neúspěšní a tak opouštíme město. Nárazově fouká z oblasti od 50ti do 15ti minut. A to velmi silně. Pokouší se nás to sundat ze silnice. Do toho všeho tu mají na krajnici odfrézovaný asfalt. Jede se fakt mizerně. Vydržel jsem to ještě 10 kilometrů a pak mi tělo oznámilo, že pro nedostatek paliva se dál nejede. Ještě jsem zapojil víli a na ni tou rozbitou krajnicí a protivětem dojel na odpočívadlo. Kromě stolků a lavic jsou tu zaparkované stroje na pokládku asfaltu. Nestojej moc šikovně, ale dá se za ně trochu schovat. Vaříme čaje, ale spotřeba plynu je úžasná a čaje po vypnutí hořáků okamžitě chladnou. Teda to je bída!

Najedli jsme se, trochu si odpočinuli, krásně zatuhli a jedeme dál. Dnešní atrakci jsem vymyslel a připravil já. Chci ostatním ukázat nejstarší město v Dánsku, pamatující dobu před Vikingama. Už jsem tam byl a přestože mě tyhle věci moc neberou, nechalo to ve mně mocný dojem. Tak jedem.

Pořád fouká, silnice přestala být odfrézovaná, ale rozbitá je pořád. Po neskutečně dlouhé době jsme na předměstí. Dost se to tu za těch 10 let změnilo. Tohle průmyslové předměstí a satelitní městečko tu nebylo. Nevadí. Nás zajímá centrum.

A jak to tak bývá, na co se moc těšíme většinou nevyjde. Dojeli jsme ke kostelu a píchnul jsem. GRRRRR!!!! Nežlobit mě!!! Ale co, vyměním duši a pojedeme okouknout tu krásu. Když jsem v půlce začíná pršet. Ale fest!

Nevěřím, že se nám tohle děje. To určitě není pravda a až se z tohohle probudím, bude krásný den, teplo a pohoda...

Opraveno, déšť zesílil. Vzal jsem nás na zkrácený okruh městem

a přes rachot kapek o pláštěnky povídám ostatním pověst o maličkých bočních tzv. kočičích dvířkách v místní katedrále.

Před staletími, když se započalo se stavbou katedrály zjistilo se, že právě ono místo bylo původně rejdištěm pohanů a služebníků Dábla. Avšak široko daleko nebylo jiné vhodné místo pro stavbu svatostánku, neboť kraj tento nacházel se mezi mokřady a bažinami. Proto tehdejší biskup uzavřel smlouvu s Dáblem, že i jeho nohsledům bude umožněn vstup do katedrály. Nechal tedy na boční straně vybudovat kočičí dvířka. Je to napodobenina hlavního vchodu, avšak mnohokrát menší. Od dokončení katedrály a zprovoznění kočičích dvířek přestalo v okolí strašit a co víc, za odměnu pomohly „zlé síly“ vysušit a odvodnit okolí. Svůj vchod pak prý používají výhradně v noci, aby neděsily farníky.

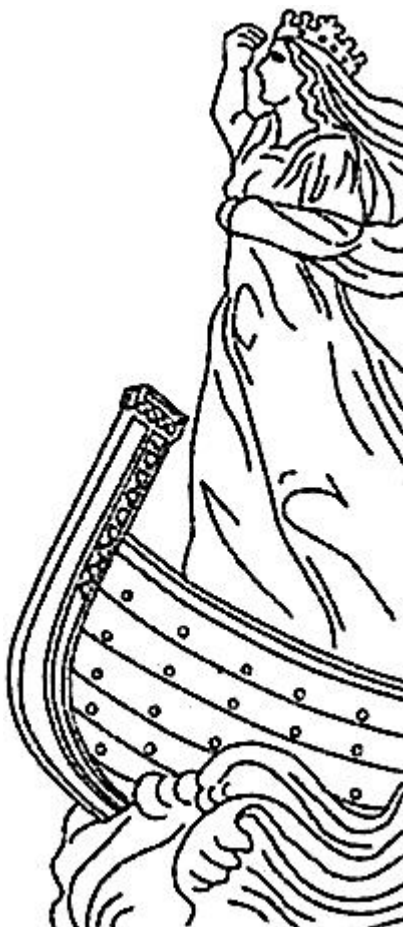
Kdyby takhle dodržovali smlouvy naši politici, právníci a zástupci firem...

Jenže teď leje, je hnusně a fouká vítr. Tohle nemá úroveň jedeme pryč. Jak jsme se již dříve dohodli, míříme do kempu v Toftlundu. A vy si přečtěte o co mu jsme díky blbýmu počasí přišli.

Česká královna Dagmar na dánském trůně

Narodila se z rodu prvního dědičného krále českého Přemysla Otakara I. a matky Adléty Míšeňské. Psal se rok 1186, když se nad její kolébku sklonil kněz Dobrohost, pokřtil ji jménem Markéta a tvrdil, že díky dobrotě v jasných očích by mohla být spíše Drahůskou. Tak jí také na hodinách náboženství říkával. Otec Přemysl býval neústupný v boji, tvrdý při řešení vážných sporů vladařských i v touze po trůnu českém. Drahůška již dorůstala, těžce nesla všechno dění kolem rodinného zázemí. Přemysl pobýval často v saské (kdysi české) Míśni, odkud pocházela matka jeho dětí. Z míšeňského hradu po každé hádce s ženíným bratrem utíkal.

Když jej s rodinou pozvali na delší pobyt Bodrci – přímořští zemané ze Severu, byl tam i Waldemar, dánský králevic. Jak legendy líčí, ve chvíli, kdy ženich s Waldemarem vystupovali z lodi na břeh, spatřili přicházet Přemysla s chotí Adlétou a dceruškou doprovázeni knězem Dobrohostem.

Fanfáry zazněly, desítky rohů se ozvaly. Tak vítal svatební lid hosty ze zahraničí, hlavně pak dánského králevice, přítele ženichova. Ten s úctou, ale jaksi roztržitě, prý pozdravil přítelovu nevěstu, všem hostům se uklonil, ale potom jeho těkavý zrak doslova připoutala pohádkově čistá tvář s očima plnými něhy, zářící jako hvězdy nad dánským mořem. Od té chvíle nespustil z družičky nevěstiny oči. Na ramenou měla rozpuštěny husté, světlé vlasy barvy medové, na sobě oblečen prostý bílý šat spjatý blankytným pásem s vyšitými znaky české země. Jen uzoučký věneček nad čelem se zlatou sponou v týle zdobil její krásnou hlavu. Waldemar seděl za stolem, přemýšlel, pozoroval. Potom náhle přistoupil k tehdy ještě českému knížeti a oslovil Přemysla dotazem: "Prosím, řekni mi, vzácný muži, jaká je ta česká země, kde jsou tak krásné dívky?" a pak se odhodlal zeptat se Přemysla, zda by i jemu mohli do roka nevěstu dochovat a uchystat ke svatbě královské. Přemysl, tehdy ještě stále kníže, prohlásil: "Králevici, ty jsi přece dědicem královského trůnu v Dánsku. Moje dcera

však nemá vůbec nic, co by ti mohla přinést věnem..." Matka Adléta dodala: "Vždyť je dosud dítě..."

Přešel čas. Přemysl Otakar I. se stal králem a Waldemar nezapomněl. Stále myslel na krásný dívčí zjev, až přišel den, kdy vypravil posly do české země pro nevěstu. Matka zavěsila na útlý krček dceři jemný křížek byzantské práce, objala ji naposledy, pohladila po hustých vlasech a vyslanec dánského krále pan Strange Ebesson ji odvážel daleko k moři. Když nevěsta vystupovala, lid, který ji očekával a kterému dívka rukou mávala, propukl v jásot. Byla v tom naděje, kterou nikdy královna dánská a princezna česká nezklamala.

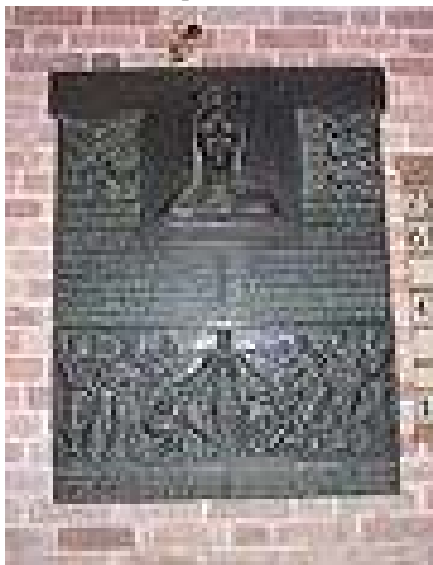
Dánové ji přejmenovali podle svého na Dagmar. Byla si vědoma, že je ženou pána trojí říše, který připojil k Dánsku země ležící Labem a pobřežím Baltského moře, země Bodrců, Polabanů a Pomořanů. Byla ale čistá a spravedlivá, pomáhala národu, kterému se stala královnou a národ dánský to ocenil.

Vešla do starých lidových písní, byla milována měšťany i sedláky. Jako svatební dar si přála od svého chotě "propuštění strýce Waldemarova, biskupa

stejného jména, prominutí daně sedlákům z popluží a osvobození vězňů". I nadále se přimlouvala za všechny trpící, za odnímání břemen daní, navštěvovala těžce nemocné, prosila za psance a i na smrtelném loži se přimlouvala za levobočka králova, kterého přivedl na svět se švédskou vévodskou dcerou Helenou. Byla královnou míru a lásky všelidské, a proto na ni národ nezapomněl.

Modlitba královny Dagmar.
Malba v kostele v Ringstedu.

Deska ke cti královny Dagmar v Ringstedu.

Královnin pomník v Ribe.

Smrt královny. Fragment pomníku v Ribe.

Tak tohle všechno jsme neviděli a nenavštívili. Zatracenej děšť!!!

Jde se pořád stejně blbě a podle mapy je to ještě daleko. Prší a fouká vítr. Zima jak v deseti mrazákách. Trochu mě rozčílila Hanka tím, že právě teď uprostřed deště nasazuje protidešťový kryt na bágly. Ted' už to podle mě nemá cenu a klidně by to počkalo do závětrí až bude pršet méně. Takhle vesele mrzneme kvůli nesmyslu. Kromě toho rozjet se, synchronizovat a ustálit rychlost nás bude zase stát spoustu energie. A navíc mě začíná koleno velmi důrazně naznačovat, že se mu dnešní přejezd nelíbí a že pokud něco neudělám, bude stávka.

Už se nás nepokouším udržet ve formaci a jedu jak mi koleno dovolí. Oproti všem očekáváním jedu v čele. Akorát už nemůžu manévrovat a musím udržovat konstantní

záběr, jinak mě to bolí. O nějakém zastavení a sesednutí nemůže být ani řeč.

Deštěm a zimou jsme dojeli na odpočívadlo. On je to spíš jen takový asfaltový plac tak 200 metrů dlouhý a na dvě auta široký. Co je pro nás podstatné, mají tu podrobnou mapu okolí. A na ní námi vyhlédnutý kemp není. Protože nemůžu zastavit a sesednout, kroužím kolem ostatních a nechci věřit tomu, co slyším. Pokusíme se tedy najít jinou možnost spaní v teple a suchu. Jedeme dál. Kam nevím, už se nesnažím ovlivňovat děj. Chci jen dneska dojet. Je mi jedno kam. Síly mě valem opouštějí a koleno tuhne. Nesmím zastavit.

Jedeme silničkami kamsi do neznáma. Cestou použili Janka a Plašan tzv. hubovou navigaci. Prostě se pokusili zeptat kudy a kam. Pak šlápli do pedálů a zmizeli. Prý jedou napřed někam zajistit nocleh. Jsem tak otupělý, že je mi to jedno. Tupá bolest přichází už z celého pravého spodku, zabrat už nemůžu, maximálně se snažím využívat setrvačnost.

Projeli jsme ještě několik kilometrů a zastavili u dost honosné budovy. Je tma. Vypadl jsem ze sedla a s pomocí Hanky vešel do vestibulu budovy. Je tu teplo a takové divné vlhko. A ten smrad, to znám! To je...Jo, nemůžu se mýlit. To je plavecký bazén! Za normálních okolností bych to uvítal a navrhnul koupání. Ted' však toužím po poloze ležmo v teple.

Janka vyjednala, že bude nocleh někde v blízkosti. Jsem rád, akorát nemám představu jak se tam dostanu. Chodit mi nejde a vážně pochybuju o tom, že se mi povede nasednout a rozjet se. Plašan s Jankou jeli zjistit kde to je a jak se tam dostat. Viktor a Hanka mi pomohli... Ne, jinak Viktor a Hanka mě nandali na sedlo a pomohli mi s rozjezdem. Plašan pro nás přijel a vedl nás. Je to kousek, ale už nemůžu.

A jsme u privátu. Dneska spíme v domečku a kola parkují pod střechou v bývalém krávně. Je to tu pěkné. Teplá sprcha, teplo, postele, kuchyňka, akorát z toho moc nemám. To bolestivé tupo mám už úplně všude. Vnímám večeri, vnímám čtení a pamatuju si pád do postele.

Dig.

Středa 19.9. a Janka

V noci byla pořádná kosa. První noc, kdy mi bez kalhot ve spacáku nebylo úplně teplo. Ještě to teda nebyla taková hrůza, aby se to nedalo zaspát, ale ještě, že jsme večer popotáhli ty plachty.

Ráno nás budi déšť. Pomalu balíme a těšíme se, až přestane pršet. Těsně před polednem vyrážíme. To nám ten den zas pěkně začíná. A pokračujeme ve stejném gardu. Zhruba do půl hodinky přichází průtrž mračen. Ale jaká. Mám na sobě šustáky, trochu obstarožní, s odolností proti vodě asi tak 0,1mm vodního sloupce, a tak jsou během tří vteřin úplně promočené a voda mi volně stéká po nohách do bot, no, paráda. Nezastavujeme, není kde a šlapeme dál. Z Digova hrajička se provokativně line : "...Copa Cabana, horko a pláž...", zpívám si to ještě asi hodinu a musím se při tom smát.

Trochu přestalo, na prvním odpočívadle jsme přibrzdili, ale jen proto, abychom si řekli, že jedeme dál, protože se potřebujeme co nejrychleji zahřát. Bohužel ani silnice tu nebyla v nejlepší kondici, začali pracovat na její opravě, a to tím způsobem, že jí kus odfrézovali. Ale dnes tu nepracoval vůbec nikdo.

Jelo se tudíž mimořádně mizerně. Chtělo by to nějaký obchod, doplnit zásoby a něco pojist. Samozřejmě žádný vhodný v dohledu. Navíc další černý mrak v patách. Jediné místo, kam se dalo trochu schovat, jsme našli u jakési stodoly. Rozestavěli jsme se podél zdi, ale přehánka skončila poměrně rychle. Ovšem, začala být zima, nejvyšší čas vyjet.

Za necelý kilometr jsme konečně našli obchod, hurá dovnitř. Nakoupili jsme všechno potřebné, dokonce místní rum. Domácí zásoby nám totiž už došly.

Chtěli bychom uvařit něco teplého, ale není kde. Na parkovišti se nám zůstávat nechce, děsně tam fučí, doufáme, že někde objevíme něco lepšího. Ale nevypadá to, na nádraží není možnost vlézt pod střechu vůbec žádná (ani čekárnu tu nemají), zkoušíme ještě dva, tři průjezdy, ale všude fučí. Jedeme tedy hladoví dál. Ani nikdo moc neprotestuje, jen odevzdaně šlapeme.

Našli jsme odpočívadlo a okamžitě na něj zabočili. Stál s lavicemi tam byl, sice foukalo, ale schovali jsme se do závětrí za zaparkované asfaltovací vozidlo.

Vaříme čaje, ale ty ve větru chladnou téměř v okamžiku. Sytíme ho místním rumem, jde to. Je tu i mapa, a při jejím bližším prozkoumání se jednomyslně shodujeme, že dnešním cílem bude kemp. Za chvíli nás čeká historické Ribe, nejstarší dánské Vikingské město. Navlékáme se do pláštěnek, opět začíná pršet a jedeme dál.

Jen co jsme vjeli do Ribe, hned u prvního kostela, následovala technická přestávka. Dig píchnul. A byl z toho mírně vytočen. Co naplat, položili jsme kolo a pustili se do opravy. Výměna za jinou, píchlou mezitím zalepít. Ale nějak se nám nedaří nalézt otvor. I přes veškerou vodu kolem odběhl Plašan ponořit duši do kašny.

Dánský vítr právě přivál stránku číslo 117.

Vypadalo to celkem komicky, ale pomohlo to. Konečně opraveno, jenže v tom se odporoučelo Hanky kolo k zemi. To už teda Diga brali všichni čertí. Naštěstí žádné velké škody.

Sedáme na kola a jedeme směrem do centra. Dig už je v Ribe podruhé, jen minule se tu smažil ve vlastní šťávě. Dnes to má i se sprchou. A zase se mu to nelíbí. Provádí nás kolem katedrály, kde nám vypráví pověst o tajných dvířkách, ale nakonec ji nedopoví. Projíždíme kolem krásných historických hrázdných domů, trochu se to tu podobá naší Zlaté uličce, takový obytný skanzen. Ale moc nás to netěší, škoda, že leje, jak z konve, opravdu by stálo za to si to tu projít. Ani pohled jsem nestačila koupit a jedeme pryč. Třeba někdy příště.

Cílem, kam dnes směřujeme, je kemp v Toftlundu. Pořád prší. Při jedné pauze u krajnice Hanka začne vybalovat igelitový kryt na zadní bágly. To si snad dělá legraci, copak si nevšimla, že už leje od rána? Mrzneme u silnice a čekáme, až se jí podaří igelity naaranžovat. Konečně se rozjíždíme. Diga začíná bolet koleno a připozdívá se.

Na odpočívadle stavíme u mapy, Dig už ani neslézá z kola, nejde to. Krouží kolem nás a já bohužel zjišťuji, že náš v poledne vyhlídnutý kemp na této mapě vůbec není. Je tu jen jiný a to o 15km dál. Sděluji tuto novinu ostatním a již teď mizerná nálada klesá pod bod mrazu.

Odevzdaně šlapeme dál, pamatují si zhruba cestu, ale odbočujeme o křižovatku dřív, město bylo také od ř. Cesta se mi moc nezdá, ptám se nějaké domorodkyně, ale ta mi viditelně nerozumí. Plašan dokonce o kus dál klepe na dveře a dozvídá se zhruba, kudy dál. Začíná se stmívat, ještě je to kus.

Konečně jsme najeli na správnou silnici, Digovi to jelo však čím dál hůř. Snažila jsem se mu trochu dělat větrolam, ale moc to asi nepomáhalo. Ale vidina kempu nás hnala dopředu. Dohodli jsme se, že já s Plašanem pojedeme napřed, domluvíme všechno potřebné, a ostatní že dorazí podle svých možností.

Vyrazíme tedy do kopce v rychlejším tempu, pod kopcem je konečně odbočka do kempu. Vjíždíme před budovu, o které si myslíme, že je to recepce. Je to ale bazén s kurty a slečna za pultem na nás civí jak na zjevení. Ani se nedivím, máme na sobě reflexní vesty, crčí z nás voda, jak z vodníků. Ptáme se na ubytování, posílá nás do kempu, ale prý je asi zavřený. Ale mluví i o možnosti ubytování v soukromí kousek ve vesnici, tak snad ještě není všechno ztraceno.

Když jsme vylezli ven před budovu, našli jsme zbytek naší skupinky. A Dig je dole z kola. Jak to asi udělal? Sdělili jsme ostatním, co jsme zjistili a odjeli prověřit, jak to vypadá v kempu. Objevili jsme kancelář. Ale zamčenou. Našli jsme sice i společenskou místnost, ale tam bychom se všichni nevešli. A byla tam zima.. Jiná možnost v kempu žádná. Vrátili jsme se zpátky.

Takže ubytování v soukromí, poslední možnost. Slečna nám kreslí, kde ubytování najdeme a dokonce nám tam i volá, jestli mají volno. Mají, čekají na nás. To je zase klika, po kolikáté už. Ptáme se slečny, kolik asi může ubytování stát, ale neví. Prý to ale nebude moc. No, uvidíme, snad to nějak dáme dohromady.

Bez problému nacházíme domek, vítá nás majitel, kola ukládáme do garáže. Pán moc anglicky nerozumí, ale nějak se domlouváme. Ubytování přichází na 180DKK na osobu, což naštěstí ještě máme. Jsme šťastní jak blechy, že jsme pod střechou. Je tu kuchyň, pokoje, sprcha a hlavně sucho a teplo.

Okamžitě jsme se rozešli do sprch, převlékli se do suchého a nakonec se všichni slezli v kuchyni. Uvařili jsme několik hrnců s čajem a večere. Pak jsme se ještě přesunuli do společenské místnosti a chvíli četli.

Hance už se vrátil hlas, začali jsme Čorvi. Ale jen chvíli. Před půlnocí jsme unavení odešli spát, to byl teda den.
Jnk.

Technická data.:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Arrild	35,5	2847	86	14,9	16-11

Viktorův čtvrtek 20.9.

Ráno jsme vyjeli trochu později, možná skoro v poledne. Nejdřív jsme jeli do obchodu, potom už na cestu. Počasí bylo hezké, dokonce i svítlo Slunce. Mraky se nám ale nevyhnuli. Když jsme se napojili na trasovník, na silnici 175, začalo zase hustě pršet. Ach jo.

Celý den prší moc vody, oběd v 17.30 v Krusá, spaní před vchodem do obchodu.
Vkt.

Čtvrtek 20.9. jak ho viděl Dig

Probudil jsem se v posteli. Jak to? Vždyť jsme na Expedici? Vedle mě spí Hanka. To je nějaký divný. Kromě toho je mi malá postel. A kde to vůbec jsme? A proč je tu takovej bordel?! Jsem nějaký otláčený. Ale mám na sobě spací mikinu, kterou používám na kole. A ten čurbes jsou rozházené věci kolem bágli. Aháááá! Opravdu jsme na Expedici a spíme v baráku. Jo, a včera mi bylo nějak nedobře. Tak jak je to teď? Tělo nehlásí žádnou poruchu, nic nikde neotravuje ani nebolí. Ale postel mě tlačí. Je nejvyšší čas se jít podívat kde to vlastně spíme.

Hmm, dost pěkný. A patrový. A stáje a zvířata...

A bolí mě koleno. Prachakra!!! Jo aha, už to vim. Včera už jsem vůbec nemoh. Tak pokud mám jenom potíže s kolenem, tak jsem z toho vybědnul dost dobře. Došel jsem si za roh a mám pocit, že by se mělo vstávat. V kuchyňce jsem postavil na čaj a pak se snažil přemluvit Hanku, aby se probudila. Po deváté se mi to povedlo. Udělali jsme snídani a lehce přizabalili. Pak jsem šel vytáhnout z pelechů Viktora a Plašana s Jankou. No, nechtělo se jim.

Po snídani balíme a připravujeme se na jízdu. Mimo jiné nás hledáme na mapě. Trochu jsme si zajeli, ale není to nijak významné. Opouštíme nocležiště. I přes krátkou postel jsem majiteli vděčen za noc v suchu a teple.

Vydáváme se zpět do centra na nákup. Po něm za roh a vzhůru na cestu. Svítí slunce, lehce fouká proti, všechno tedy běží jak má. Akorát mě pořád zlobí koleno. Ale to se nějak poddá.

A tak jedeme krajinou pastvin a polí, a neděje se nic zajímavého. Nějakou dobu jedeme po silničkách mimo trasu, protože si zkracujeme cestu z místa noclehu na trasu. Připojili jsme se na správnou silnici. To přineslo odlehčení, protože se zase můžeme spoléhat na trasovník. Jen jednu, a to zcela zásadní vadu to má, začalo pršet. Teda fakt jsme si nemohli vybrat pitomější období na Expedici. Zase jedeme v pláštěnkách a mokneme. Navíc se Krusá, což je hraniční přechod do Německa vůbec nepřibližuje. Funguje to tak, že podle palubních přístrojů jsme ujeli 3 kilometry, podle cedulí jeden. A když se to stalo potřetí, začínám se zabývat myšlenkami, co by se muselo stát, aby pět tachometrů najednou začalo ukazovat rychleji. Furt mi vychází, že pitomci jsou v tomto případě výrobci a umístěvatelé cedulí. A prší a prší. A je mi zima a bolí mě koleno a mám blbou náladu a vůbec mě to nebaví.

Konečně vjíždíme do Krusé. Znáám to tu a vedu nás neomylně na hranice. Jen jsme k nim přijeli, začal Plašan sáhodlouze s mnohými oklikami a odbočkami naznačovat, že něco potřebuje. Nebaví mě to poslouchat. Přímou jsem se ho zeptal co to vlastně chce.

Vypadlo z něj, že peníze. Tedy vyměnit peníze. DKK za Eura. To mohl říct rovnou. Naproti přes silnici je pobočka banky. Jedeme tam. Plašan tam šel tak jak byl. V oranžové plastické bundě, mokrých a špinavých šustákách a v botách, ze kterých vytékala voda.

Po krátké době je venku. Měl jsem podezření, že ho vyhodili, ale ne. Obsloužili ho, akorát prý blbě čuměli. Mezi tím jsme nezaháleli a vymysleli, že budeme obědvat a to někde tady. Je 17.30, tedy nejvyšší čas. Za půl hodiny bychom jediné dnešní teplé jídlo museli prohlásit za večeři a jistě uznáte, že jet bez oběda se nedá.

Po krátkém průzkumu jsme obsadili vyvýšený nájezd k zavřenému obchodáku. Blížší obhlídkou a dešifrováním nápisů rozvěšených kolem nabýváme dojmu, že je tento obchodák zrušen. Ale co, je tu dobře, nefouká sem, má to střechu, vejdemo se sem, prostě to nemá chybu.

Uvařili jsme si oběd a pak jsme volně přešli do večeření. A Hanka nám četla a pak jsem usoudil, že dneska to stačí a dál nepojedeme. Rozhodování mi dost ulehčil déšť, chvílema prudký a chvílema ještě víc. A pohled na ohromné parkoviště, kde se po asfaltu pomalu a rozvážně přelévalo jezero.

Přestavěli jsme celej herberk na ležení a zase si četli a povídali až jsme dostali nápad, že Expedici zítra ukončíme všichni. Plašan s Jankou stejně musí domů a nám se nechce jet 700 kilometrů Německem jen tak, a navíc místy, kde nic není. Plašan se chopil telefonu a začal v Čechách organizovat naši evakuaci. Několikrát na několika místech zopakoval zadání a pak jsme čekali na zpětná zavolání. A protože se řádně připozdilo a telefonáty žádné, ulehli jsme a postupně usnuli.

Dig.

Čtvrtek 20.9. a Janka

Byl to docela nezvyk, spát zase v posteli. Ráno jsem se vzbudila s pocitem, že by mohlo být tak 7 hodin. Pohledem na telefon jsem zjistila, že je 9:20. Ajaj. Tak vstáváme.

Vtom klepe Dig na dveře, jestli už budeme taky vstávat, dole že je čaj. Snídáme, počasi za oknem vypadá docela optimisticky. Převlékáme se do téměř vyschlých jízdních věcí a pomalu balíme. Bude poledne.

Kola jsme stočili zpátky na odbočku ke kempu, je tam obchod. Doplnili jsme zásoby, asi naposledy v Dánsku. Dneska bychom měli dojet na hranice s Německem. Hanku začali zlobit ledviny, to jí ještě chybělo do sbírky neduhů. Po nacpání zásob do batohů následovala ještě rohová pauza, po cestě pro Hanku ještě jedna, a konečně jsme nabrali správný směr. Chvillemi vykouklo i sluníčko, cesta příjemně ubíhala, jelo se fajn. Ale jen do 14té hodiny. Pak se zatáhlo a začalo opět pršet. Ach jo.

Pomalu se blížíme se k hranicím. Kolem silnic samé veřejné domy, to je teda kultura. Na hranicích měníme v bance zbylé dánské koruny za evropskou měnu, vyslán je Plašan. Prý tam na něj moc vstřícně nehleděli. Já zatím hledám

roh a objevují velké parkoviště s několika zavřenými obchody (zdá se, že již na věky zavřenými). Asi stará zašla sláva. Ale u jednoho z nich jsou schody a plošina pokrytá zeleným kobercem a nefouká tam. Ukazují to místo Digovi a je jasné, že tady poobědváme. Vyjždíme s koly až nahoru, a v závětrí vaříme oběd. Jenže v tom začíná další kolo lijáku, a to pořádného.

Dojedli jsme, a lije pořád stejně. S Plašanem řešíme náš odjezd, plánovaný z Flensburgu. Tam bychom měli dojet zítra. Všichni máme promoklé už nejméně dvoje věci, navíc Hance přichází zpráva z Čech, že v dalších dnech to s počasím v Německu nebude ani o chlup lepší. Hanka s Digem a Viktorem začínají avažovat o dezerce a připojení se k naší odjezdové partě. To už by nás bylo ale 5, možná by stálo za to, zkusit kluky, co nás sem vezli, jestli by pro nás náhodou nemohli i přijet. Je to jen takový nápad, ale vyšlo by to ve finále asi nejlevněji. Plašan zkouší Zbynda, vypadá to docela nadějně, jen není vozík. A co kdybychom tady zůstali na noc? Tak jo.

Reorganizujeme postavení kol, rozkládáme ležáky, čteme a jdeme spát. A venku pořád leje. Jnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kruså	37	2913	65,7	17,1	16-13

Viktorův pátek 21.9.

Vstáváme v 8, připravujeme evakuaci z Německa autem. Zatím pojedeme po Trase.

Opustili jsme Dánsko a po pár metrech vjeli do Německa. A hurá do Flensbourgu. I když jsem byl navigátor, tak jsem se ve městě ale vůbec nevyznal. Vůbec. proto jsem ani nedokázal říct, kudy máme jet. Až po chvíli jsem trochu začal tušit, s Digem jsme se dohodli. No jo, jenže jsme jeli špatně, jinudy než jsme chtěli.

Nakonec jsme jeli po jiné cestě, přímo na Schleswig. Na jednom místě jsme se zastavili na oběd, potom zase začalo pršet. A zase hodně, až do města. Tam nás nejdříve zaujala velká věž, asi televizní, s vyhlídkou, po chvíli se ale ztratila v mlze.

Hledali jsme nádraží.

Vkt.

Zde končí Viktorovy zápisky.

Pátek 21.9. jak ho viděl Dig

Probudil jsem se před osmou. Je mi teplo, je mi dobře, jen bych se napil. Janka už má zase čenich venku ze spacáku a na tváři lotrovsky optimistický výraz. Dobře tedy, budeme vstávat. A protože ani při snídani, ani při balení nikdo nevolal, dohodli jsme se, že pojedeme dál po trase až do místa původního odpojení Janky a Plašana na nádraží a pokusíme se zjistit jak by to vypadalo, kdybychom chtěli jet vlakem.

Tak jo, jedeme. Po pár metrech jsme v Německu a po dalších metrech ve městě Flenburg. Jede se docela dobře, vedu nás po paměti. Všechno by bylo skvělé, kdyby nám nepostavili do cesty objížďku. Od toho momentu je to špatně. Ven z města jsme se dostali až na podruhé a to ještě jinudy než jsme zamýšleli. Nevadí. Nabrali jsme směr Schleswig a jedeme. Nejede se nejlépe. Sice neprší, ale je zima a fouká. Přestože jedeme teď na východ fouká odkud? No? Ano, správně, z protisměru. Fakt už nemám slov.

Kolem je to placaté a nezajímavé a cesta neodsejpá. Někde v půlce vzdálenosti mezi městy jsme zastavili na svačinku.

Jsme zašití za remízkem na lavičce a vaříme. Vůbec není teplo. Po jídle zase jedeme a začalo co? Jistě, samozřejmě, jak jinak. Prší. K tomu už se nebudu vyjadřovat.

Po dvou hodinách absolutně nezajímavé jízdy jsme na předměstí Schlesvigu. Vůbec netuším kudy dovnitř a kde je tu nádraží. Zajeli jsme do kryté zastávky místní dopravy. Paráda, mají tu mapku. Podle ní je nádraží, bohužel, na opačném konci města. Nemáme tušení kudy k němu. Nevadí. Pojedeme tak dlouho, až ho najdem. A v podstatě to tak je. Janka někde vyšťourala, že nám pomůže modrá turistická značka. Tak jo. Jeli jsme po ní a nejen, že nás k nádraží dovedla, ale také nás vedla turisticky zajímavými místy. Třeba přes zdejší hrad a zámecký park a po břehu řeky. Pěkné to tu mají.

A jsme u nádraží. Zase zůstávám u kol, zatímco ostatní lovějí informace. Je mi docela zima a dlouhá chvíle. A tak popocházím sem a tam, bavím se sledováním provozu na zdejším cykloparkingu a okukuju projíždějící vlaky, vesměs něco jako paníáky, jestli bychom se vešli do míst určených pro kola. Odhaduji, že ano, ale ne všichni najednou. Museli bychom použít víc vlaků. Ale pořád je to skousnutelné. Jenomže když použijeme tenhle paníák a budeme mít kliku, zaveze nás do Hamburгу. Odtamtud pak jede EC/IC. A pokud se něco v posledním roce nezměnilo, tak tyhle soupravy mají jen dva háky na kola pro celý vlak, v průchodu mezi vagóny. Zase bychom se museli rozdělit. Kromě toho se naše kola na ty háky nevejdou a navíc nesnášejí zavěšování za přední kolo. Samozřejmě nechci naznačovat, že tento typ vlaku je pro nás nepoužitelný...

Vracejí se ostatní s tím, že to není dobré. Aha. Takže telefony uchopit a volat tak dlouho, až to někoho dopálí a přijede nám sem vynadat. A ať si vezme přívěs.

Po hodině je výsledek tento: máme auto, máme dva řidiče, nemáme přívěs. Nějak mám dojem, že to už tu bylo. Hanku napadlo, že bychom měli zavolat Pavlovi, který takové věci sehnat umí. Ale chce to rychle. Je pátek, 16 hodin, za dvě hodiny se zavírá a to nejen v Čechách, ale i tady. Pavel potvrdil, že vlek by půjčit šel. Ale není z toho vůbec nadšen.

Za půl hodiny volal zpět, že má vlek na Žižkově a co s ním má dělat. Když slyšel, že má čekat, málem ho trefil šlak. Mezi tím volal Plašan řidičům a předal jim číslo na Pavla, ať se dohodnou spolu co s tím vlekem atd.

Tak, to by bylo. Nikdy bych neřekl, že takováhle věc půjde řídit odtud. Ted' to chce doplnit vodu a potraviny. Vyjíždíme na zdařbůh do města. Je pravda, že to tu mají pěkné. Ale ted' bych uvítal obchod a teprve potom prohlídku města. A hledáme a hledáme a máme. A hned dva vedle sebe. Odděluje je silnice, po které jedeme. Vydávám pokyn k odbočení doleva do průjezdu, kde zaparkujeme. Stalo se. Jsme tu. Tedy až na Viktora. Ten odbočil ke druhému obchodu. Ale už nemám na to se s ním zase dohadovat, že v našem pidi kolektivu je nesmysl jít proti davu a tak to ignoruju.

Vcházíme do obchodu. Hanka s Jankou říkají, že je to neuvěřitelná změna proti Dánsku. Je tu obrovská rozmanitost zboží a hlavně nízké ceny. Nakupujeme tedy na poslední večer a snídaní a také oslavotvornosti na závěr Expedice. Máme toho plné bāgy za polovinu peněz. Tak jo, ted' se můžeme chvíli courat po městě a kouknout po noclehu.

A tak se projíždíme městem, okukujem památky, jezero, jachtičky a cvrkot kolem.

Ještě zajíždíme k benzínce nabrat vodu. U kohoutku je však napsáno „nicht trinken“. No a dobrý dojem je v tahu. Jedeme pryč. Koukáme po místě na spaní a nic vhodného tu není. Co se dá dělat. Vrátime se na nádraží, nabere vodu tam a pak pojedeme kousek za město.

A tak se i stalo. Také za městem není jednoduché najít plac pro doupě. Jistěže jsme našli, ale až po dost dlouhé době a za nějakým JZD. Ale co, je to naposled, nějak to přežijem. Postavili jsme, zalezli, povečeřeli a za Hančina čtení se pustili do mňamků.

A pak jsme si povídali, jak to bude krásné, až zítra přijede auto, naloží nás a ještě večer budeme doma...

Dig.

Pátek 21.9. a Janka

Ráno zas vypadá počasí o trochu lépe. Zataženo, ale neprší. Další zprávy z Čech zatím nemáme, shání se vozík, pojedeme tedy dál po trase přes Flensburg do Schleswigu, kde bychom se eventuelně mohli s autem setkat. Vybíráme ještě trasu pro vozidlo a posíláme jí via sms do Čech. Zatím neprší, vyrážíme.

Jelo se vcelku příjemně, zpočátku do kopce. Alespoň jsme se trochu zahřáli v těch zpola mokrých věcech. Flensburg byl na průjezd trochu náročný, takové bludiště, ale nakonec jsme se nějak vymotali. Předpisy jsme přitom porušili jen jednou, jeli jsme v jednosměrce opačně, Plašana z toho málem kleplo.

Konečně jsme na cyklostezce vedoucí do Schleswigu. Ale ouha, je pěkně hrbolatá, místky kostkovaná. Na oběd stavíme na lavičce, sluníčko příjemně svítí, i když jen chvíli. Do Schleswigu vjíždíme zadem, kolem místního hradu, docela hezké přístavní město.

Míříme na nádraží, chceme zjistit, jak by to bylo s dopravou vlakem pro všechny, kdyby auto nakonec z nějakého důvodu nemohlo dorazit.

V informačním centru nám německý úředník zjistil spoj, s asi 4 přestupy, navíc šibeničně krátkými, kola prý jsou trochu problém. Potvrdila se naše teorie, že němci vlakem s koly nejezdí. Obhlíželi jsme také jednotlivé typy vlaků, a opravdu by byl problém se do nich nacpat.

Zpráva z Čech, přívěs pořád není. Jinak je všechno připraveno k výjezdu. Dig volá kamarádovi Pavlovi, a ten obratem zajišťuje vozík v půjčovně, kde se už jednou půjčoval na Expedici do Itálie. Rovnou ho vyzvedává. Záchranná mise tedy může vyjet.

My jsme zatím vyrážíme do města něco nakoupit, porozhlédnout se a posléze najít místo na přespaní. V obchodě jsme překvapeni, jak je v Německu levně, oproti Dánsku. Večer chceme udělat malý piknik, kupujeme tedy víno,

tyčinky, oříšky a jiné dobroty. Cestou kolem benzínky chceme ještě nabrat vodu, ale ouha, mají sice kohoutek, ale u něj nápis: voda není pitná. Vracíme se tedy vodu načepovat zpátky na nádraží na WC, ještě, že Hanka má trychtýř.

Jelikož se začínalo pozvolna schylovat k večeru, vydali jsme se hledat místo na přespání. Mělo by to být někde pokud možno nedaleko od nádraží, protože tam mají kluci zítra dorazit. Stoupali jsme do kopce, kde jsme viděli les, ale je to park, navíc rezervace. Přejeli jsme po mostě nad dálnicí a našli travnatou cestu kus za místním JZD. Snad tu nikdo nepojede ráno s traktorem.

Stavíme naposledy pětidoupě, vaříme, čteme a užíváme si posledního Jnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Schlesvig	39	2966	53	14,3	18-12

Sobota 22.9. jak ji viděl Dig

Probudili jsme se téměř současně do krásného prosluněného dne. Odhodili jsme plachty, posnídali a pak rozvěsili všechno mokré kam se dalo. Teda to byl čurbes. A pak jsme čekali na telefonát od řidičů, ve kterém nám sdělí polohu a předpokládaný čas příjezdu. Mezi tím přebalujeme tak, aby bylo vše přichystané na nakládku, pomalu uklízíme vysušené věci, jen tak se povalujeme a žertujeme na téma „nikdo nebude věřit, že máme za sebou 14 dní deště a zimy“.

Vytahujeme nepoužité záložní čisté věci a převlékáme se. A je tu telefonát. Asi za hodinu bude auto na nádraží. Tak, balíme at' tam jsme. Nijak nespěcháme, ale na všech je vidět směs toho, jak se těší domů a toho, že se jim za tohohle počasí odtud nechce.

Tak, hotovo, můžeme jet. Jo, tak ne. Hanka píchla. Jasně, to tak musí být. Každěj z nás má předem nalajnováno kolikrát má píchnout a nikdo tomu nemůže uniknout. Vyměnili jsme duši a vydáváme se na poslední kilometry letošní Expedice. Ano, poslední dva. Než jsme se nadáli, jsme na nádraží. Na parkovišti kousek vedle opravdu čeká jízdní souprava určená pro náš transport. Najždíme k ní, zdravíme se s řidičem, odstrojujeme kola, nakládáme je na vlek, bagáž a drobnosti dáváme do auta a za chvíli jsme připraveni k odjezdu.

A jedeme. Řidiči jedou skvěle. My se bavíme, čím umíme. Chvilí si čteme, chvilí vyprávíme řidičům čerstvé zážitky a došlo i na karetní hry. Teda, ale jak já umím nádherně prohrát takřka všechny druhy her, to se jen tak nevidí ☺. Akorát mi k tomu chybí ta kompenzace, jak bych měl mít kliku na ženský...

Jedeme celkem svižně a při tom poklidně. Zajeli jsme k benzínce a zastavili mimo stojany. Řidiči se asi chtějí jen protáhnout. Jeli pro nás celou noc a teď hned jedou zpátky. Aha, tak ne.

Otevřeli dekl motoru a s něčím tam cloumají. NE! Poruchu ne! Toho jsme si dosyta užili vloni! Naštěstí tam cosi vyčarovali a zase jedeme. A zase v pohodě a klidu. A najednou je tma a chtějí po mně pas. Co je to za pitomost! Jo tááák, já jsem usnul a teď jsme na hranicích. To je nádhera. Zbývá tak dvě hodiny a jsme doma. A opravdu. Ve 23.20 jsme před barákem. Sundáváme kola z vleku, vyndáváme bagáž z auta a nosíme to nahoru. Je to neuvěřitelný fofr. A už se loučíme s řidiči. A než jsem se rozkoukal jsme tu s Hankou sami. Ostatní uchopili to nejnnutnější a mazali na poslední metro. Tak jsme doma. A je to opravdu všechno za námi?

Dig.

Sobota 22.9. a Janka

Ráno nás budí celkem nelibý zápach odněkud z pole, asi hnojí. Ale svítí slunce. Auto by mělo dorazit kolem poledne, tak sundáváme plachty a lenošíme. Vyvěšujeme všechny mokré věci na šňůry a sušíme. Vypadá to tu jak u cigošů v lágru.

Protože se přiblížilo poledne, pomalu jsme začali balit. Za chvíli nás kluci prozvonili, že už jsou na nádraží, tak jsme rapidně balicí tempo zvýšili. Ovšem, těsně před odjezdem jsme zjistili, že Hanka má pichlé kolo. Tak jsme tedy ještě naposledy ve fofru přezuli a můžeme jet.

Sjíždíme z kopce rovnou k nádraží. Něco velkého se tu děje, je tu spousta aut. Slunce pálí a my klukům vysvětlujeme, že tady v jednom kuse leje a proto, že jedeme všichni domů. Odstrojujeme po takové době kola, nakládáme je na vozík, bagáž a sebe do auta. Tak a jedeme domů. Cestou mažeme chvíli karty, chvíli povídáme, pospáváme.

Cesta ubíhala, ale domů je to vždycky horší, než někam do světa. Chvilu to vypadalo na nějaké technické problémy, ale nakonec jedeme dál.

Do Prahy na Vinohrady jsme dorazili kolem 23 hodiny. Tak jsme tu, sice o týden dřív, ale všichni v pořádku a plní dojmů.

Nastalo bleskové vyložení všeho a přesun do bytu. Ještě závěrečná fotka s náramky, dovezeny celkem čtyři z pěti.

No a pak jsme tryskem pobrali přední bágly, kam přišla většina mokrých věcí, karimatkovníky a už jsme mazali Vinohradskou ulicí dolů na metro. Stihli jsme to. O půl jedné jsme byli doma. Viktor jistě nějak podobně. Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	40	2969	2,8	15,2	8-12

Doslov jak ho sepsal Dig

Moje hodnocení? No, jsem trochu rozpačitý. Tato Expedice byla bezkonkurenčně nejhorší ze všech, na kterých jsem kdy byl. A že jich bylo! Především byla chyba v období, které jsme si na to vybrali. To s sebou přineslo zimu, vítr děšl. A zároveň nepřiměřenou námahu na zdolání trasy. V neposlední řadě pak onemocnění Hanky. A předčasné ukončení se událo za celou historii v tomto rozsahu také poprvé.

Příjemně mě překvapila technika. Kromě několika píchnutí a Jančina ohnutého nosiče po srážce vlastně žádné poruchy nebyly. A lidské zdroje? Jo jsem spokojen. Jen bych byl radši, kdyby se Viktor vzdal své originality za každou cenu, a spíše věnoval energii na vedení a usměrňování davu než na probíjení se proti němu.

A to je ode mě vše. Takhle jsem to viděl já...

Dig.

Doslov a Janka

Tak a to je všechno kolem našeho letošního putování po Dánsku.

Sama za sebe mohu říct, že se mi to celé moc líbilo, byl to nádherný únik z reality všedních dnů, kdy se svět zuží jen na to, kam pojedeme, co budeme jíst a kde budeme spát, což je přesně to, co od takovéhle cesty za dobrodružstvím, očekávám.

Navic Dánsko je země cyklistům zaslíbená, krajina vůbec ne fádní, jak jsem se trochu bála, jen počasí mohlo být alespoň o chlap lepší. Jenže touhle dobou je to tam asi normální, proto do Dánska již nikdy v září.

Každý jsme si sáhli v některých chvílích do svých rezerv a je příjemné zjistit, že tam pořád ještě nějaké jsou.

Děkují všem spoluputovníkům, myslím, že jsme tvořili příjemně kompaktní grupu, strávili spolu spoustu hezkých chvil a ani si přitom moc neležli na nervy.

V neposlední řadě díky Digovi, bez něhož by tato Expedice dozajista vůbec nevznikla, za všechnu tu práci, kterou s námi všemi má.

Těším se na příští rok, přijměte prosím naše pozvání do Rumunského podhůří.

Celková technická data:

Pět, co je řádně osprchovaných a vyfénovaných...: Dig,
Viktor, Hanka, Plašan a Janka.

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž

1008 km

Příště

Barevná

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1961	0	0	17
Orslev	31	2031	70	14,0	12-28
Ishoej	40	2112	80,5	15-7	11-28
Vester Sabe	40	2155	42	15-1	25-10
Lisbierk	48	2229	74,3	16,2	27-9
Skelund	50	2300	71	15	20-9
Frederikshavn	35,5	2388	88,2	21,5	26-8
Skagen	32	2447	59	16,9	23-9
Brønderslev	42,6	2522	75	15,4	16-8
Malle	33	2593	70,6	14,3	17-11
Hjoulund	49	2695	102	17,8	21-6
Hejnsvig	38	2760	65	19,2	16-3
Arrild	35,5	2847	86	14,9	16-11
Kruså	37	2913	65,7	17,1	16-13
Schlesvig	39	2966	53	14,3	18-12
Praha	40	2969	2,8	15,2	8-12

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Plašan (Plk), Janka (Jnk), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

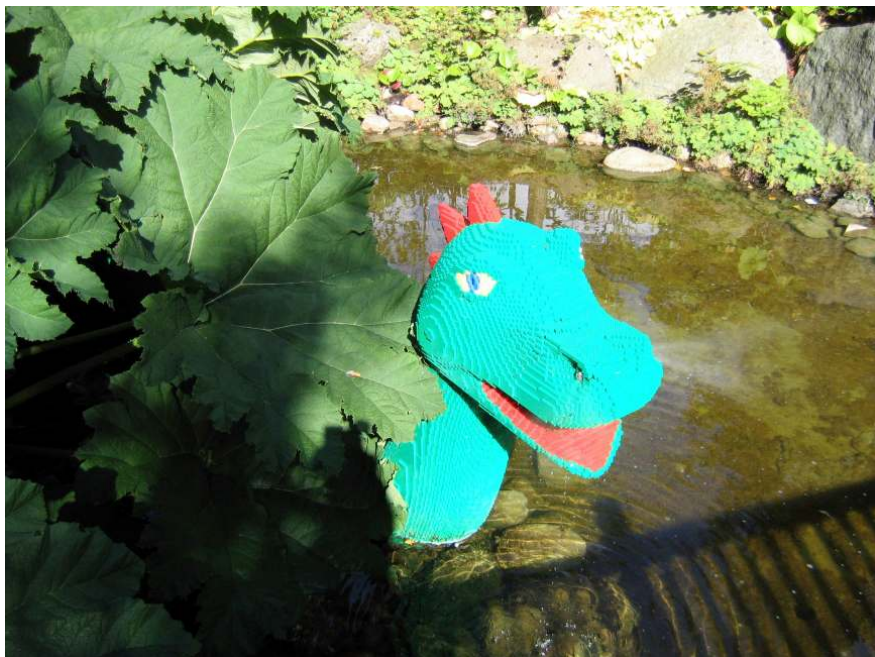

5x1. over the 2/10, - 90+, -

Rediff
Glycolub

CAMPINGPLADSEN MØLLERENS ENG

Knudsgade 15 · 9700 Brønderslev
Postbox 103 · Tlf. 98 82 15 00 · Fax 98 80 01 20

Brønderslev, centrum i Vendsyssel
- et godt udgangspunkt for ture!

Navn	Jana Zirkova
Adresse	4 Barton 403
By	Prague 4
Land	Czech Rep.

Plads nr.	Besøg fra d.	til d.
5	Voksne pers.	dage à kr.
	Børn	dage à kr.
	Børn	dage à kr.
	Hytte	dage à kr.
	Hytte	uge à kr.
	Ei	dage à kr.
	Campingpas	
		i alt

HUDSON 15 - 7700 BRIDGERSLE
Belted 11. 90 82 76 57 - 84 83 80 61 20

KVITTERING

TAK FOR
BESØGET

Scandlines Deutschland GmbH
Hochhaus am Fährhafen
18119 Rostock-Warnemünde
Rostock 0381 - 2073 322

TICKET
0073318948-0001

08.09.2007 07:45

Rostock - Gedser
08.09.2007
09:00:00

Fahrradfahrer, Einfache Fahrt
5 Passagier
Fahrrad inkl. 1 Person
EL: nein / DG: nein

Preis	65,00 EUR
Extra	0,00 EUR
MWST	0,00 EUR
Total	65,00 EUR

gültig bis 07.09.2008

Danke, dass Sie Scandlines gewählt haben!
Ust-Id.Nr. DE811423486

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig & Vkt & Jnk & Plš & Hnk.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz